Flavian Suăraşan Dragoş C-tin Cobliuc

Marius Golea

ROMANUL CARE NU A MAI FOST SCRIS

CONCORDIA 2010

Am fost în lumea Omului Alb. El este bolnav de sine însuşi.

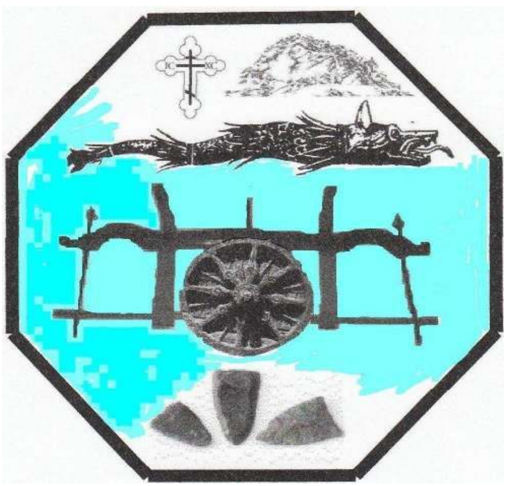
Boala aceasta din păcate nu i se poate vindeca pentru că el a pus între mâinile, picioarele, ochii şi urechile sale, şi spiritele naturii, tot felul de lucruri din fier şi din plastic.

...

Vraja aceasta care a fost aruncată asupra Omului Alb este prea puternică. Ea nu va putea fi alungată nici de cei mai puternici dintre şamani.

...

Voi, care aveţi totul, nu aveţi, de fapt, nimic!

Flavian Suărăşan   Dragoş C-tin Cobliuc

Marius Golea

ROMANUL CARE NU A MAI FOST SCRIS

EDITURA CONCORDIA 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Flavian Suărăşan, Dragoş C-tin Cobliuc, Marius Golea
Romanul care nu a mai fost scris: Arad-Editura „Concordia" 2010
ISBN: 978-973-1745-69-5
Pagini: 197
Format: A 5

Editura "Concordia" Arad
Tel/Fax: 0257-533143
Mobil: 0722-358171; 0746-973690
e-mail: office"editura-concordia.ro
web: www.editura-concordia.ro
Editură înregistrată la Consiliul Național al Cercetării
Ştiințifice din Învățământul Superior

Editor: Petre Ştețcu

Tipărit la Sellsoft Group S.R.L.

Arad, România
Coperta: Marius Golea

Date de contact ale autorului: goleam@yahoo.com;
www.buerebista.blogspot.com
0040 – 748112001

- ***Hai, pasează odată!***

Mingea de handbal zbură printre apărătorii aflați pe extremă şi fu prinsă chiar de către el, de Gelu. Ceruse pasa... Era pivot şi avea un culoar bun pentru înscriere.

Se întoarse către poartă cu brațul dus în spate pentru a şuta cu forța maximă.

„Cum se poate ca să fiu tot eu în poartă?”.

Gelu se vedea tot pe el între buturi…

O uşoară senzație de frică îi invada încet plexul solar. Parcă întreg corpul lui - credea că poate din cauza fricii ce-l cuprindea - era tot mai puțin mobil…

- Haideți, unul dintre voi, să preia pasa!

Se întoarse spre coechipierii săi şi, de această dată, se îngrozi. Toți avea chipul lui. Toți erau el.

De teamă, nu se mai putea mişca şi parcă nici nu-şi simțea partea de jos a corpului.

„Joc meciul ăsta cu mine însumi?!...”

Încercă cu ultimele puteri să scape din amorțeala care îl cuprinse, dar cu cât lupta sa era mai aprigă cu atât mai puțin se putea mişca.

Simțea cum i se face rău, din ce în ce mai rău. Nu mai vedea, şi peste ochi parcă avea mai multe rânduri de pleoape. După ce le ridica pe primele, avea sub ele alt rând de pleoape. Şi sub al doilea rând, al treilea, la nesfârşit…

Cel mai rău îi făcea senzația de înțepenire şi de cădere în gol, în tunelul acela negru, făcut parcă special pentru a-l panica.

- Iar are un coşmar săracul Gelu. Hai mamă, trezeşte-te!... Gelu, Gelu, trezeşte-te!...

Mama lui Gelu, îi răcorea acestuia fruntea cu un prosop udat cu apă rece.

Bolnavul gemea, se agita şi transpira cu broboane mari.

Într-un târziu Gelu deschise ochii. Avea privirea pierdută şi îngrozită şi se vedea că ar fi dorit să se întoarcă în realitatea meciului de handbal, de dinaintea momentului în care au început toți colegii de joc să aibă chipul lui.

„Poate că ăsta ar trebui să fie coşmarul meu. De fapt chiar e! Realitatea asta a paraliziei mele! Doamne! Uite-o şi pe mama, săraca, suferă chiar mai mult decât mine... Blestematul ăla de accident de maşină! Oare cu ce am greşit?!...”

- Ți-e rău?

- Nu, mi-i doar ciudă pe situația asta a mea...

Femeia nu ştiu ce să-i răspundă. Starea în care se afla fiul ei era ireversibilă. Măduva spinării fusese iremediabil secționată, iar Gelu era paralizat de la gât în jos. Doar cu mare greutate putea să-şi mişte mâinile, fără însă a-şi putea controla degetele.

- Iar am visat că jucam handbal. Ştii ce mult îmi plăcea... Mă simt aşa de bine când alerg, în vis, când arunc din săritură la poartă, când mă rostogolesc pe podea, pentru a atenua căzăturile. Aş putea rămâne pentru totdeauna

acolo, în vis, dacă nu m-ar alunga coşmarul acela în care fețele colegilor încep să aibă toate chipul meu.

Ştii mamă, cred că meciul acesta îl joc cu mine însumi!...

- Nu te mai gândi la asta! îi răspunse femeia, ştergându-şi pe furiş o lacrimă. Hai mai bine să te ridicăm din pat, să te spălăm şi să îți dau să mănânci.

- Domnul Ciprian?

- Da?!...

- Mă numesc Alex. V-am fost colaborator la raliul pe care l-ați organizat în zonă. În discuțiile avute ați amintit în treacăt de situația fratelui dumneavoastră şi sper să nu considerați nepotrivită rugămintea mea, dar aş vrea să-i comunicați propunerea de a scrie împreună cu el un roman. În care el să fie unul dintre personajele principale, dar şi coautor, prin faptul de a fi contribuit la crearea poveştii, la dezvoltarea ei prin intermediul observațiilor lui, la corectarea sensurilor şi a înlănțuirii dintre diferitele momente. Desigur, una dintre condițiile pe care mi le auto-impun este aceea de a nu face nici un fel de presiuni asupra lui şi de a nu-i declanşa nici un fel de altă suferință, respectiv de a nu-i conştientiza suferințe noi. Totodată vreau să vă asigur că orice va fi scris îi va fi supus spre studiu şi acceptare. De fapt îmi imaginez în momentele acestea un soi de colaborare în care aş vrea ca el să aibă inițiativa în scrierea romanului iar eu să fiu doar cel care consemnează ceea ce crede de cuviință să-mi povestească.[1]

- Înțeleg... Am să-i spun şi cred că va fi de acord să colaboreze... Dar din păcate nu este

---

[1] „Cei care apucă într-o nouă direcție dar vor să păstreze ceva din vechea lor viață, sfârşesc prin a fi sfâşiați de propriul trecut" – Maktub / Paulo Coelho

posibil acum, pentru că este programat să fie operat la un spital din Viena. Acolo de obicei stă două – trei luni. Aşa că nu va fi acasă până anul viitor prin februarie.

Alex fu dezamăgit!... Ca de obicei, dorise să obțină totul dintr-o dată, atunci când hotărâse el şi în cel mai scurt timp.

Se pare însă că destinul dorea să-l tempereze dar şi să-i încerce hotărârea de a duce la bun sfârşit, de a stărui suficient pentru a săvârşi ceea ce credea că este o cercetare în spiritual.

- O să revin atunci cu un telefon, anul viitor, la sfârşitul lui februarie. Mulțumesc! spuse cu o voce din care deziluzia picura cu pete mari, sângerii, sonore, pe partitura aşteptărilor unui om care nu ştia, nu era învățat să piardă.

- La revedere! Ne auzim atunci.

- ***Ştii, am de gând să scriu un roman*** împreună cu un tip paralizat. Dar am foarte mari dubii în legătură cu modul în care voi reuşi să evit să-l fac să sufere…

Cel care înțelege îl privi pe Alex cu atenție, scrutându-i parcă sufletul. Receptase dimensiunile întreprinderii complicate căreia acesta i se dedicase.

“Explorarea lumii unui astfel de personaj poate să provoace multă suferință de ambele părți. Şi iarăşi, poate să-i determine pe amândoi să urce o nouă treaptă în evoluția lor spirituală. Numai de nu şi-ar pierde nici unul dintre ei şansa de a primi liniştea…”

- Tu l-ai ales pe el, sau el te-a ales pe tine?[2]

- Eu l-am găsit, printr-o întâmplare…

Alex începu să-i istorisească pe scurt cum ajunsese să se gândească la proiectul respectiv, care erau deocamdată obstacolele şi care era planul romanului; desigur că-i vorbi şi despre scrupulele pe care le avea.

„N-a înțeles întrebarea mea. Poate că nici nu trebuie să ştie deocamdată răspunsul… Oricum nu l-ar înțelege dacă i l-aş dezvălui eu. Mai târziu, când va fi pregătit, i se va dărui cunoaşterea acestui fapt.”

---

[2] „Foloseşte-te de fiecare binecuvântare pe care Dumnezeu ți-a dat-o astăzi.” – Maktub / Paulo Coelho

- Mi-am făcut un plan al lucrării în care am stabilit că vor exista patru universuri care se vor întrețese: unul al discuțiilor cu Gelu, unul al gândurilor lui şi unul al gândurilor mele, precum şi unul în care va fi descrisă aventura unor băştinaşi de le Insula Tanna care vizitează lumea „civilizată”...

- Nu trebuie neapărat să-ți faci un plan foarte amănunțit. Tu scrie, şi pe parcurs lucrurile se vor lega unele cu altele. Ca nu cumva să devină planul ăsta al tău, o piedică în calea dezvoltării subiectului. El trebuie să fie o scară şi nu un sistem de oprelişti, de gratii. Dacă are adevăr şi substanță, orice poveste devine o lume care merită să fie explorată. Cele inventate cad în neverosimil. O poveste care este vie se dezvoltă singură; tu trebuie doar să consemnezi ce „auzi”, ceea ce „vezi”, ceea ce ți se oferă spre cunoaştere.

Cel care înțelege îi vorbea lui Alex, ca de obicei, cu o voce egală, aşezată, fără a gesticula. Cum de pildă, făcea în exces, interlocutorul său...

Ochii îi străluceau sub imperiul spiritualității sale profunde, dar fața îi era calmă, liniştită. Părea, în discuțiile avute cu Alex, că este pus mereu în postura de a-i tempera acestuia pornirile colerice, de a-l echilibra. Fie că era vorba de vreun proiect, fie despre vreo altă pricină.

Cel mai greu îi era să-l facă să pricepă că trăirile vulcanice nu puteau să se situeze în adevăr, mai ales când acestea priveau valorizarea oamenilor cu care interacționa.

Alex era foarte înclinat să acorde tuturor un credit total, să le acorde prietenia sa dezinteresată şi de cele mai multe ori era dezamăgit de reacțiile şi de comportamentul lor[3].

Venise odată să-i spună că persoane cărora le acordase respectul său tindeau să-l jignească. Încercase atunci să-i vorbească despre orizontul de aşteptare al oamenilor. Cei care sunt învățați să fie jigniți, să fie puşi permanent în situația de a fi desconsiderați, reacționează violent atunci când le sunt deranjate cutumele vieții. „Se urcă în capul" celor care le arată respect, pentru că nu pot suporta, nu pot accepta şi nu ştiu cum să judece faptul de a fi repectați.

Îi deranjează, îi pune în încurcătură faptul de a fi apreciați. Sau, cel mai adesea, consideră că îți bați joc de ei...

În lumea lor, cei tari îi domină pe cei slabi. Iar cei slabi îi respectă pe primii, într-un mod forțat: de frică. Deci, ca o consecință, atunci când le arăți respect, te consideră, dintr-un reflex de receptare: slab; în aceste circumstanțe ei cred că-ți meriți statutul de victimă în lumea violentă în care trăiesc.

- Bine, îi răspunse Alex, dar atunci cum rămâne cu bunătatea care ni se cere, ca esență a creştinismului?

- Rămâne aşa: „Nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, că o să se întoarcă şi o să vă rupă.", şi iarăşi: "Fiți buni ca porumbeii,

---

[3] Cunoşti cu adevărat un om când ai ceva de împărțit cu el: bani, averi, glorie...

dar înțelepți ca şerpii.”, şi iarăşi: “Celui ceți cere, dă-i!”; aşa că, nu da celui care nu ți-a cerut...

Cel care înțelege vedea faptul că nu Alex îl alesese pe Gelu pentru a scrie împreună un roman, ci era tocmai invers. Credea că Gelu urcase treptele necesare şi trecuse uşile care se cereau pentru a putea determina ca un asemenea fapt să aibă loc.

Chiar nu avea nicio importanță dacă Alex nu înțelegea. Rolul său însă trebuia să se împlinească prin parcurgerea experiențelor spirituale în vederea scrierii romanului. Era sigur că, prin experientarea şi experimentarea excursului care i se deschidea înainte, acesta va afla multe, în special despre sinele propriu. Ştia de asemenea că oglinda în care se va privi îi va descoperi multe dintre suferințele pe care nu le conştientizase încă.

Avea însă senzația nelămurită a unei anumite lipse de finalitate...

- Nu pot lucra fără un plan al cărții, pe care vreau să-l stabilesc în detaliu şi să-l dezvolt cu orice idee proprie sau a celor care vor citi planul meu. De fapt chiar am solicitat ajutorul psihologului de la serviciu şi al medicului, pentru a-mi lămuri unele aspecte legate de cei aflați în situații similare cu cea a lui Gelu. Pentru că, chiar de m-aş întâlni cu el acum, nu aş ştii ce subiecte să abordez, ce aspecte să aduc în discuție.

Am primit chiar şi câteva cărți despre depresie, dar, citindu-le, am constatat cu o neplăcută surprindere că unele dintre

simptomele asociate depresiei îmi sunt mult prea familiare… Nu este vorba, de exemplu, de lipsa energiei, de apatie, sau de orice altceva de genul acesta. Însă, atunci când vine vorba de dorința de a perfecționa, de a revedea un text mai mult decât ar fi necesar, mai putem vorbi…

O să spui că a lucra, a corecta, a rescrie un text ce urmează să fie publicat este un fapt normal. Dar ce-ai spune dacă ți-aş mărturisi că, atunci când scriu un roman, e vorba de opt – nouă revederi, iar textele de proză scurtă, în unele cazuri, le-am rescris de peste treizeci de ori?!…

Acum, desigur că lipseşte partea cu: „fără a le putea finaliza vreodată”, dar mă întreb cât mai este până acolo? Nu cumva am trecut limita dintre normalitatea dorinței de a crea bijuterii literare şi boală, manifestată printr-o atitudine compulsivă referitoare la şlefuirea excesivă, fără puterea de a te opri, a producțiilor literare proprii?…

- Nu cred că poți spune deocamdată asta. Însuşi faptul de a-ți pune întrebări legate de acest aspect, e un semn se normalitate. E un fapt cunoscut că cei care suferă de afecțiuni psihice, sunt primii care le neagă…

Trebuie să te pregăteşti în primul rând pentru surprizele, poate nu tocmai plăcute, pe care le vei putea avea, atunci când o să te întâlneşti cu el. Cu Gelu. Poate că nu va fi aşa cum ți-l imaginezi tu acum. De aceea te sfătuiesc să încerci să nu-ți faci, de fapt, nicio imagine

anterioară, să nu cazi în capcana niciunei prejudecăți.

De întrebat vei ştii ce să-l întrebi dacă vei fi atent la ceea ce încearcă să-ți comunice. Lasă intuiția să funcționeze, nu o paraliza cu lucruri prestabilite; dacă ai aşteptări cristalizate vei încerca să le împlineşti şi aşa vei trece pe lângă ceea ce este cu adevărat important.

Vezi tu, în experiența asta a voastră va exista, în primul rând, o conversație ce are loc dincolo de cuvinte, undeva în spațiile spirituale. Sunt sigur că vă veți oferi mult mai multe decât vă veți da seama…

- Ştii, vreau să te rog ca, pe măsură ce voi scrie câte ceva, să-ți aduc textele să le citeşti şi să-mi spui ce crezi, să-mi mai dai idei, să mă critici… Am nevoie de tot ajutorul pe care-l voi putea găsi pentru a duce la îndeplinire acest proiect.

- Nu eşti la prima carte!… Atunci de ce ai atâtea îndoieli legate de scrierea acestui roman? Ți-am mai spus că orice acțiune care produce substanță spirituală, duce inevitabil la întâmpinarea unei opoziții. Cu cât este mai pură încercarea cu atât mai mare va fi acțiunea distructivă care i se împotriveşte.

Iar despre critici, ştii prea bine povestea. Unii îşi vor da cu părerea chiar şi fără să te fi citit.

Treaba ta, rațiunea ta de a fi, este aceea de a scrie. Consideră-te călătorind prin timpul acesta al vieții, întâlnind diferite experiențe, experientând felurite dureri, bucurii şi mistere.

- Eu nu prea cred în mistere. Nu există lucruri ascunse; există doar incapacitatea noastră de a le vedea. Aşa că, sunt convins că nu există lucruri ascunse pentru totdeauna tuturor, aşa cum nici lucruri descoperite tuturor şi totodeauna, nu există.

- Deci, dragul meu, eşti de acord că noi fiinţăm în propria lume, în propriul univers, care este constituit dintr-un număr relativ mic de variabile, pe care le aşezăm împrejurul nostru şi ne trăim apoi viaţa în raport de ele.

Dar pot să-ţi spun că putem alege, în raport cu orice fapt, cum să ne situăm, în durere, în bucurie sau în indiferenţă…

- Deci rămâne să colaborăm… Plec. O să te mai sun când voi avea noutăţi. Ciau!

„N-a înţeles… Acest ultim lucru pe care i-l destăinuisem face parte dintre învăţăturile acelea ascunse pe care nu este deocamdată pregătit să le primească."

Cel care înţelege rămase aşezat la masa de lucru cu privirea întârziind pe hârtiile pe care Alex i le lăsase, pagini care cuprindeau planul romanului.

Prin ferestrele situate în dreapta lui pătrundea o lumină cenuşie, săracă, amestecată cu întunericul cernut de norii care cucereau din ce în ce mai mult cerul.

„Poate că totuşi are o şansă; poate că până la urmă va înţelege…".

“**E** ***prea puțin entuziast...*** Cred că nu mă consideră în stare că scriu romanul ăsta. E drept că şi eu am unele îndoieli.

În lipsa unor convorbiri cu Gelu nu am nici cea mai mică idee despre ce aş putea să scriu.

Procesele sufleteşti, trăirile celui paralizat, cum se vede pe sine în raport cu ceilalți, astea îmi sunt străine.

Unchiul meu, Uca, era paralizat; a fost în acestă stare timp de treizeci şi şapte de ani, dar numai de la brâu în jos. De fapt nu putea să stea în picioare din cauza lipsei de echilibru, dar îşi putea mişca, deşi cu mare greutate, întreg corpul.

La asta se mai adăuga şi faptul că nu era întru totul conştient de starea în care se afla, ca urmare a accidentului cu grenada care i-a explodat în față.

Dar aşa, să fii conştient că nu mai este nicio ieşire pentru tine...

Oare o fi fost căsătorit? Ce-i cu copiii? Cum îl văd ei? Dar părinții?

Fratele său mi-a spus: „O să vezi că este un om deosebit.” Dar cum poate fi deosebit cineva care zace într-un pat sau într-un scaun cu rotile?!

Mi-e teamă totodată că voi cădea în derizoriu. Sau că voi face greşeli... Constat că nu

am un aparat de gândire şi nici un bagaj de experienţe anterioare, cu care să plec la drum.

O să mă îndop cu ceva romane psihologice şi o să citesc cât pot mai mult din tot ce-mi cade în mână şi este legat de o atare suferinţă."

Alex era destul de exaltat. Primise unele sfaturi de la *Cel care înţelege* dar nu prea era înclinat să le dea curs, cel puţin deocamdată.

Ajunse acasă destul de încălzit de cele două pahare de vin roşu şi avea chef să continue cu băutura, dar nu găsi decât nişte votcă.

Îşi turnă în pahar, trase o duşcă sănătoasă şi începu să pregătească nişte şniţele din piept de pui, pe care le dădea înainte de a le prăji, prin fulgi de porumb. Le plăceau foarte mult copiilor săi.

În scurt timp bucătăria apartamentului se umplu de un fum dens, pe care hota nu reuşea să-l domolească aproape deloc.

După ce scotea un rând de şniţele şi umplea din nou tigaia, se aşeza pe canapeaua din bucătărie şi schimba aiurea, într-un ritm ameţitor canalele.

„Nu mai ai nici la Discovery la ce să te uiţi!"

Toate cele vizionate păreau la fel de prăpăstioase.

„Parcă şi-au propus să ne bage pe toţi în depresie…"

Crime, bătăi, jafuri armate, planeta scăpată de sub control – de parcă ar fi controlat-o cineva, vreodată!… - urmăriri, telenovele stupide, filme zgomotoase („măcar de

ar fi fost despre nimic, aşa ca serialul Seinfeld, ca să ne lase o urmă de optimism”)…

- Ce bună-i zăpada! E rece! Cum aş putea face să o duc şi s-o plantez pe Tanna?! Că la noi este tot timpul cald...

Şeful de trib era destul de nemulțumit că pe Tanna, insula tribului său, pierdută în arhipelagurile Oceaniei, era tot timpul cald şi umezeala era înăbuşitoare, mai ales în nopțile când nu ploua. Dar şi în cele în care ploua…

Jungla deasă acoperă şi Tanna şi pe tannaezi mai tot timpul. Rarele luminişuri sunt o binecuvântare pe care spiritele pădurii o aduc în calea oamenilor, pentru a-i odihni de oboseala acumulată în timpul lungilor vânători.

Expediția asta în care întâlniseră zăpada, era sponsorizată de un post de televiziune ce rulează emisiuni ştiințifice, şi îi purta acum prin Statele Unite, de la Nord la Sud. Urma să-i ducă apoi în Franța, şi de asemenea, avea să le arate Anglia, unde ei ştiau că trăieşte prințul Charles; aveau o relație specială, ziceau ei, cu prințul, despre care afirmau că este născut pe Tanna – deci este tannaez.

Translatorul grupului, tannaez şi el, traducea într-o engleză aproximativă cele spuse de şeful de trib şi de ceilalți membri ai expediției.

La auzul dorinței şefului de trib de a cultiva zăpadă pe Tanna, gazda americană zâmbi larg, neîncrezător… Oare şeful de trib glumea?! Sau era atât de naiv încât să nu ştie nimic despre zăpadă?!…

Tannaezii zâmbeau larg şi se vedea că ei considerau inițiativa şefului ca fiind una foarte potrivită. Le-ar fi adus binefacerile zăpezii, în primul rând răcoarea, dar şi gustul apos şi frumusețea albă, strălucitoare… Şi posibilitatea de a arunca unii în alții cu bulgări, care nu răneau pe nimeni, ca şi aceea de a face tumbe prin zăpadă…

Americanul îi avertiză că vor răci şi îi introduse în locuința sa luxoasă, unde le servi, în calitate de gazdă, wiskey şi diferite mâncăruri pe bază de carne.

La urmă se aşezară pe fotoliile în fața cărora trona o masă încărcată cu dulciuri, cafea şi sucuri, şi primi fiecare câte o țigară de foi.

Invitații tannaezi priveau cu gurile căscate la ecranul ultraplat, cu plasmă, pe care apăreau oameni, clădiri, automobile, succedându-se într-un ritm alert, hipnotic…

- Soția ta este albă cu părul blond. Tu eşti negru. Se pare că v-ați iubit mult de v-ați căsătorit!

- Da! răspunse gazda pusă în încurcătură de constatarea şefului de trib. Dar nu am fost de la început împreună. Mai întâi eu am avut prietene de aceeaşi culoare. Însă ne-am întâlnit, şi….

Se opri încurcat. Nu se gândise până acum în felul acesta. Sau, mă rog, nu în termeni atât de direcți. Oare devenise vulnerabil, „emoțional”?… O fi de la atâta wiskey!… Camera de luat vederi a echipei de filmare îi savura aerul jenat iar el căuta o ieşire, o salvare de urgență.

Trase un fum puternic din trabuc şi adăugă, arborând masca obişnuită, aceea de om puternic aflat într-o evidentă bunăstare:

- Ne-am căsătorit pentru că găteşte bine! Ați observat asta, nu-i aşa?

“Deci, cu acest Alex, vom scrie o carte?!...”

Gelu stătea întins în pat, într-una din lungile sale nopți bântuite de insomnii. Medita la faptul că în ultimii ani avea sentimentul unei datorii ce se cerea imperios a fi îndeplinită.

Nu ar fi putut spune însă care era obiectul acestei datorii, al acestei misiuni.

Tot ceea ce ar fi putut să afirme lămurit era că ceva nou, interesant, va tulbura rutina în care-şi ducea viața, iar el va face tot ce-i va sta în putință să se achite de partea ce-i revenea.

Îşi dorea ca acest ceva să se producă, dar nu-şi imaginase vreodată că i se va cere să participe la scrierea unei cărți.

Acum însă vedea lămurit că tocmai asta îşi dorise, dar nu formulase clar, niciodată, vreun gând de acest fel.

Adică nu aşa: „Vreau să scriu o carte !”... Ci mai degrabă vroia să lase ceva în urma sa. Dorea să se confeseze, să se exprime în aşa fel încât suferința sa să însemne un sprijin pentru alții aflați în aceeaşi situație. Curajul, puterea, liniştea sa, trebuia să le dăruiască şi altora, celor mulți, paralizați ca şi el.

„Mă mir cum de Alex m-a găsit tocmai pe mine! Oare va avea puterea de a duce la bun sfârşit scrierea acestui roman despre care spune că doreşte să-l creăm împreună?...

Şi mai mult, cum voi participa eu la o astfel de lucrare, când nu pot, fizic vorbind, să scriu?

Poate că vrerea asta a mea de a-mi împărtăşi suferinţa a creat în univers un centru de gravitaţie spirituală către care acest Alex a fost atras.

Îmi tot spune că nu va insista asupra a ceea ce nu vreau, sau nu pot să-i spun. Se vede că nu înţelege că eu intenţionez să-i destăinui totul. Şi pe deasupra vreau să-i împărtăşesc chiar şi lucruri care nu pot fi arătate prin cuvânt. Esenţele aflate dincolo de cuvinte...

Dar oare, va putea înţelege?"

Clopotul uneia dintre bisericile din apropiere, care începuse să bată la orele şase ale dimineţii, anunţând probabil moartea cuiva, îi întrerupse lui Gelu şirul gândurilor.

La început avusese şi el unele perioade când se gândise la moarte. La sinucidere.

Acum însă acele derapaje i se păreau îndepărtate, şi fără sens.

Se echilibrase şi iată că i se oferea acum şansa de a-şi dărui suferinţa, sub forma unei recunoaşteri cinstite, fără patimă dar şi fără niciun sentiment al vinovăţiei, a locului pe care-l ocupa în univers. Cu toate cele pe care, o gândire imediată, le-ar fi considerat fie bune, fie rele.

Se întrebă ce va însemna experienţa asta pentru el: teamă? – nu se mai temea nici măcar de moarte. O trăise deja, de câteva ori, până la limita de unde aproape că nu mai exista întoarcere.

Durere? – Îl durea doar suferința celorlalți. Cum era aceea a mamei sale, care, după trecerea în neființă a soțului ei – tatăl său – era din ce în ce mai deznădăjduită.

Dorința de a se justifica pe sine sau de a învinovăți pe cineva? – Nu!

Încerca să-şi imagineze cum va arăta celălalt, Alex, atunci când se vor întîlni. Cum se va comporta? Va putea oare să înțeleagă ce-i spune?... Îl va putea „vedea” pe el, pe Gelu, fără condescendența obişnuită, fără prejudecățile omului comun la adresa celor aflați într-o atare suferință?...

- ***Ce facem astăzi, dragul meu?***

- Să luăm copiii, pe Arin şi pe Arina şi să mergem la iarbă verde. Ştii că acolo îmi place cel mai mult. Să nu uităm să luăm şi mingea de handbal. Poate voi schimba câteva pase cu Arin. E destul de mare acum. La şaptesprezece ani eu jucam destul de bine. Eram în echipa liceului. Dar el este mai înclinat spre explorări pe Internet…

Gelu o privi cu drag pe Stejara. Era femeia perfectă. Brunetă, înaltă, mereu zâmbind. Mereu prezentă când era nevoie de ea, răbdătoare şi iubitoare cu cei doi copii ai lor, care uneori făceau năzdrăvănii.

Gelu o cunoscuse absolut întâmplător, la un campionat de handbal, unde ea făcea parte din echipa de fete a liceului. S-au simțit din prima clipă atraşi. Poate şi din cauza primăverii, a anului de sfârşit de liceu, a cine ştie cărei predestinări…

Priviri aruncate pe furiş, câteva cuvinte schimbate, apoi, parcurgerea ca din întâmplare a aceluiaşi traseu în drumul spre casă, se finalizară cu invitații la film, la îngheță. Şi doar mult mai târziu cu un sărut, pe furiş, pe vreo bancă din parcul oraşului.

Venea însă plecarea la facultate şi spiritele erau agitate. Agitată era şi viața „găştilor”, de fapt a liceenilor mai tupeişti, care luau parte la câte-o

cafteală, fără urmări deosebite, doar de dragul de a-şi demonstra bărbăția.

Golanul, beizadeaua, îl văzuse pe Gelu împreună cu Stejara şi, copilăros cum era, simțea nevoia de a ieşi în evidență în fața colegilor, aruncând la întâmplare insulte în direcția victimei proaspăt alese.

La început, chiar şi Gelu râdea de cuvintele golanului, căci credea că acesta se va plictisi şi va înceta. Dar nu! Beizadeaua insista, devenea din ce în ce mai violent în limbaj şi în cele din urmă începu să-l insulte chiar când îl întâlnea în oraş împreună cu Stejara.

Situația creată nu-i lăsa nicio ieşire lui Gelu. Simțea cum îl năpădeşte furia la simpla vedere a golanului, care părea că nu are alt scop în viață decât să-l tachineze şi să-l jignească.

Într-una din zile, încurajat de pacifismul lui Gelu, îndrăzni să o prindă pe Stejara de mână şi încercă să o determine să plece de lângă acesta…

Lovitura de pumn căzu sec în figura agresorului, care, instantaneu, se prăbuşi secerat la pământ. Fața i se umplu se sânge, care se amesteca cu lacrimile ce-i şiroiau pe obraji.

- Am să-ți arăt eu ție! Te spun lui tata…

Beizadeaua, laş cum era, nici măcar nu încercă să riposteze. Dar amenință cu ceea ce era cel mai periculos la acea vreme: represaliile tatălui, care era o mare „goangă de partid”.

- Ştii Stejara, draga mea, dacă nu ar fi fost vorba de tine, aş fi suportat tortura la care mă supunea golanul. Nu mă bătusem niciodată cu

nimeni, deşi mă țineam şi luptam atât de bine sub loviturile adversarilor în meciurile de handbal. Suferința fizică nu m-a speriat niciodată!...

- Tu nu ai fost niciodată un tip violent. Atunci însă nu ai avut de ales... M-am simțit apărată, protejată. Poate că tocmai forța ta la care se asociază această blândețe, m-au cucerit. Şi faptul că am simțit de la început că mă iubeai cu adevărat...

- Da, dar era să pierd un an din viață, pentru că tatăl golanului a amenințat şi şantajat direcțiunea liceului şi membri consiliului profesoral, şi în aceste condiții am fost exmatriculat, cu drept de înscriere la alt liceu. Aceasta în condițiile în care, pentru altercații asemănătoare, se primeau maxim câteva zile de exmatriculare sau o notă mai slabă la purtare.

- Ai avut noroc cu cele două vizite pe care tatăl tău le-a făcut la ministrul de atunci al învățământului, care a dispus anularea acestei măsuri extreme...

- Crezi oare că din cauza aceleiaşi conspirații am picat examenul la facultatea de medicină?...

- Nu te mai gândi, dragul meu! Toate acestea sunt de-acum de mult săvârşite.

- ***Îți propun să scriem un roman.*** M-am gândit că asta îți va oferi, cel puțin pentru o perioadă, ceva de făcut. Recunosc că nu este ceva premeditat. De fapt eram în perioada de studiu pentru ceva destul de complicat şi despre care ştiu că va fi întâmpinat cu destulă rezistență. Un roman care să se intituleze "Al doilea potop", sau mă rog, eu aş fi preferat mai degrabă titlul "Potopul de-al doilea", dar nu ştiu câți ar fi putut să-l recepteze…

Vroiam să reiterez, sub forma unei cărți care să aparțină oarecum subspeciei romanului de aventuri, o teorie conform căreia spiritualitatea dacilor are continuitate, noi înşine suntem daci şi n-avem nimic de-a face cu romanii. Ei doar ne-au jefuit, învingându-ne într-un război fratricid, la vremea când Imperiul Dac începea să decadă din punct de vedere al forței militare, fapt datorat evoluției în spiritual. Civilizația dacilor este îndreptățită să fie considerată una dintre cele mai importante din istoria omenirii, dacă nu chiar cea mai importantă, prin spiritualitatea ei. Suntem, printre altele, străbunii Europei…

Dar să revin la romanul nostru. Dacă eşti de acord îți propun să se desfăşoare pe mai multe planuri.

Primul dintre ele, va fi constituit din discuțiile dintre noi, pe care le voi înregistra şi le voi reda, mai mult sau mai puțin fidel.

În al doilea plan vor fi descrise trăirile tale, atât cât vei fi de acord să mi le destăinui.[4]

Într-un alt plan voi situa trăirile mele, aşa cum rezultă ele în urma contactului cu realitatea, cu universul în care te afli.

Voi adăuga şi o „oglindă”: vizita unor băştinaşi de pe insula Tanna, în America de Nord, în Franța şi în Anglia. Rațiunea de a fi a acestui al patrulea plan este aceea de a oferi posibilitatea cititorului, dar şi nouă, de a ne despăduchia (vorba lui Petre Țuțea) de prejudecățile pe care societatea în care trăim le consideră atât de „civilizate”.

Doresc de asemenea să mă folosesc de ajutorul unui personaj pe care îl voi numi *Cel care înțelege*, căruia îi va fi acordat rolul de instanță valorizantă, în aprecierea celor rezultate în urma parcursului nostru.

Vreau să te asigur încă de la început, că scrierea unei cărți nu-ți va aduce nici prețuirea celor din jur, nici considerație, nici linişte sufletească. Cu cât cartea va fi mai evoluată spiritual cu atât opoziția pe care o va întâmpina va fi mai mare.

Se vor găsi unii care vor critica fără să înțeleagă şi chiar fără să citească măcar[5]… Vor

---

[4] „Cuvântul poate distruge fără să lase urme. Copiii sunt condiționați ani de-a rândul de părinți, bărbații sunt criticați fără de milă, femeile sunt masacrate de cuvintele soților lor. Credincioşii sunt ținuți departe de religie de cei care se cred interpreții cuvântului lui Dumnezeu. Verifică dacă ceilalți se folosesc de această armă împotriva ta. Şi împiedică-i să continue.” – Maktub / Paulo Coelho

[5] Aşa după cum avertiza *Cel care înțelege* în discuția avută cu Alex.

veni alții să te învețe cum să scrii. De obicei aceştia sunt cei care nu produc mai nimic, sau chiar nimic… Cei mai mulți, însă, îți vor predica despre cum trebuie să simți, să iubeşti, să crezi… Aceşti vor fi cei care-ți vor vrea sufletul!…

Uite, chiar zilele acestea, unul dintre colegii de la cenaclu, unde sincer să fiu merg acum doar pentru a mă întâlni cu câțiva prieteni, mi-a declarat că a citit ultimul meu roman, şi că îmi recomandă să încep totuşi prin a scrie proze scurte, de vreo două pagini, cel mult. Pe care probabil ar fi bine să i le dau să le corecteze… Să mă ghideze, desigur… Eh, acum ce era să fac?! Merita să explic unui asemenea ipochimen că de obicei muncesc foarte mult la textele pe care le scriu, iar starea de simplitate pe care a întâlnit-o, la fel cu lucrurile complicate pe care le-am îngăduit în diferitele părți ale cărții, nu sunt deloc întâmplătoare?… Sau să-i spun că era vorba de cea de-a treia carte publicată… Că debutasem, cu ani în urmă, cu un volum de proză scurtă la care a surprins modul revoluționar de transformare a punctuației într-un mijloc retoric…

Am preferat să trec simplu, în tăcere, peste momentul respectiv…

Deci, dragul meu, nu vei fi scutit de neplăceri! Dar, vorba bunicii mele: „Pe cine se mestecă în lătură, îl mănâncă porcii!”. Dacă vei accepta să fi partenerul meu de drum în această călătorie spirituală, îți vei asuma de bună voie statutul de victimă pe altarul literaturii. Şi nu numai…

Aşteptarea de câteva luni pe care Alex o îndurase cu mare greutate, dat fiind temperamentul său coleric şi modul absolut înflăcărat şi dedicat în care muncea la cărțile sale, îl făcea acum să turuie la telefon, fără întrerupere, un amalgam de idei. Le acumulase de-a lungul febrilelor meditații şi studii, prin care pregătea scrierea romanului, iar acum, sufocat, vroia să le transmită dintr-o dată lui Gelu, cu teama de a nu scăpa ceva, având totodată puternice îndoieli, referitoare la faptul că va reuşi să-l facă pe celălalt să înțeleagă cele ce dorea să-i transmită.

Se opri deodată, dându-şi seama că Gelu asculta fără să-l întrerupă de câteva minute bune.

- Iartă-mă, dar am ținut prea mult timp în mine lucrurile astea!... Sunt deja câteva luni de când vreau să ți le împărtăşesc...

- Nu-i nimic, Alex. Răspunsul meu este: da, sunt de acord să particip la proiectul tău! Am foarte multe să-ți spun.

- Trebuie să stabilim încă de la început nişte reguli. Tu vei fi cel care are inițiativa în scrierea cărții. Eu ar urma să am rolul de a consemna şi, mă rog, de a cosmetiza faptele, acolo unde va fi necesar, pentru a le conferi literalitate.

Inițiativa îți va aparține prin prisma faptului că tu îmi vei spune doar ceea ce vei dori, iar eu voi accepta că unele întrebări incomode pe care ți le voi adresa, vor rămâne fără un răspuns direct.

- Îți voi spune tot ce doreşti. Dar cred că pentru asta trebuie să ne vedem!

- Şi eu abia aştept să ne vedem. Spune-mi te rog unde te pot întâlni.

- Păi, în oraşul..., strada...

- Ah, credeam că locuieşti în acelaşi oraş cu mine.[6] Acum, lucrurile sunt un pic complicate... Dar, voi găsi eu o soluție! Lasă-mă să mă gândesc câteva zile şi să stabilesc un sistem de lucru prin care să putem comunica. Oricum, e foarte important să ne vedem.

Iarna asta ninge foarte mult aşa că trebuie să amânăm, cel puțin până la primăvară, dar între timp eu voi lucra la planul cărții şi voi mai studia. Pe zăpadă nu am curajul să vin până acolo – eu sunt un şofer destul de prost şi vara... Ne mai auzim la telefon...

---

[6] „Multe persoane se tem de fericire. Pentru ca astfel de persoane să fie fericite în viață înseamnă să schimbe multe din obiceiurile lor. – Să-şi piardă simțul identității lor. Deseori avem rezerve față de lucrurile bune care ni s-a putea întâmpla. Nu le acceptăm, pentru că ne-ar face să ne simțim datori față de Dumnezeu." – Maktub / Paulo Coelho

“Reacția lui a fost una de descumpănire. Rămâne de văzut dacă nu va renunța la intenția de a scrie romanul, din cauza dificultății de a veni până aici, în oraşul în care locuiesc. Părea destul de decis, de entuziast. Parcă se gândise la toate… Numai la asta nu!”

Gelu urmărea căderea fulgilor albi care dansau brownian, sub rafalele de vânt, dincolo de ferestrele camerei.

Biserica ridicată de tatăl său, deşi aflată la doar câteva zeci de metri distanță, părea foarte îndepărtată. Peretele gros al fulgilor topea contururile turlelor şi ale zidurilor, sublimându-le într-o umbră maiestuoasă, uşor amenințătoare, care statua prin sine însăşi o ordine glacială a lumii.

„N-aş vrea să renunțe tocmai acum. Îmi făcusem planuri destul de serioase cu romanul ăsta. Chiar vreau să rămână ceva, în urma mea, în lumea materială. Da!… De parcă cele două biserici la care am lucrat cu tata şi cele două case construite împreună cu el, n-ar fi de ajuns!...”

- Cu cine ai vorbit, Gelu?

- Cu Alex, mamă… Despre romanul ăla pe care vrem să-l scriem împreună… A rămas destul de dezamăgit când a aflat că noi locuim aşa departe. Credea că stăm în acelaşi oraş cu fratele meu. Prin intermediul căruia a aflat despre mine...

- Crezi că o să persiste în intenția lui de a scrie romanul împreună cu tine, sau va renunța?

- Eu sper să nu se descurajeze aşa de uşor! Mi-ar prinde bine ceva activitate mai deosebită, pentru a ieşi din rutina asta...

Gelu sesiză la mama sa o undă de speranță, referitoare la posibilitatea, dorită de ea, ca romanul să nu mai fie scris.

Ea îl îngrijea de douăzeci de ani. Ea, împreună cu fiica sa şi soțul acesteia. Iar acum, apăruse de nicăieri cineva care venea să le bulverseze ritmul unei vieți care se aşezase pe un făgaş al ei, nici bun nici rău, dar, atât cât se putea, liniştit.

Nici mama lui nu era într-o stare de sănătate de invidiat. El, Gelu, îşi făcea griji pentru ea. Mai ales acum, la doi ani după decesul tatălui, care lăsase în urmă un gol imens şi care descumpănise oarecum întreaga familie.

Gelu înțelegea că mama lui se temea cel mai mult ca nu cumva rememorarea suferințelor să-i provoace destabilizarea echilibrului în care se afla acum.

Ar fi vrut să o liniştească în acea privință, dar preferă să îşi afirme sieşi, în gând, hotărârea de a continua:

„Să nu te temi, mamă, sunt mai puternic decât crezi. Mai degrabă eu îmi fac griji pentru dumneata. Azi ți-a fost rău din nou. Diabetul ăsta al tău reacționează la stările de supărare şi te văd cum te consumi. Parcă de la moartea lui tata nu îți mai găseşti pacea...

Dacă mă duc şi eu, ce se va alege de tine?...”

- Încerc să mi-l imaginez, după voce, dar nu reuşesc! spuse Gelu, într-un târziu. Cel mai mult mă uimeşte cum de i-a venit ideea asta cu romanul, şi cum, dintre atâtea posibilități, destinul l-a împins tocmai către mine... Că nici n-am suferit mai mult decât alții aflați în aceeaşi situație, şi, desigur, nici mai puțin!

Gelu privi spre mama sa şi apoi îşi întoarse privirea spre televizor, pentru a-şi masca frământarea interioară.

„Mama se îngrijorează din cauza mea. Nu ştiu cum s-o conving că eu privesc totul ca pe experiență nouă, că sunt pregătit şi că vreau să profit atât cât mai pot de această nouă felie de realitate care mi se oferă spre explorare.”

„…Trebuie să găsesc neapărat o soluție… la treaba asta cu deplasarea până acolo. Nici nu ştiu unde este oraşul respectiv. Voi lua de pe Internet traseul şi distanța în kilometri. La cât de slab şofer sunt, ar trebui să mă duc cu trenul… Da, sigur!… Şi să fac dus-întors o săptămână, în mizerie, legat de programul lor haotic de întârzieri…”

- Dau cuvântul „tovarăşului” Alex pentru a spune câteva cuvinte despre cartea pe care o lansează astăzi…

Smuls din frenezia gândurilor, autorul romanului „Misiunea” se ridică în fața cenacliştilor, recompunându-şi firul gândurilor, şi le arătă că mai mult decât ceea ce scrie în carte nu poate spune. Destinul acelei femei, unul demn de tragediile greceşti a constat, „simplu”, din următoarele fapte şi întâmplări: şi-a crescut frații, copiii şi nepoții, şi-a îngropat soțul, frații şi doi dintre copii, dintre care unul fusese paralizat timp de treizeci şi şapte de ani. Apoi, când nu a mai avut de cine să aibă grijă, şi-a încheiat misiunea şi şi-a permis să treacă la linişte…

- Aş putea spune despre cartea colegului nostru că are un subiect bun, dar are prea multe greşeli de ortografie… Poate dacă ar fi fost mai atent…

- Sunt uimit că nu ați parcurs „Cuvântul înainte” şi nu ați înțeles că nu este vorba de greşeli de ortografie ci de o încercare de a reda,

într-un fel propriu, într-o grafie aproximativă, inventată de mine, graiul transilvănean de pe Valea Târnavei Mici…

- Eu aş adăuga, luă cuvântul un alt cenaclist, că ar fi trebuit să renunțe la limbajul popular şi să utilizeze doar limba literară, că aşa cum este scrisă cartea este greu de citit.

- Dar poate ați sesizat că doar personajele prezente la începutul cărții, pentru autenticitate şi veromisilitate, vorbesc în grai, iar ponderea vorbei populare am dozat-o în aşa fel încât să se sublimeze treptat, până la menținerea doar a unor elemente de limbaj, care să se constituie în surse identitare ale personajelor…

- Eu nu pot accepta că unele personaje sunt numai bune şi altele numai rele. Autorul cade în maniheism!

- Eu am „pictat" după modele vii. Nu am inventat. Poate că nu credeți că mai sunt oameni buni în jurul nostru… Poate că-i analizați prin prisma propriei conştiințe…

„Sunt detul de sătul de circul ăsta. Credeam că frecventând cenaclurile literare voi găsi acolo personalități de la care să absorb, nu neapărat cultură, ci mai degrabă înțelepciune. Care să nu mă oblige să parcurg cărări prestabilite, îndelung bătătorite, pe post de soluții, ci să-mi deschidă cât mai multe posibilități, zgândărindu-mi apetența pentru libertate; care să refuze să-mi transfere soluții călduțe, convenționale, speriindu-mă totodată prin enumerarea prea multelor căi de a greşi…

Aş fi vrut mai degrabă să mă tenteze să am curajul de a mă manifesta liber prin scris, chiar cu riscul de a greşi!

Şi-apoi, nu suport fetişismul ăsta de a scrie modern, trendy… Toate elementele acestea ale aparatului de gândire al sclavilor modei, sunt paleative la lipsa lor de a avea o poveste de spus. Poveştile nu se inventează, ele se întâmplă!

Rolul bardului este de a le culege şi dacă poate, de a le transforma în legende, în mituri!”.

Mă aşteptam să-i întâlnesc pe autorii lecturilor mele: un Sepulveda, un Țuțea, un Steinhart, un Noica; ori poate pe Nichita sau pe Sorescu… Când colo, văd nişte personaje chinuite de limba română, pedepsite de propria incultură, sau mai grav, nişte inculți cu aere imperiale care, din cauza grandomaniei, receptează orice carte a cuiva, orice scriere, drept un afront adus propriei lor autorități… Ca să nu mai spun despre scriitorii de alcov, dar care acum nu mai însăilează poezii deşănțate doamnelor, nici imnuri puternicilor vremii, ci caută să fie lăsați să intre în mafiile cenzorico-sinecurice ale celor care împart demnități şi avantaje în cultură…”

Tirada nu prea onorantă, de critici acide şi aprecieri caustice[7], aduse sistemului de valorizare a creațiilor literare, pe care Alex o slobozise în gând asupra detractorilor cărții sale, fu întreruptă de o nouă luare de cuvânt.

---

[7] Adică total nefolositoare, pentru că după cum prea-distinsul lector al acestor rânduri ştie, acidul combinat cu o bază, duce la formare unei sări şi la eliberarea de apă. În acest caz, apă de ploaie!...

- Mie mi-a plăcut. Ce nu mi-a plăcut însă este modul complicat în care utilizează punctuația.

„Dragilor, vă mulțumesc. Sper doar că, după ce mă veți învăța cum să scriu, mă veți lămuri cum e cu binele şi răul, sau măcar cum pot deosebi frumosul de urât, plăcutul de neplăcut, ca să amintim numai de câteva probleme esențiale ale moralei şi esteticii la care voi dețineți toate răspunsurile!...”

- În încheiere, dau din nou cuvântul „tovarăşului”, să mai adauge, dacă mai are ce!

- Aş încerca să formulez o conluzie la observațiile dumneavoastră. Vedeți, cel mai important dar pe care l-am primit după Revoluție este libertatea de exprimare. Suprimarea cenzurii. Înainte trebuia să te prostituezi intelectual, pe la mai marii culturii, pentru a-ți fi publicată o carte. Azi însă, trebuie doar să te sacrifici financiar…

Eu nu cred în supremația criticii asupra scrisului. Vezi viața artistică a lui Monet, care una picta pentru Academie şi alta pentru sine, că era un impresionist convins. Dar trebuia să şi trăiască…

Trebuie să lăsăm publicul larg să hotărască dacă o carte merită să fie citită sau nu! Şi, dacă un singur cuvânt, o singură imagine, rămân în sufletul celui care a citit, e destul.

„Misiunea” s-a scris singură. Eu am fost doar unealta prin care cele adunate în suflet, ori coborâte din astre, s-au exprimat. A fost un excurs spiritual care trece dincolo de o virgulă

dactilografiată greşit. Ea a creat un monument închinat acelui destin special, care a fost Maria.

Mulțumesc lui Dumnezeu şi mă bucur pentru că nu trebuie să trăiesc din scris, că m-aş înneca încercând să înghit găluşca imensă a compromisului. Eu trăiesc pentru scris!

Scriitorii prezenți primiră unii cu zâmbete, alții cu priviri tăioase, alții cu indiferență şi chiar cu lipsa înțelegerii, alocuțiunea celui recenzat.

Oricum nu mai conta. Se trecea la partea cu mâncare şi băutură, în timp ce aspirațiile literare erau abandonate la naftalină până la şedința viitoare, când urmau să fie folosite din nou pentru discursuri şlefuitoare de sine.

Adevărata lansare a romanului „Misiunea" avusese loc, de fapt, mai devreme, în satul natal al lui Alex, printr-o succesiune specială de evenimente.

Fusese oficiat un parastas în cimitirul din deal, la bisericuța de lemn despre care se spunea că fusese dăruită sătenilor de Ştefan cel Mare, pe vremea când stăpânea doisprezece sate în Transilvania.

Acolo, la ceremonia religioasă, fuseseră invitate toate neamurile Mariei, eroina principală a romanului - atâtea câte putuseră să fie anunțate şi desigur, atâtea câte reuşiseră să vină.

Fusese oferit un dineu celor prezenți, în cadrul căruia, fiecare primise în dar câte un exemplar al cărții, cu dedicație.

Alex încercase astfel să închidă cercul spiritual, dar şi să se elibereze, în transcendent, din strânsoarea acestuia.

Iar acum, la această a doua lansare, văzuse lipsa de pătrundere spirituală a cenacliştilor care cuvântaseră. Şi se cutremurase de orbirea lor…

Constată totodată că noul său proiect îl obseda din ce în ce mai mult, făcându-l să alunece iar şi iar în lungi meditații legate de romanul ce urma să fie scris.

“Totuşi, cred că este esențial să mă văd cu Gelu. Nu există altă cale!”[8]

---

[8] „Doar curajul de a parcurge un drum face ca drumul să se dezvăluie.” – Maktub / Paulo Coelho

- *Ei, cum a fost la lansare?*

Cel care înțelege arbora un zâmbet fin ironic în colțul gurii. Mai mult, privirea amuzată era cea care venea să-l salveze pe Alex, prin cauterizarea rănii provocate de muşcăturile veninoase ale „criticilor”.

- N-au înțeles nimic! Să vezi ce-şi dădeau cu presupusul unii care nici nu citiseră cartea! Şi-apoi: avalanşă de clişee, fără nici cea mai mică urmă de pătrundere a poveştii![9]

- La ce te aşteptai?! Nu ştiai că aşa va fi?!...

- Dacă n-ar fi cei vreo doi prieteni, pe care merită din când în când să-i întâlnesc, nici nu aş mai trece pe acolo. N-au nimic de oferit. Ți-am mai spus ce căutam eu acolo; dar n-am găsit, mai deloc.

Într-un fel, cred că e o cale spre slava deşartă. Dar şi spre judecarea aproapelui. Că te duci acolo cu sufletul în palmă, iar ei vin, fără pic de scrupule, dar mai ales fără să vadă jertfa ta, fără să înțeleagă universul în care vietuieşti, şi-ți calcă în picioare ofranda pusă înainte.

- „Păstrează un crez în viață, dacă acesta îți aduce satisfacții!”, zicea Swami Sivananda. Dar tu, dacă nu-ți place ceea ce se întâmplă, de ce persişti în a te duce acolo?

---

[9] „Mai bine să nu bem din cupa fericirii pentru că atunci când va fi goală vom suferi cumplit.” – Maktub / Paulo Coelho

- Cred că am ceva important de spus în direcția asta. Vezi, eu scriu pentru că nu pot altfel. Nu scriu ca un strungar care face şaibe şi se aşează la masa de scris cu gândul de a îndeplini norma.

Eu scriu pentru că nu pot altfel. E ca o suferință a sufletului, care m-ar sufoca dacă nu i-aş da curs.

Şi mai e ceva: eu când nu scriu, sunt un nimeni!

Dar te rog să nu mă înțelegi greşit!... Nu lupta cu sinecurile şi cu cenzura nouă, care o dezvoltă pe cea veche - căreia îi adaugă şi o latură economică - mă deranjează. Ci faptul că lupta este nedreaptă şi ipocrită.

Nu trebuie să scrii bine, ci să te „ai bine" cu mai marii „culturali" ai momentului. Nu trebuie să publici cărți, ci să tipăreşti cărți prin anumite edituri la anumite tipografii…

Am început să deschid ochii în momentul în care încercam să găsesc sprijin pentru tipărirea unui dicționar de retorică şi, prezentând propunerea mea editorială Centrului Cultural, am fost plimbat de mai multe ori până când o „funcționară culturală" m-a întrebat:

- Dar ce relevanță are?!...

Ce relevanță? Păi chiar nici una. Că doar erau acolo prezenți şaptezeci de scriitori, din ale căror metri cubi de carte fuseseră prelevate cu minuție şi parcimonie, cele mai frumoase metabole.

Ce relevanță are…

- Dar pentru tine, ce relevanță are? întrebă *Cel care înțelege...*

- Ți-am spus doar că eu trăiesc pentru scris.

- Atunci, ascultă-mă: treaba ta este să scrii! A altora: să te critice!

Zăpada se topise de brusc. Un val de căldură lovi pe neaşteptate împrejurimile, care erau până mai ieri sub stăpânirea frigului.

Se părea că trecerea la primăvară va fi una foarte bruscă, însoțită, ca de obicei, de inundații.

Alex era tot mai frământat de sarcina aceea a lui, de a începe lucrul la carte. Nu prea ştia dacă nu-l va inoportuna pe Gelu… Poate ar trebui să mai aştepte. Dar cât?

„Nu pot aştepta aşa, la nesfârşit! Cine ştie cât mai trăieşte Gelu. Sau chiar eu… Şi rămâne romanul nescris.

Dar de ce nu mă sună? Poate că se teme să facă pasul acesta. Să retrăiască accidentul. Să conştientizeze situația în care se află şi suferințele, pe care acum, poate le-a alungat undeva, într-un cotlon uitat al sufletului, printr-o negare ce s-a consolidat în ani de zile…"

Îşi luă, în sfârşit, inima în dinți, şi sună:

- Gelu, vreau să vin vineri să te văd. Sper că nu se va întâmpla cine ştie ce care să mă împiedice!…

- Da, bine…

- Abia aştept să te văd. Să fii pregătit, vom avea de muncă!

- Nici o problemă.

- Te sun mâine înainte de a pleca.

Plecarea în ziua de vineri a fost una aflată sub imperiul stresului. La serviciu problemele

parcă atunci apăreau pentru a fi rezolvate, la benzinărie angajata care vindea rovignete pentru accesul pe drumurile naționale se mişca încet, traficul în municipiu era aproape blocat…

În sfârşit, automobilul şi şoferul său scăpară din închisoarea oraşului şi îşi începură alergarea. Dar nu fără piedici. Drumurile erau proaste, săpate pe margini pentru a fi lărgite, stratul de uzură le era exfoliat, gropile pândeau la fiecare pas să înghită şoferii imprudenți.

Deşi era vineri după-amiaza, autotrenurile erau prezente în circulație şi formau în spatele lor coloane din care unii conducători auto, mai nervoşi sau mai grăbiți, imprudenți totodată, țâşneau în depăşiri riscante, care-i determinau pe cei care venea din sens opus să frâneze pentru a-i evita şi pentru a se salva.

Cerul plumburiu cernea o lumină gri deasupra câmpurilor înverzite, unele cultivate, altele lăsate în paragină. Pe care însă nu se vedea nimeni la lucru.

Între localitățile presărate de-a lungul drumului circulau mopede, biciclete şi chiar pietoni.

Alex se mira de curajul acelor oameni care o luau la pas către satele şi comunele aflate la până la douăzeci de kilometri distanță.

„Uite-o şi pe bătrânica asta! Pe jos înspre nicăieri…”

Dinspre partea dreaptă a sensului de mers, odată trecut de un mare oraş, observă în dreapta, căzând prin fantele norilor, două curcubee imense, care păreau nişte seceri ce

spintecau pătura norilor şi trecea deasupra lor, dispărând.

Pe parbriz apărură primii stropi. Mari. Grei. Lovind apăsat sticla şi pulverizându-se în mii de particule ce parcurgeau un traseu ciudat, în sens invers atracției gravitaționale, împinse peste maşină de curentul de aer.

Ploaia se întețea din ce în ce mai tare iar noaptea căzu dintr-o dată, fără nici un avertisment.

Farurile celor ce veneau din sens opus orbeau participanții la trafic. Mai erau şi şmecherii cu xenoane, cu tot felul de lumini albastre, albe, care erau la fel de puternice ca „faza lungă" a amărăştenilor.

Sistemul de navigație comenta din când în când, cu o voce metalică, distanțele de parcurs şi calea de urmat.

Cea mai enervantă era observația: „Recalculez!".

Alex urmărea bornele kilometrice şi la ieşirea din ultimul municipiu, fără un spațiu gol, în care să nu fie clădiri, se pomeni direct în oraşul de destinație.

Nu mai întâlnise aşa ceva. Probabil că era un unicat pe întreaga planetă: un oraş era cartierul unui municipiu…

„Atât de multe biserici!" observă… Şi redeveni atent la vocea metalică ce-i spunea că mai are două sute de metri până la destinație: <La prima intersecție, faceți la dreapta!>.

„Robotul ăsta enervant ar putea să zică şi el cuvintele minune: te rog… şi mulțumesc…"

Bineînțeles că greşise locul şi se oprise cu vreo două case mai încolo. Îl salvă telefonul mobil la care îşi anunță sosirea, şi ajutorul oferit de Gelu, care îşi trimisese sora să-l recupereze.

Poarta mare în stil maramureşan se deschise automat iar Alex, sub îndrumarea cumnatului lui Gelu, duse automobilul în parcare, mulțumind lui Dumnezeu că, în sfârşit, călătoria luase sfârşit.

Curtea imensă găzduia două clădiri, din care una era o pensiune, ce aparținea familiei.

Întâlnirea dintre cei doi, Alex şi Gelu, a fost una dincolo de orice aşteptare în ceea ce priveşte normalitatea evenimentului.

După ce urcă scara, Alex intră în camera în care stătea Gelu.

În centrul tuturor lucrurilor din încăpere, al tuturor traseelor, şedea la o masă, cel care avea să fie personajul principal al cărții.

L-a privit pe vizitator cu un calm desăvârşit, arborând un zâmbet bunăvoitor.

Rezonau spiritual şi se simțiră, din primul moment, în largul lor. Comunicau cu uşurință, chiar şi dincolo de cuvinte.

Urmă o scurtă conversație, după care oaspetele se retrase să se odihnească. Se resimțea după oboseala drumului.

„Ce echilibrat este omul acesta! Mai echilibrat decât mine!...”.

În fața ferestrei, cu lumina din încăpere stinsă, Alex privea împrejurimile. Se miră când constată că putea vedea, pe o rază de câteva sute de metri, patru biserici.

Zgomotul ploii de munte avea un efect liniştitor. Grădinile, casele, străduțele, urcau până sus, aproape de creasta muntelui din zare.

Nu se vedeau oameni pe afară. Se adăpostiseră, probabil din cauza ploii dar şi datorită orei destul de târzii.

„Oare voi face față sarcinii pe care mi-am asumat-o?

Recunosc că singur m-am băgat în asta, dar mi se pare că nu am făcut decât să dau curs sentimentului de predestinare, care aproape m-a obligat să mă implic! Şi să-l implic şi pe Gelu în chestia asta!...

Probabil că oamenii aceştia se întreabă de unde am mai apărut şi eu şi care mi-or fi intențiile adevărate.

E greu să crezi că în ziua de azi se mai fac gesturi dezinteresate.

Aş vrea foarte mult ca acțiunea mea să fie un ajutor pentru Gelu, nu un prilej de suferință. Am sesizat privirea nu tocmai convinsă a mamei sale...

Acum, normal că şi eu, dacă ar intra cineva tam-nisam în casa mea, un „complete

stranger", şi mi-ar spune că are de gând să dezvolte un proiect cu mine, aş fi foarte reticent.

Suntem, şi nici eu nu fac excepție, plini de prejudecăți. Acumulate prin trăirea dezamăgirilor cauzate de mersul, rareori aşa cum ni l-am fi dorit, al vieții. Determinate de ceea ce se întâmplă în relațiile cu ceilalți. Produse de cele mai multe ori de aşteptările noastre prea mari şi prea egoiste. Ca şi de faptul că nu ştim să ascultăm, dar cerem să fim ascultați şi înțeleşi."

Privi camera. Era o cameră decentă, foarte curată, cu mult deasupra celor din alte hoteluri „cu prestigiu", în care în diferite momente ale vieții sale de militar, fusese cazat, perioade mai lungi sau mai scurte.

Multă lume, aflându-i profesia, se mira sau îl desconsidera. Cel puțin în privința scrisului...

De-aia şi amintea, ori de câte ori avea ocazia, că cei care sunt cel mai puțin tentați să scrie sunt licențiații în litere. Că li se pare că tot ce putea fi original s-a consumat deja.

Nemaivorbind că unii dintre ei, ferindu-se să greşească şi totodată încercând să fie în trendul actual, dau naştere unor nimicuri foarte frumos şlefuite, meşteşugite, care însă nu au nicio poveste de istorisit.

„În ce mai situație am aterizat şi eu. Cartea aceia a lui „Slavici" (cum fusese prezentat scriitorul respectiv la lansarea ultimei cărți), cu toată bunăvoința pentru el, nu am putut s-o citesc, deşi am început-o de câteva ori, foarte motivat.

Mi-e jenă. Îmi pare bine însă că am făcut cu el un pact, că dacă nu îmi place, nu-i voi vorbi despre ea.

Ştiu că nu va înțelege. E foarte încântat de carte şi au mai venit şi ceilalți să-l ridice absolut gratuit până la slava clasicilor... Vorba scriitorului Gheorghe Schwartz, „un mare clasic în viață...”, expresie prin care, într-un mod autoironic şi deosebit de elegant, acesta respinge „onorurile” de tip pup-în-curist... Dar sunt sigur că înțelege şi acceptă aprecierea celor pe care-i simte că i-au citit cărțile şi au încercat sincer să le înțeleagă.”

La televizor rulau nişte inepții. Violență. Aluzii sexuale. Rechini şi maimuțe. Şi ceva muzică deşănțată...

„Ce mă mai uitam la Discovery! Aveau unele reportaje chiar foarte interesante. Acum parcă s-au tâmpit! M-am săturat de episoade cu oameni muşcați de rechini!!!”

Luă de pe noptieră un baton energizant cu cereale. Refuzase să mănânce, din delicatețe. Nu vroia să profite în nici un fel de oamenii aceştia. Dar nici prea foame nu-i fusese după cele câteva doze de băutură energizantă pe care le înghițise...

„Cărțile mele trebuie să se situeze în spiritual. Fără reclame pe ele. Fără să fie vândute! Ele se oferă gratis (nu gratuit...) celor care le cer şi prietenilor (chiar dacă unii dintre ultimii, nu le solicită...).

Trebuie să fac în aşa fel încât acest roman să aibă toate elementele unei punctări spirituale a eternității.

Este esențial să fiu aşa ca pictorii de icoane. Să „postesc” împotriva prozaicului, pentru a avea acces la frumusețea pe care numai duhul o naşte…

Dar nu trebuie să uit că în centrul „scrierii” acestei cărți trebuie să se situeze Gelu şi nu eu!…

Va fi un exercițiu de luptă împotriva slavei deşarte.

Nu ştiu de ce simt că pluteşte în aer o amenințare ascunsă?!…”

Ceva îl respingea, i se împotrivea. Parcă era într-un castel bântuit.

Senzația pe care o simțea, similară celei produse dacă s-ar fi aflat în apropierea unui câmp electric intens, îl făcea să se simtă amenințat într-un fel difuz, nelămurit.

Lăsă televizorul aprins şi-i dădu sonorul la minim.

Nu putea să doarmă. Se întorcea de pe o parte pe alta.

„Trebuie neapărat să merg să-l văd pe Părintele Mihai!…

Tocmai el, care a construit două biserici, a înfiat doi copii, s-a hirotonit apoi preot, să fie bolnav de cancer?!…

Iar eu cu băutura asta a mea…

N-am mai postit nici nu ştiu de când. Poate voi reuşi să mă folosesc de această

„expediție” pentru a mă elibera de legătura pusă pe mine.

Bine măcar că nu-mi place nici gustul, nici efectele. Când beau îmi este tot timpul rău. Altfel, cred că aş fi fost mort în scurt timp.

Totuşi, beau zilnic, ca pentru a îndeplini o datorie. Față de Doamne fereşte cine!... Apoi îmi e rău şi dorm.

Alcoolismul ăsta al meu îmi fură viața. Mă împiedică să îmi duc la îndeplinire misiunea asta a mea de a scrie cărți. Îmi fură timpul. Îmi fură capacitatea de a munci, de a crea. Mai fură şi din banii familiei, că viciul este scump.

În ultima perioadă parcă nu mai am acelaşi „țug”, dar totuşi, beau zilnic.

Dacă ar fi să recunosc, eu sunt în mai mare nevoie de ajutor decât Gelu!..

El a biruit în lupta cu condiția în care se află. Eu, deşi întreg, sunt învins în lupta cu alcoolul. Poate m-ar ajuta ca el să mă vadă aşa cum sunt de fapt... Dar oare, voi avea puterea de a-i face cunoscut acest lucru, sau îl voi ține ascuns?”

Întunericul de afară amplifica senzația vagă de amenințare. Se ridică şi de duse la fereastră.

Privea în noaptea de afară şi asculta ropotul ploii de munte care începuse de acum câteva ore.

Se uită la ceas. Era aproape ora unu.

„Începe intervalul cel mai greu şi pentru insomniaci şi pentru muribunzi. De la unu la

patru… Iar eu sunt şi insomniac trupeşte şi muribund sufleteşte!

Atacurile astea de panică ale mele sunt probabil determinate de alcool. Îmi distruge nu numai ficatul şi inima, ci şi creierul…

Observ că uneori, după ce beau, lucruri pe care altfel nu le-aş băga în seamă, mi se par de o importanță capitală şi mă scot din sărite. Fac crize de nervi şi sunt violent în reacțiile verbale.

Mai lipseşte să dau cu pumnul…”

Se simți mai relaxat către dimineață, iar pe la orele cinci adormi.

Visă cum merge cu Gelu şi cu rudele acestuia, pe care el, Alex, nu le cunoştea, la biserică, într-o dimineață frumoasă de duminică.

Totul era înverzit şi grupul mergea de-a curmezişul pe o pajişte. Simțea mirosul de iarbă proaspăt zdrobită.

Un personaj pe care nu ştia de ce îl recunoştea ca fiind tatăl lui Gelu – că doar nu-l cunoscuse personal niciodată -, se despărți de grup şi se duse la o altă biserică, aflată în apropiere. Parcă pentru a le reproşa ceva…

Se trezi la bătaia unui clopot.

„De ce o fi bătând aşa devreme? se miră, şi imediat îl străfulgeră o întrebare ce părea că-şi conține în ea răspunsul:

Senzația aia de respingere, de amenințare pe care am simțit-o, să fie oare produsă de încercarea spiritului tatălui lui Gelu de a mă alunga, în intenția de a-şi proteja fiul?…”

Rămase în pat, moțăind, vizibil deranjat de cântecele cocoşilor, care se întreceau să-i despice creierul cu „cucurigu”-urile lor.

Ațipi apoi şi se visă acasă, în satul natal, stând de vorbă cu bunica lui. Dar nu înțelegea despre ce discutau. Îşi tot repeta că bunică-sa era decedată de multă vreme şi că dialogul nu putea, în fapt, să aibă loc.

Soneria telefonului mobil îl trezi buimac. Îl usturau ochii din cauza nesomnului şi a radiațiilor luminoase ale televizorului, pe care nu-l oprise decât pe la şase dimineața.

Acum era deja momentul să se pregătească pentru întâlnirea de „muncă” stabilită de comun acord cu Gelu pentru dimineața acelei zile de sâmbătă.

Un soare cu dinți îl întâmpină când părăsi clădirea pensiunii şi ieşi în curte. Mai erau doar zece minute până la ora când trebuiau să se vadă şi el rămase în curte admirând modul în care era amenajată.

Carul de lemn, restaurat magnific, era un fel de piesă centrală a universului acestei grădini. Din el atârnau prinse în lanțuri, pe margini, ghivecele pentru flori.

Îşi imagină câtă culoare trebuie să fie aici vara. Câtă animație…

Acum pensiunea era pustie. Parcă intenționat, pentru a nu-i împiedica, pentru a nu-i deranja în demersul lor…

- Gelu te aşteaptă.

În bucătăria situată la parter, mama lui Gelu pregătea micul dejun. Probabil îl urmărise

ceva vreme pe vizitator şi văzându-l atât de absorbit de ceea ce vedea, îl lăsase un timp să viseze.

- Înseamnă că e punctual, ca şi mine.

Un sentiment de uşurare în cuprinse pe Alex. Fusese un pic îngrijorat ca nu cumva chiar azi, după ce amânaseră atât de mult să se vadă, Gelu să aibă vreun episod hipertensiv ori de altă natură şi să rateze amândoi să lucreze la carte.

- Eşti pregătit de muncă? îl întrebă Alex cu un fel de amestec de afecțiune şi totodată de refuz, refuzul de a se raporta la Gelu ca la un om ce are nevoie de ajutor.

- Da! Dar mai întâi vom servi micul dejun! stabili Gelu fără echivoc.

Lui Alex îi trecuse prin gând să refuze. Dar descoperea că Gelu ştia să fie autoritar. O autoritate ce izvora din siguranța vădită că lucrurile pe care le spunea vor fi îndeplinite de cei cărora le cerea asta.

Îl reconfortă gândul că nu trebuie să fie ipocrit şi să se raporteze la Gelu într-un mod fals, făcându-se că nu observă handicapul acestuia. Gelu nu se considera pe sine în acest fel şi asta-i făcea viața mai uşoară lui Alex.

„E pe picior de egalitate cu mine. Mi-a arătat asta încă de la început. Ba chiar aş putea să recunosc în unele inflexiuni ale vocii, sau în modul în care mă priveşte, că uneori se consideră superior. Îmi place asta: stilul fin în care face ceea ce englezii numesc „he is patronazing me"; adică pe româneşte mă cam ia de sus.

Nici nu ar putea fi altfel. E mai în vârstă decât mine şi a trecut prin experiențe pe care eu, cu dinții de lapte ai înțelegerii, nu le-aş putea pricepe vreodată.”

Observă cum cei din familie puseră în fața lui Gelu o farfurie cu mâncare. În jurul mâinii drepte îi legaseră un fel de curea mai lată, care avea un buzunar în care se fixa coada lingurii.

Mâncară cu toții discutând despre situația învățământului şi despre personalitatea lipsită de agresivitate a lui Vlad, nepotul lui Gelu, aflat şi el de față.

- E prea cuminte! Îi tot spun să fie mai tupeist, că în ziua de azi e o calitate care se cere pe piață!

Era părerea mătuşii lui Vlad era profesoară de limba română şi de franceză. Ea venea să-şi mediteze nepotul pentru intrarea la liceu.

- Doamnă, eu cred că printre zece piloşi care ocupă funcții, trebuie să fie şi unul care să muncească. Numai că pentru asta e necesar să devină cu adevărat bun în ceva. Atât de bun încât să nu poată fi ignorat iar ceilalți să aibă nevoie de ştiința lui... Eu am făcut greşeala de a încerca să le ştiu pe toate. Aşa era sistemul... Iar acum am ajuns să ştiu mai multe decât majoritatea oamenilor despre câteva domenii, dar să ştiu mult mai puțin decât unii oameni, despre unele lucruri. Specializarea în muncă aduce succesul. De fapt îmi cer scuze! Afirmațiile mele păcătuiesc prin faptul că sunt atât de categorice, pentru că nici măcar nu cred că există soluții

general valabile. Şi mă refer la orice aspect al vieţii…

Alex se opri din peroraţie. Ca de obicei, când susţinea câte o idee, devenea foarte energic şi gesticula. Îşi dădu seama că ceilalţi se opriseră şi îl priveau cu o oarecare surprindere. Îşi aduse aminte de aforismului a cărui paternitate şi-o asuma, dar pe care îl repetă acum doar în gând: „Degeaba înveţi dacă nu ştii, degeaba ştii dacă nu înţelegi şi degeaba înţelegi dacă nu-ţi foloseşte la nimic!"

- Am avut din nou coşmarul cu profesorul de germană care mă împiedică să prind trenul şi să merg cu echipa de handbal, la care eram pivot, la meciul pe care-l aveam undeva în Marele Oraş.

Gelu salvase situaţia oarecum penibilă care se crease din cauza avântului cu care Alex îşi exprimase opiniile.

Doamnele ieşiseră la ţigară, iar Vlad se retrăsese să studieze.

În cameră rămaseră doar ei doi, „autorii".

- Am fost un elev detul de bun, să ştii. Aveam o memorie foarte bună şi reuşeam să reţin repede. Iar cu matematica şi fizica mă descurcam. Păcat că nu am intrat la medicină! Ştii ce am discutat aseară… Crezi că mă vor fi urmărit până acolo?…

- E posibil. Dar nu trebuie să-ţi mai faci sânge rău! De-acum nu mai contează! A trecut prea mult timp ca să mai însemne ceva…

Gelu rămase cu privirea pierdută, ancorată aleatoriu undeva în spaţiul camerei.

Revedea probabil imagini din tinerețe legate de incidentul cu bătaia şi apoi cu represaliile din partea sistemului în care tatăl beizadelei era un fel de mic zeu. Un zeu sforar.

Alex aşteptă răbdător ca reveria partenerului de dialog să treacă şi, când acesta reveni, îl întrebă direct, fără nici un menajament:

- Îmi poți povesti despre accident?

- Sigur că da! Numai că e ceva foarte simplu... Am căzut cu maşina în râul ce străbate oraşul. Cei din spate au venit peste mine şi m-au împins sub bordul maşinii.

Când m-au scos de acolo cine ştie cum au acționat. Nu existau serviciile de urgență de azi. Nu tu ambulanță, nu tu descarcerare... Apoi m-au luat şi m-au dus la spital în cabina unui camion.

Dacă s-ar fi acționat altfel, poate ar fi fost ceva şanse să fie mai bine. Dar aşa...

Ştii, mie nu mi-au spus că voi rămâne paralizat. Am aflat de la o asistentă în Austria. La spitalul unde mă duc de atunci în fiecare an prin bunăvoința Prințului.

- Cum ai reacționat când ai aflat?[10]

- La început nu-mi venea să cred. Urma să mă căsătoresc şi aveam mari planuri... Cred că am făcut o depresie foarte profundă. În urma veştii primite viața mea nu mai avea nici un rost şi toate aranjamentele mentale, care ne fac, de obicei, să credem că însemnăm ceva, erau acum fără nici o bază de susținere.

---

[10] „Lacrimile purifică sufletul tău." – Maktub / Paulo Coelho

Ce însemnam eu acum? Ce rost mai avea să trăiesc? Oare mai exista vreo şansă de a mă face bine? Sau eram condamnat să-mi sfârşesc existența într-un amărât de scaun cu rotile!…

Alex sesiză că întrebarea lui atinsese punctul central al universului în care decurgea existența lui Gelu.

Verifică în tăcere reportofonul şi îşi notă discret câteva idei, ascultând în continuare confesiunea interlocutorului său.

- Nici nu ştiu dacă aş fi supraviețuit dacă-mi spuneau de la început… Eu am tot sperat că mă voi însănătoşi.

Chiar i-am spus asistentei, după ce stătusem mai bine de o lună în spital în Austria, că atunci când mă voi face bine voi juca din nou handbal.

Iar ea, zâmbitoare – ştii acolo asistentele şi medicii zâmbesc tot timpul – mi-a spus că nu, nu mă voi mai face bine niciodată.

Atunci, fără speranța de a mai schimba ceva în starea mea, a fost prima dată când m-am simțit captiv în trupul acesta al mau, care mă ține prizonier în scaunul în care stau, ori în pat.

Dar am găsit o cale de a evada din sclavia lui. O să-ți spun mai târziu…

Fata cu care trebuia să mă căsătoresc şi pe care într-un fel ciudat o iubesc şi acum, s-a căsătorit cu altcineva, dar nu a avut noroc nici cu acela.

Se pare că suntem uniți în nefericire… Adică, în nefericirea noastră, nu am fost niciodată despărțiți…

- Cum e posibil să mergi anual în Austria, când îmi spui că cea mai ieftină zi de spitalizare câteva sute de euro?

- Prin bunăvoința Prințului.[11] El are şaisprezece castele, iar pe unul dintre ele l-a pus la dispoziția statului pentru a se amenaja în el un spital. În acest spital, el are patru paturi în care poate să stea oricine este chemat de el, o lună, două sau chiar mai mult.

Este un adevărat gentleman. Este binefăcătorul meu. Eu, în Austria, mă încarc cu energie vitală pentru tot anul. E atât de frumos acolo!...

Acolo am cunoscut mulți inşi la fel de fără noroc, cu care, atât cât pot, păstrez legătura.

Din păcate erau şi copii!...

Unii dintre ei au şi murit, pentru că speranța de viață a celor cu această afecțiune, e destul de limitată.

Chiar dacă ai parte de cea mai grozavă îngrijire din lume, apar escarele. Aceste afecțiuni ale țesuturilor se produc din cauza presării constante între pat sau scaun, şi os, sub greutatea corpului. Apar: întreruperea circulației, necroze şi infecții. Apoi mai ai de luptat şi cu atrofierea muşchilor nefolosiți şi cu apariția redorii la încheieturi.

Eu, din fericire, îmi pot folosi destul de bine mâinile, după cum ai văzut. N-ai vrea să te mănânce nasul şi să nu te poți scărpina, de exemplu...

---

[11] Prințul Jochan Karl von Schwartzenberger.

Pot chiar mânca şi, cu un oarecare efort, pot citi o carte. Pot răspunde la telefon şi pot folosi telecomanda televizorului.

- Povesteşte-mi despre spitalul din Austria…

- E foarte frumos acolo. Îmi place şi drumul dus – întors. Ştii, îmi place teribil să merg cu maşina, să văd locuri şi oameni noi.

Am ajuns acolo deoarece tatăl meu îl cunoştea pe episcopul romano-catolic. Tata a fost preot romano-catolic, dar, după ce a făcut puşcărie din cauza aceasta, a trecut la ortodoxie şi i s-a dat o parohie într-o comună de munte uitată de lume, numită Corbi. Acolo m-am născut.

Era un fel de rai în care ne-am simțit foarte bine. Nouă, copiilor, nu ni se tăiaseră, încă, acele cordoane ombilicale prin care eram conectați la natură. Caii, oile, câinii, păsările de curte, erau jucăriile noastre, cu care ne petreceam timpul.

Era frumos, dar noi, făcându-ne mai mărişori, trebuia să fim dați la şcoală. Aşa că, tata a primit o parohie aici în oraş, la biserica aceea situată mai jos, făcută din lemn.

El a construit-o pe cealaltă, cea din zidărie…

Dar să revin la spitalul austriac. După accident, taică-meu a cumpărat o maşină pe care a adaptat-o pentru a mă putea transporta. Când am ajuns acolo, la spitalul din Austria, ei ştiau deja despre venirea noastră; eram aşteptați.

Am plecat cu trei mii de mărci germane la noi, riscând ca el, tatăl meu, să fie arestat în orice moment, pentru deținere ilegală de valută.

Dar, cum a stat cu mine o lună întreagă, banii i s-au terminat şi a trebui să se angajeze în construcții, pentru a-şi asigura subzistența.

Poate te întrebi cum putea el, un preot, să muncească la zidărie. Păi, el, pe timpul perioadei de muncă forțată, dar şi după aceea, până să primească parohie, a lucrat în construcții. Era chiar foarte priceput. Ştia tot ceea ce presupunea calificarea de diriginte de şantier, chiar dacă nu avea oficial, mă rog, o diplomă în acest sens.

Până la urmă a plecat şi m-a lăsat acolo. La spital...

Să-ți dau un exemplu de civilizație. De fapt, mai multe... Când am ajuns în Austria prima dată, puteam să comunic doar în franceză. Dar ei vorbeau numai limba germană.

În situația asta preotul de la biserica din zonă a solicitat enoriaşilor, dacă sunt printre ei vorbitori ai limbii franceze, să ajute un tânăr care se simțea singur din cauză că nu putea comunica cu nimeni.

Auzind despre nevoia mea, Mătuşa[12], cum îmi place s-o numesc, a venit şi nu numai că a conversat cu mine, dar m-a şi învățat limba germană. Ea a fost, din acest punct de vedere, profesorul meu de libertate, în ale comunicării verbale.

---

[12] Josefine Sosnovicz... (Domnul să o odihnească în corturile drepților!)

Alt exemplu. Ştii că, în ajun de Crăciun, studenții de la medicină vin şi stau de vorbă cu pacienții, pentru a aceştia să nu se simtă singuri? Este o treabă pe care ei o fac absolut voluntar, fără nicio constrângere!...

- Cred că ceea ce ni s-a distrus nouă în cincizeci şi doi de ani de comunism şi în douăzeci şi unu de ani de capitalism sălbatic, este tocmai această bună aşezare a ființei morale, a omenescului simplu, a bunului simț!

- Uite, de exemplu, Prințul nu are nicio obligație față de mine, decât aceea pe care o ființă umană (şi în cazul lui trebuie să accentuez: superioară) o are către o ființă umană suferindă pe care el, Prințul, vrea s-o ajute. Aş spune că asta e o religie practică, o religie manifestă, de zi cu zi.

Din prea mare îndatorare față de el, i-am dăruit câteva piese de lucru de mână, aşa cum se țese, se împleteşte şi se brodează aici în zonă.

A fost foarte încântat. El, care nu are nevoie de nimic material, a apreciat însă valoarea de colecție şi gestul, aş putea spune, de publicitate culturală, pe care-l făceam. De fapt, cred că nu a refuzat tocmai partea aceea de suflet, pe care i-o dăruiam; iar acele obiecte l-au ajutat în intenția lui de a o descrifra într-un cadru mai larg, care să fie emergent şi contingent, din şi în spiritualitatea poporului meu.

Dar să revin: a înțeles că acele mici daruri simbolice nu erau o plată, nu erau o mită... Erau mai degrabă o adulație la adresa lui, exprimată

prin nişte simboluri pure, decelate şi decantate de poporul meu în milenii. Vreau să spun că: nu erau argint, nici aur, ci spiritul aurului şi al argintului, materie inefabilă în care se măsoară sentimentele.

Noi nu-i ofeream plată, ci recunoştință!...

- Vezi, eu cred că regalitatea, deşi este un sistem desuet, din punct de vedere practic, ar putea asigura o anumită dimensiune, o anumită verticalitate morală poporului ăstuia hăituit de spaimele tuturor experimentelor politice – toate eşuate sau pe cale de a eşua – din lume…

Gelu îl privi pe Alex cu o expresie de dezaprobare, dar pe care nu o verbaliză în nici un fel. Preferă să reia firul discuției anterioare.

- Acolo am cunoscut un călugăr iezuit, pe care îl voi numi Fratele Ioan[13]. Un om deosebit. Fusese căsătorit şi nu se ştie de ce acum era singur. Îşi găsise refugiul în călugărie.

Mai venea şi mai discutam. Este un spirit superior. E o plăcere să-l ai partener de dialog.

Într-o discuție am vorbit, absolut întâmplător, despre costul exagerat de mare al unui scaun cu rotile. El, fără să-mi spună nimic, s-a dus la stareţul mănăstirii şi i-a prezentat situația mea. Aşa am ajuns ca o parte din costul acela exagerat de mare pentru noi, să fie acoperit din banii donați de mănăstire. Iată, un alt exemplu de civilizație şi de gentilețe.

Cel mai mult îmi plac aleile din parcul spitalului, modul în care sunt îngrijiți copacii şi

---

[13] Fratele Ioan este călugăr iezuit, la o mănăstire din apropierea castelului – spital.

sunt plantate florile. Dar şi piscina interioară unde facem exerciții fizice în apă.

- Mi-a spus fratele tău că nu ne-am putut vedea anul trecut pentru că ai avut probleme. A trebuit să fii operat pentru a-ți fi tratate escarele şi ai fost chiar în comă. Ce ai simțit cât timp ai fost inconştient? Ai avut coşmaruri? Experiențe mistice sau extrasenzoriale?

- De fapt nu am fost chiar inconştient. Doar halucinam. Am fost operat şi am prins chiar perioada de Crăciun. Acolo, personalul care nu este angajat pentru tratarea urgențelor, pleacă în concediu vreo două săptămâni. Aşa că m-au mutat la o altă secție, unde eram singur. Poate că şi asta m-a făcut să am o cădere. M-am simțit rău, am făcut febră şi, aşa cum ți-am spus, am început să halucinez.

Eram atât de convins că personalul de îngrijire vroia să mă omoare, că refuzam să mănânc sau să beau, indiferent ce îmi ofereau.

Odată chiar am muşcat o asistentă de degete pe când încerca să-mi umecteze buzele cu un tampon îmbibat cu apă. Atunci au luat decizia de a mă hrăni şi de a mă hidrata prin perfuzie.

Cred că mai aveam puțin şi aş fi murit...

- A trebuit să-l ajutăm să redescopere până şi cum să înghită mâncarea! interveni mama lui Gelu. Când l-au adus acasă nu ştiam dacă trebuia să ne pregătim de înmormântare sau mai puteam amâna...

În ochii mamei lui Gelu licăreau lacrimi. Vocea stinsă, obosită, vădea un suflet neconsolat

din cauza situației fiului ei dar şi în urma pierderii recente a soțului. Se mai adăuga teama de a nu-l putea ajuta la nesfârşit pe fiul acesta al ei, pe copilul acesta atât de puternic dar totodată atât de vulnerabil...[14]

- Ştii, Alex, mi se întâmplă ceva ciudat, reluă Gelu. De un timp toate lucrurile îmi par mai mici. Munții, casele, bisericile. Oamenii însă, nu...

- Am avut un unchi care a fost paralizat vreme de treizecişişapte de ani. Din când în când îl scoteam afară din bucătăria de vară unde stătea mai tot timpul şi îl aşezam pe un scaun, în curte.

Din cauza atrofierii muşchilor trunchiului stătea cu pieptul pe genunchi şi îşi ridica cu greutate capul pentru a privi oamenii sau maşinile care treceau pe şoseaua din fața casei.

Absorbea ca un burete senzațiile date de vânt, soare, zgomote, iar apoi, după un timp, înciudat de faptul că toate acestea îi aduceau aminte de vremurile când se putea mişca în voie, cerea să fie dus în casă.

Ştii Gelu, cel mai tare mi-a fost teamă să discut cu tine despre lipsa libertății de mişcare. Mişcarea, deplasarea fizică, într-o fază incipientă, sau aproape absentă a conştienței de sine a omului, a fost percepută drept libertate. Intuiesc unele mesaje fulgurante, trecătoare, dinspre

---

[14] „Dacă trebuie să plângi, plângi ca un copil. Odată ai fost copil şi unele din primele lucruri învățate în viață a fost să plângi, pentru că plânsul face parte din viață. Nu uita să fii liber şi că nu e ruşinos să-ți arăți emoțiile." – Maktub / Paulo Coelho

spirit, care îmi sugerează că libertatea adevărată este altceva...

- Mie îmi place grozav să călătoresc. Să merg cu maşina. Nu am rămas cu vreo teamă în urma accidentului!

Mai ies afară în curte şi mă las invadat de realitatea de acolo, din afara celor patru pereți.

Prietenii vin tot timpul să mă vadă. Facem câte un grătar când e vreme bună. Povestim. Ei nu m-au uitat. [15]

- Vreau să te întreb dacă îl consideri pe Dumnezeu vinovat de situația ta...

- Nu!

- Dar ție îți găseşti vreo vină?

- Nu!

- Ştii, mă impresionează echilibrul tău emoțional. Forța cu care stăpâneşti situația. Modul cum reuşeşti să nu fii deprimat! Sau să nu condamni pe toată lumea!... Ori, dimpotrivă, felul cum refuzi să încerci să te răzbuni pe cei apropiați...

- Vezi tu, eu îmi trăiesc viața normal, în mental...

- ...(?!...).

Alex fu siderat de simplitatea cu care Gelu îi spusese acest lucru extraordinar. Era cu adevărat o destăinuire senzațională. I se oferise de fapt o perspectivă asupra sursei acelei puteri esoterice de care deborda Gelu.

Vrând parcă să se asigure că a înțeles bine cele auzite, îl întrebă:

---

[15] „Nu e un păcat să fim fericiți!” – Maktub / Paulo Coelho

- Adică tu duci o viață normală într-un univers numai al tău. Te situezi într-o altă dimensiune unde imaginația ta... De fapt este vorba de cu mult mai mult... Ceea ce faci tu rezumă, să zicem, filozofiile care propovăduiesc faptul că lumea în care trăim este doar un vis... Şi, totodată, răstoarnă teoriile materialiste conform cărora, vorba lui Țuțea, ar trebui să murim ca nişte dihori, aici jos, pe pământ.

Tu ai trecu într-o altă dimensiune, într-un univers al tău, unde tu eşti cel care are decizia asupra oricărui aspect.[16]

Şi asta fără să rupi legătura cu ceea ce noi, profanii, am numi „normalitatea" existenței.

Mă face să te admir foarte mult faptul că reuşeşti să treci aici sau dincolo, fără să rămâi prizonierul niciuneia dintre dimensiuni...[17]

---

[16] „— Dar cum pot fi utilizate visele obişnuite? am întrebat eu.

— Suntem mereu induşi în eroare de vorbe, a spus el. În ceea ce mă priveşte, profesorul meu a încercat să-mi definească visatul, spunându-mi că este modul în care vrăjitorii spun noapte bună lumii. Desigur că încerca să-şi ajusteze explicațiile în funcție de modul meu de a gândi. La fel procedez şi eu cu tine. Cu o altă ocazie, don Juan mi-a spus: Visatul poate fi doar trăit ca experiență directă. Nu înseamnă numai să ai vise în somn. Nu înseamnă nici să visezi cu ochii deschişi, să-ți doreşti sau să-ți imaginezi ceva. Prin intermediul visatului putem percepe alte lumi, pe care desigur că le putem descrie, deşi nu putem descrie ceea ce ne face să le percepem. Dar putem simți cum visatul deschide aceste lumi pentru noi. Visatul pare a fi o senzație — un proces ce se desfăşoară în corpul nostru, o stare conştientă în mintea nostră." – Arta Visatului / Carlos Castaneda, 1993.

[17] „Mi-a explicat că universul de dincolo de cea de a doua poartă este atât de puternic şi agresiv, încât serveşte drept dispozitiv de sortare sau rampă de testare, în care cei care visează sunt examinați pentru determinarea punctelor slabe. Dacă reuşesc să treacă testele,

- Eu îmi trăiesc viața Acolo, nu neapărat Dincolo..., alături soția mea Stejara şi de copii: Arin şi Arina.

Discutăm, ne sfătuim, vedem ce-i de făcut din punct de vedere al vieții; dezbatem problemele de la şcoală, de acasă…

De la un timp, Alex se arăta din ce în ce mai obosit. Nu mai putea absorbi cantitatea imensă de informație de toate felurile ce rezulta din comunicarea lor. Schimbaseră nu doar cuvinte, ci şi emoții, gesturi, mimică, inflexiuni ale vocii…

Oricum, noutatea universului în care ființa Gelu fusese prea mult. Îi răsturnase lui Alex toate prejudecățile cu care venise.

Studiile sale despre depresie, angoasă, fuseseră aproape inutile. Avea de-a face cu un personaj absolut stenic, vivace atât fizic cât şi mental.

- Gelu, îngăduie-mi te rog să plec. Mă gândesc cu groază la drumul care mă aşteaptă. Şoseaua este mai peste tot: ori în lucru, ori spartă, ori găurită sau exfoliată. Nu te supăra pe mine că nu mai rămân încă o zi!…

Am absorbit totul, ca un burete, şi sunt terminat, supra-încărcat sufleteşte de cele aflate…

- Aş fi vrut să mai stai. Dar dacă vrei să pleci, bine.

---

pot purcede către următoarea poartă, iar, dacă nu, rămân pentru totdeauna prizonierii acelui univers.” – Arta Visatului / Carlos Castaneda, 1993.

- O să-ți trimit prin e-mail cele ce le voi scrie. Ca să obțină încuviințarea ta şi să-mi poți comunica eventualele observații şi idei.

Mama lui Gelu nu primi tocmai bine intenția lui Alex de a pleca. Îl suspectă de faptul că nu este mulțumit de ospitalitatea lor, cu toată încercarea acestuia de a afirma contrariul…

- ***Ce zici Cezara de acest Alex?*** [18]

- A fost destul de surprins de starea în care te afli. Se aştepta să vadă un om suferind, un om învins iar tu i-ai dat o lecție care probabil că o să-i prindă bine.

- Sper că nu m-a înțeles greşit. Poate avea impresia că bravez în fața lui, dar tu ştii că nu-i deloc aşa.

Pe de altă parte l-am observat cum încerca tot timpul să mă protejeze. Să nu atingă vreo parte dureroasă a sufletului meu sau să-mi sugereze vreun fel nou de a suferi la care nu mă gândisem încă.

- Arin a luat o notă cam mică la chimie. Trebuie să te ocupi de el mai mult. Ştiu că tu vrei să evolueze natural, fără să-l obligi să îți urmeze sfaturile, dar mă tem că se va obişnui să fie delăsător la unele materii. Bine măcar că Arina e aşa de conştiincioasă. Sunt foarte mândră de ea!

- Seamănă cu tine. Nu ai ajuns tu degeaba medic…

- Arin este foarte independent. Dar vezi tu, sunt din ce în ce mai conştient de relativitatea întregii vieți, aşa că să nu ne pierdem vremea vrând cu tot dinadinsul să realizăm cine ştie ce lucruri mai puțin importante, uitând să ne

---

[18] „Ce văd sunt oameni cu încredere în viață, care încep un nou capitol. Cei care au pierdut tot ce aveau stau mai bine decât ceilalți, pentru că din acel moment lucrurile nu pot decât să se îmbunătățească." – Maktub / Paulo Coelho

bucurăm de viață, de faptul că existăm unul în prezența celuilalt.

Chiar ieri am flat că fiul de douăzeci şi unu de ani al unei colege s-a înnecat făcând baie în lacul de acumulare al unui baraj. Tragic! Când se întâmplă chestii dintr-astea nimic din pojghița culturală, morală sau de orice altă natură, nu te mai susține sufleteşte. Şi părerile de rău tardive te chinuie pentru tot restul vieții.

Cred că lupta fundamentală a vieții este aceea de a nu te lăsa furat de amănunte, de a te bucura cu adevărat de fiecare moment de viață care îți este dăruit. Lupta cu detaliile este una pe viață şi pe moarte! Lupta aceasta de a nu ne lăsa cufundați cu totul, robiți în material, trebuie să fie rațiunea ultimă a vieții fiecăruia![19]

Sper că Alex va ajunge cu bine acasă. Chiar el a recunoscut că este un şofer destul de slab!... Un drum de aproape patru sute de kilometri poate fi cam mult…

- Ştii ce am observat la el? Că se comporta ca şi cum fusese trimis cu o misiune pe care trebuia să o îndeplinească.[20]

---

[19] „— M-am bătut cu făpturile anorganice?

— Da. Ai avut cu ele o luptă pe viață şi pe moarte. Nici nu ştiu cum de ai putut supraviețui loviturii lor mortale." – Arta visatului / Carlos Castaneda, 1993.

[20] „Acum urmează să execuți adevărata misiune: să vezi energia cu corpul tău energetic. Ai mai văzut energie şi până în acest moment, de fapt, chiar de mai multe ori. Dar, de fiecare din acele dăți, văzutul a fost o simplă întâmplare fericită. Acum vei face asta cu premeditare. Visătorii au o regulă empirică de verificare. Atunci când corpul lor energetic este complet dezvoltat, ei văd energie ori de câte ori privesc cu atenție un lucru din lumea cotidiană. Când visează şi văd energia

- Da… Poate crede că face ceva important pentru mine… Poate, chiar aşa şi este… Nu ştiu… Dar, vezi tu, nu mă gândisem până acum să scriu o carte. În situația mea nici nu pot să fac asta de unul singur.

- Sper, dragule, că nu te va face să suferi cu experimentul acesta literar al lui.

Faptul că a apărut aşa, de nicăieri, şi ți-a propus să colaborați, poate să îți aducă noi presiuni psihice, tensiuni care să-ți tulbure rutina zilnică.

- Nu poate fi vorba de suferință. Doar ai văzut că i-am răspuns la orice întrebare, indiferent de „greutatea" ei. Dar nici el n-a încercat să fie prea intim în ceea ce vroia să ştie.

- Pare destul de înclinat să discute probleme de suflet; ce ciudat însă că deşi este oarecum familiarizat cu cele ale spiritului, n-are habar de chestiuni elementare de practică bisericească.

- Din ce îmi spusese prima dată când am vorbit la telefon, înțelesesem că este psiholog…

- Ai văzut cum a negat imediat… Parcă s-ar fi temut să fie aşa. Este economist ca şi tine. Şi mai este şi pompier. Cu ce s-o fi ocupând un economist la pompieri?!…

- Hai să discutăm cu Arin şi să vedem ce nu-i place la chimia aia la care zici că a luat nota respectivă, nu prea bună… Trebuie să vedem

---

unui lucru, ştiu că au de-a face cu o lume reală, indiferent cât de deformată poate părea aceasta atenției visatului, iar, dacă nu pot vedea energia unui lucru, se află într-un vis obişnuit şi nu într-o lume reală." – Arta visatului / Carlos Castaneda, 1993.

spre care domeniu manifestă înclinație şi să hotărâm împreună la ce liceu ar vrea să se ducă. Important este ca, indiferent de opțiunea lui, noi să-l susținem…

„Parcă am trecut printr-un război![21]

Nu s-ar putea explica, altfel, starea deplorabilă a drumurilor. Din ce în ce mai deplorabilă!"

Automobilul roşu gonea pe aşa-zisul drum național şi din când în când lovea în gropile carosabilului.

Şocurile se succedau destul de des, că nu prea exista nicio posibilitate de a ocoli craterele ce se căscau înaintea oricărei traiectorii posibil de urmat.

Alex era prea obosit să se gândească la întâlnirea cu Gelu. Avea doar o satisfacție imensă, care-i anula temerile şi totodată oboseala: satisfacția că datoria de a veni şi a lucra în sfârşit la roman, fusese împlinită.

Urma să asculte înregistrarea, să se uite peste notițele pe care şi le luase şi să treacă la scris.

Circulația era îngreunată şi de animalele care reveneau acasă de la păşune, şi de căruțe, şi de şoferi imbecili care țâşneau în depăşiri imprudente, trecând la risc prin fața autovehiculelor ce veneau din sens opus; acestea nu avea altă şansă decât să încetinească şi să țină dreapta. Până la limita ieşirii în decor... (acest „decor" este un eufemism, desigur, pentru

---

[21] „Dar la fel este şi universul nostru. De aceea trebuie să te duci în lumea lor, ca şi cum te-ai duce într-o zonă de război." – Arta de a visa / Carlos Castaneda- 1993.

ieşirea în şanțul lateral, în copacii crescuți fără logică, sau pe câmpurile, necultivate...).

„E multă asemănare între destinul Mariei, din romanul meu „Misiunea” şi viața mamei lui Gelu. Poate dacă va citi exemplarul pe care i l-am dăruit lui Gelu, o să se întărească puțin. Tot aşa şi Maria, din „Misiunea” a avut soțul hăituit de comunişti, pe când cu colectivizarea, iar unul dintre fii ei a fost paralizat un timp îndelungat...

Mi se pare că în perindările acestea ale mele, atunci când acționez sub imperiul unei însărcinări pe care eu o consider venită de sus, găsesc similitudini cu propriul destin, şi mai mult, găsesc motive de a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru ceea ce am... Vorba prietenului meu cel mai bun, eroul a două misiuni ale O.N.U., pe tărâmurile pierdute prin imensitatea, de orice fel, a Africii: <Nici nu ne dăm seama ce bine trăim aici, în amărâta asta de țară a noastră!>...

Nemulțumirile, neliniştile astea ale mele, sentimentul neîmplinirii, sau mă rog, al faptului că mereu am ceva mai mult de realizat, dispar când îmi dau seama că nimic din cele ce s-au făcut prin mine nu s-ar fi putut întâmpla în cazul în care aş fi fost bolnav. Atunci apare smerenia. Mă simt în asemenea momente cu totul în mâna lui Dumnezeu.”

Frână brusc. Din sens opus al direcției de mers, o şoferiță neatentă îi ieşise în cale din spatele unui autobuz părăginit care se târa scoțând un nor de fum negru.

Îi văzuse femeii, participantei acesteia total neavenite, la traficul pe şoselele patriei, ochii ieşiţi din orbite şi mâinile crispate pe covrigul pe care unii şoferi l-ar fi numit volan…

Lasă că nici el nu stătea mai bine! Inima îi bătea tocmai în gât şi avea o uşoară senzaţie de sufocare. Noroc cu lăţimea drumului, că avusese unde să-i facă loc!…

Înjură cu furie, apoi, luându-şi seama, îşi ceru iertare lui Dumnezeu pentru că păcătuise.

Mai îndrăzni să adauge, dojenitor: „Cine te pune, femeie, să depăşeşti în curbă fără să ai vizibilitate?!…"

„Statistic, sunt tot mai aproape de un accident. Cu cât trec mai mulţi ani cu atât devine mai probabil să fiu implicat într-o nenorocire."

Apoi, tot el se contrazise:

„De fapt, destinul fiecăruia dintre noi este foarte clar, chiar dacă ştim sau nu aceasta, sau dacă putem accepta sau nu acest fapt.

Putem doar să ne zbatem, încoace şi încolo, dar tot vom ajunge acolo unde ne este scris.[22]

Cât despre statistică: e o mare minciună.

Noi oamenii inventăm tot felul de clasificări, de nivelări, tocmai pentru că ne

[22] „Reacţia mea cinstită, şi dezinteresată, pe care ţi-o prezint fără ocolişuri s-o analizezi, este de a fi capabil să spun cu toată sinceritatea: nu sunt predestinat să inspir afecţiunea oarbă şi totală. Asta este! Reacţia ta dezinteresată şi autentică, a continuat el, este că nu poţi suporta înrobirea, lanţurile, şi ţi-ai da şi viaţa pentru a le sfărâma." – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

lipseşte capacitatea de a recepta diversitatea, unicitatea.

Fiecare este unic şi are un parcurs numai al său.

Nu stă în picioare nici teoria aia că mediul social şi educația determină evoluția unui individ. Păi atunci eu, orfan de mic, trăitor printre cele mai defavorizate pături ale societății, ar fi trebuit să ajung un derbedeu.

Şi totuşi nu am ajuns un infractor... Am acumulat până la urmă peste douăzeci de ani de şcoală (care zic eu că nu mi-au prea folosit la nimic în evoluția socială... sau poate că totuşi, pe ici pe colo... însă mi-au oferit un aparat de gândire propriu, care, cu cât este mai mult folosit, cu atât mă ajută mai mult să-l receptez pe Dumnezeu în viața de zi cu zi, ca pe o certitudine, ca pe o energie manifestă, ca pe o necesitate simplă, asemenea celei de a respira...)”

Ajuns la intrarea într-unul din orăşelele mai mici de pe traseu, luase camera de filmat într-o mână şi, în viteza întâi, filma starea în care se afla şoseaua şi totodată încerca să facă în aşa fel încât să nu rupă ceva la direcția sau la suspensia maşinii.

- Pe unde eşti? îl întrebă soția, căreia tocmai îi răspunse la apelul făcut pe mobil.

- Am parcurs cam o treime din drum...

- Să ai grijă cum conduci şi să te opreşti să mănânci!

- Mai văd eu cu mâncatu’. În câteva ore o să fiu acasă.

- Cum a fost discuția cu Gelu?

- Hai lasă-mă să conduc şi vorbim când ajung acasă!

- Nô bine, răule! Nu vrei să vorbeşti cu mine!...

- Hai că mă mai prinde vreun „milițian" şi mă mai amendează. Las' că vorbim acasă...

Oricum nu ar fi putut să vorbească în momentele acelea, să-i povestească soției despre cum decursese „întâlnirea de lucru". Era un subiect delicat pe care trebuia să-l analizeze în linişte, să mediteze la el până când se va pătrunde de sensurile lui.

În mod ciudat, dacă în scrisul său Alex era foarte liber în abordarea tuturor problemelor din lume, în discuțiile sale cu alte persoane devenea foarte reticent. Şi asta din mai multe motive. În primul rând pentru că vedea cât de tributari sunt ceilalți prejudecăților care-i măcinau. Lecții învățate după ureche, locuri comune rezultate din ignoranța generală şi o anumită capcană prin care cei mai mulți – dintre scriitori de data aceasta – ajungeau să cadă într-un fel de hipnoză a „administrativului". Aceştia din urmă nu mai prea scriau, dar criticau pe toată lumea. Încercau totodată să fie la modă şi căutau să pătrundă în lumea sinecurilor culturale, unde li se azvârlea câte-un oscior.

Ce pierdeau până la urmă aceştia?: libertatea de creație! Plăteau prețul suprem. Desigur că unii pierdeau numai libertatea; cât despre creație...

Probabil că Alex urma să evite şi acasă să-i spună ceva foarte concret soției. Simțea pe de

altă parte, că nu erau prea multe de spus despre la cele trăite.

Referitor la viețuirea aceia a lui Gelu într-o altă dimensiune, ar fi fost înclinat, dacă ar fi abordat-o cu prejudecățile adânc împământenite în mentalul colectiv, s-o considere ca pe o nebunie, dacă nu ar fi fost atât de evident, chiar şi pentru el, un neavizat, că lucrurile stăteau cu totul altfel.

„De fapt, având în vedere alcoolismul meu ciudat, nebunul nu pot fi decât eu.”[23]

Alex simțea că nu se ridica la înălțimea norocului pe care-l avusese în viață. Era cam în situația unui obez care se entuziasmează la auzul ştirii că un olog a doborât vreun record la o probă de alergare. Ipocrizie!...

Gelu, care avea atât de puțin, era cu toate acestea atât de demn şi de puternic, iar el, care primise de toate, risipea cu nonşalanță şi inconştiență…

„Nu ştiu de ce beau!... Poate să fie vreun blestem. Sau patima prin care trebuie să cunosc smerenia…”[24]

Uneori, pe la vreun chef, Alex amesteca băuturile, în cantități mari. Ajuns acasă încerca să adoarmă dar camera se învârtea cu el, fapt

---

[23] „Câteodată, pur şi simplu, dintr-un noroc, un om obişnuit reuşeşte să realizeze acest lucru şi să intre într-o altă lume. Dar fapta lui este imediat etichetată drept nebunie sau halucinație.” – Arta de a visa / Carloc Castaneda, 1993.

[24] „Nici chiar prin moarte nu poți scăpa. Înțelegi? M-a zgâlțâit de umeri. Mă înțelegi? a repetat.”– Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

care-i dădea o stare groaznică de rău şi totodată îl şi panica.

Se ducea la baie şi vomita convulsiv, apoi se aşeza din nou în pat, însă în scurt timp senzația de rău şi amețeală îi revenea.

Repeta această succesiune până când nu mai avea ce să dea afară. Ultima era de obicei fierea: maro, verde sau galbenă. Dar totdeauna amară, acidă, arzându-i faringele…

Uneori toată noaptea îl durea capul de stătea să-i crape. A doua zi era amețit şi de asemenea îi era rău.

Îşi simțea capul mare şi se mişca încet, cu grijă, ca teleghidat, pentru că mişcările bruşte îi dădeau vertij.

În serile de acest fel se ruga lui Dumnezeu şi Fecioarei Maria să-l ajute să se facă bine şi-şi promitea că de acum înainte nu va mai pune în gură alcool!

Asta, desigur, până data viitoare…

Cât despre ipocrizie, ținea un fel de jurnal al „episoadelor de ipocrizie” personale. Aşa de pildă, se surprinsese că stătea la televizor, cu un pahar de vin în mână şi avea lacrimi în ochi la vederea superbului efort al celor care se supuneau la privațiuni şi la pericole inimaginabile pentru a ajuta victimele cutremurului devastator din Tahiti… Tot aşa, altă dată, după o masă copioasă, stătea şi se gândea la o cale de a-l refuza pe prietenul care,

disperat, tocmai îi ceruse un împrumut în bani...[25]

[25] „Dar, apoi, stabilitatea mea emoțională a suferit o cădere şi, într-o clipită, eram iarăşi cuprins de cea mai neagră disperare. Am fost asaltat de considerente meschine legate de securitatea persoanei mele, de țelul meu în viață, speranțele şi grijile mele. „ – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

-Ei, cum a fost?

Cel care înțelege era vădit interesat, nu atât de rezultatele călătoriei de documentare pe care o efectuase Alex pentru a se întâlni cu Gelu, ci mai mult de transformările pe care experiența aceasta le produseseră asupra lui Alex.

Îi urmărea atent modul în care povestea şi încerca să analizeze orice afirmație de genul: „se pare că eu am mai multă nevoie de ajutor decât el", sau „era foarte echilibrat, lucru care m-a impresionat profund".

Pe masa la care îşi primea de obicei vizitatorii, *Cel care înțelege* avea o agendă în care tocmai scrisese ceva, înainte de sosirea lui Alex.

Acesta nu îşi explica mirosul de mir, pe care l-ar fi putut eventual descrie cu alocuțiunea preluată din cărțile sfinților părinți: „miros de bună mireasmă".

Mobila masivă fusese construită chiar de proprietar, încadrându-se perfect în holul destul de larg.

Fereastra care dădea spre curte lăsa să se vadă prin ea blocurile de locuințe care începeau la vreo sută de metri depărtare. Alex îşi lăsa din când în când privirea să măture perspectiva şi se mira cât de urâte pot fi acele clădiri, din care răsăreau, ca nişte peri gigantici pe capul unor uriaşi chei, tot felul de antene şi sârme. În balcoane erau atârnate la uscat rufe colorate.

Acest amestec atât de prozaic era oprit dincolo de sticla ferestrei. Îți făcea impresia că năvala banalului stătea în fața porților acestei cetăți a spiritului, a acestui sanctuar în care cei doi se dedulceau la înțelepciune.[26]

- Mi-a spus că el duce o viață normală, în mental. Că acolo, în dimensiunea, în universul acela propriu, se întâlneşte cu familia sa imaginară – deşi nu este un termen potrivit acesta: „imaginar”. Pentru că de fapt trece într-un univers care pentru el e cât se poate de real. Iar aşa reuşeşte să evadeze din această lume, unde nu i se oferă nimic, în cealaltă dimensiune, în care, ca un demiurg, îşi poate oferi totul.

Şi iarăşi mă văd nevoit să-mi nuanțez afirmația. De fapt, şi aici, în lumea noastră, i se oferă foarte mult din partea familiei sale reale, ca să mă exprim aşa.

- E interesant cum a stabilit relația dintre el şi ceilalți din jurul său. Zici că răspunsul la întrebarea dacă se simte o povară pentru ei, a fost că, dacă eşti cinstit cu tine şi cu ceilalți, se poate trece peste acest sentiment.[27,28]

---

[26] „Nu-ți bate capul cu asta, a spus el. Nu ne aflăm într-un loc ce poate fi identificat. Tocmai ți-am împrumutat energia mea ca să poți ajunge la corpul tău energetic, iar cu acesta ai intrat într-o altă lume. Asta nu va dura mult, aşa că foloseşte-ți timpul cu înțelepciune. Uită-te la tot, dar fără ostentație. Nu-ți face observată prezența.” – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

[27] „Deseori e mai uşor să iubim decât să fim iubiți. Ni se pare greu de acceptat ajutorul şi sprijinul celorlalți.” – Maktub / Paulo Coelho.

[28] „Trebuie să permiți celorlalți să te ajute, să-ți dea forța să mergi înainte. Dacă accepți astfel de iubire cu puritate şi cu umilință, o să

- Rămâne de văzut dacă reuşeşti să fii atât de cinstit, mai ales cu tine însuți...[29]

- Alex, ştiu că tu scrii ca pentru a te elibera de o boală a sufletului şi nu pentru a te afla în treabă. Aşa că am încredere că va fi bine.

- Ai descris foarte exact ce simt eu când scriu. Întotdeauna mă pun în încurcătură întrebările de genul: „Cum de te-ai apucat să scrii?”; sau: „Când ai început să scrii?”. Eu m-am trezit scriind şi scriu pentru că nu pot altfel. Mi se pare că toate celelalte ocupații ale mele sunt doar accesorii, doar munci colaterale ce sunt destinate susținerii scrisului şi că singura activitate care contează cu adevărat pentru mine este aceasta: să scriu!

Cel care înțelege îl privi cu satisfacție pe Alex. Exact asta se aştepta se să audă! Îşi dorise să audă asta! Credea că Alex este predestinat scrisului, dar nu reuşea să-l facă să renunțe la a mai băga în seamă „criticii”. Îi tot repeta, de câte ori avea ocazia:

- Treaba ta este să scrii! Treaba altora este să critice, să jignească, să minimalizeze, uneori chiar fără a te citi. Vezi tu, cum poți să-l faci să înțeleagă pe unul care, cu tot dinadinsul, nu vrea să afle nimic de la tine; pe unul care, în locul unei discuții prin care să schimbați idei, îți

---

înțelegi că iubirea nu este nici a da, nici a primi, este participare.” – Maktub / Paulo Coelho.

[29] „Înfruntă drumul tău cu curaj şi nu-ți fie teamă de criticile altora, Şi, mai ales, nu-ți permite ție însuți să fii paralizat de autocritică.” – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

peroroează un monolog?!... E la fel de greu ca atunci când încerci să converteşti un ateu...

- Vreau să merg să-l văd pe Părintele! Ți-am povestit despre el...

- Du-te! Şi când te întorci să vii să vorbim.

- Îmi cer scuze pentru seara aceea când te-am sunat şi am bocit la telefon. Dar vestea despre boala părintelui m-a lăsat fără nici un punct de sprijin. Am căzut nervos.

- Nu-i nevoie să te scuzi. Bine că ți-ai revenit. Gândurile şi căile lui Dumnezeu nu sunt ca acelea ale oamenilor.[30]

---

[30] „L-am contrazis cu toată buna credință şi i-am spus că exagerează. Concepțiile mele nu erau aşa de bine definite." – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

Părintele era internat... într-un centru de îngrijire paleativă. Avea zilele numărate dar el mai spera totuşi să se facă bine.

De fiecare dată când îl întreba cineva cum se simte el răspundea: „Mai bine...”.

Cancerul pe care-l ținuse sub control timp de paisprezece ani, scăpase acum ca un leu fioros, din cuşca în care fusese închis şi făcea ravagii în corpul Părintelui.

Cele două tumori pe care le avea în creier îl făcuseră să paralizeze de la brâu în jos iar tumoarea de la oasele mâinii drepte dusese la fracturarea acesteia.

În rezerva cu un singur pat, destul de mică de altfel, era tratat împotriva durerii, cu morfină, care i se administra din şase în şase ore.

Avea montată o sondă urinară, iar la picior avea fixată o branulă prin care i se făceau perfuzii.

De cum intrase, Alex, deşi nu-l mai văzuse pe Părinte de aproape zece ani, îl recunoscuse imediat. Cu toate acestea, schimbările în înfățişarea părintelui erau radicale.

Trupul îi era pur şi simplu topit. Avea o barbă lungă, sură, călugărească. Care din cauza chimioterapiei probabil, se rărise destul de mult.

Ceea ce îl izbise pe Alex încă de la început era absența oricărui miros urât. Se aşteptase, ca în cazul oricărui bolnav grav, să miroase

respingător. Dar Părintele nu mirosea, ciudat, a nimic...[31]

Îl întrebase înainte de a pleca spre el, dacă are nevoie să-i aducă vreun lucru. Iar Părintele îi ceruse, dacă poate, să-i aducă nişte fructe de kiwi.

Alex se oprise la un hipermarket. Îi păru rău să constate că aici se găseau de toate, mai puțin fructe de kiwi. Trecu mai departe printre rafturile raionului şi alese tot ce găsi mai apetisant.

Pe când se pregătea să se îndrepte către zona caselor de marcat ca să-şi achite cumpărăturile, atenția îi fusese atrasă de două caserole aflate la marginea unui raft, pe lângă care trecuse mai devreme. Era ciudat că cele două ambalaje cu fructe erau răsturnate cu susul în jos. Din curiozitate, se apropie de obiectele cu pricina şi le întoarse.

Cele două ambalaje conțineau fructe de kiwi. Erau singurele de acest fel din tot raionul. Era absolut inexplicabil cum apăruseră acolo, din moment ce mai înainte fuseseră cercetate cu atenție toate fructele de pe rafturi.

---

[31] „Tot ce a trebuit să fac a fost să-mi concentrez privirea asupra frunzelor, să mă uit fix la ele, şi într-o clipă clipă am fost atras într-o senzație de vârtej, foarte asemănătoare cu vârtejurile din visele mele. Frunzişul copăcelului a devenit un întreg univers de informații senzoriale. Era ca şi cum frunzişul m-ar fi înghițit, dar senzația o aveam nu numai la nivelul vederii; dacă atingeam frunzele, le simțeam în mod real. Le puteam simți şi mirosul.” – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

Acum, Alex stătea pe scaunul de la capul patului şi avea ochii în lacrimi.

- Părinte, cum rămâne cu chilia despre care vorbisem să o facem la sfârşitul vieții şi să trăim în ea împreună, ca rugători?

- O să facem de-acu' chilie sus în cer. Eu o să o pregătesc pentru când ne vom vedea din nou.

- Ce gândeşti Părinte?

- Că sunt încă tânăr şi aveam atâtea de făcut…

- Vroiai să clădeşti, să contruieşti ceva?

- Nu, nu!... Duhovniceşte... aveam încă atâtea de făcut!…

- Copiii sunt mari?

- Nu. Sunt mici. Şi dacă nu sunt eu acolo, nimic nu merge…

Din timp în timp Părintele îşi ițea capul şi privea în josul trupului său, cu durere, cu o mare dezamăgire...

- Iată, cum am ajuns: un neputincios...

- (…)

- Am două tumori în creier, una în afara craniului, una la mână, din cauza căreia mi s-a fracturat osul radius al antebrațului, am o sondă urinară…

Pe fața Părintelui trecu umbra unei mari dureri…

- Ai dureri, părinte?

- Nu… E numai unul dintre atacurile mele de panică...

- Ce pot să fac pentru tine, părinte?

- Roagă-te pentru mine…

Părintele îndreptă asupra lui Alex nişte ochi mari, adânci, lipsiți de orice lumesc în ei. Privirea lor era una golită de patimi şi plină de o imensă dragoste, pe care suferința, durerea atroce, nu făcea decât să o sublinieze, să o accentueze.

- Îngăduie părinte să plec. Şi binecuvântează pe robul lui Dumnezeu!

- Dumnezeu să vă binecuvâteze![32]

Alex se aplecă şi sărută obrajii părintelui, luându-şi bun rămas.

Părintele îi puse mâna tremurândă pe creştet şi făcu o cruce, binecuvântând încă o dată, cu acele cuvinte îngăduite doar preoților.

Alex se retrase cu spatele către uşă, cu ochii în ochii Părintelui, pe care ştia că în această viață îl vedea pentru ultima dată.

Privirea adâncă a Părintelui durea, ardea într-un fel dulce-amar. Îşi lua rămas bun cu întreaga sa ființă, sublimată în dragoste.

Alex plecă sufocat de plâns, urmărit de privirile înțelegătoare ale asistentelor şi ale voluntarilor creştini.

Pe câți alții nu îi ajutaseră aceştia?... Pe câți alții nu îi îngrijiseră cu dragoste?... Dar fiecare durere întâlneşte sufletul unui om unic.[33]

---

[32] „O persoană care iartă îşi curăță şi vindecă propria inimă." – Maktub / Paulo Coelho

[33] „...susținea că lumea noastră, pe care o credem unică şi absolută, este doar o entitate dintr-un mănunchi de lumi succesive, aranjate ca foile unui bulb de ceapă. El afirma că, deşi suntem pregătiți din punct de vedere energetic să percepem numai lumea noastră, avem totuşi capacitatea de a accede la celelalte lumi, care sunt la fel de reale, unice,

De aceea şi durerea este unică. Important este ca mâhnirea să nu întunece dragostea, căci atunci este reproş la adresa lui Dumnezeu. Iar asta este rătăcire...

Ieşit în fața clădirii centrului de îngrijiri paleative, Alex se aruncă în maşină şi izbucni într-un plâns care-l sufoca şi care totodată îl făcea să simtă o mare dragoste. Era o suferință ca aceea a pruncului care se naşte, aflându-se de acum în afara ocrotirii pântecelui mamei sale.

Părintele îi era unul dintre stâlpii credinței proprii.

În urmă cu paisprezece ani, pe când era un sportiv de mare perspectivă, Părintele participase la un antrenament de alpinism. O durere cumplită de spate îl cuprinsese. Apoi urinase sânge.

Fusese adus în grabă la un spital renumit şi, la intervenția chirurgicală care i se făcuse, unul dintre rinichi îi fusese extirpat deoarece, din cauza cancerului, putrezise.

Forța sufletească deosebită a Părintelui, care, aşa cum povestea sfinția sa, fusese pusă până atrunci în slujba răului, avu parte de această dată de revelația unei porți deschise, prin care, dată fiind zdrobirea inimii, îi fusese îngăduit să treacă... Cunoscuse printr-o minune, un medic pensionar şi acceptase teoria acestuia, atât de contestată, privitoare la tratarea cancerului.

---

absolute şi atotcuprinzătoare ca şi lumea noastră.” – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

Bătrânul medic îi preparase proaspătului operat un „autovaccin”, pe care i-l administrase.

La istorisirea acestor întâmplări, Alex asistase într-o chilie pe care Părintele şi-o amenajase în unitatea militară unde fusese mutat, ca ofițer cu pregătirea sportivă.

- Fusesem repartizat după operație şi terminarea perioadei de covalescență, la o unitate a vânătorilor de munte. Acolo, dormeam într-o cameră cu încă doi ofițeri...

Noaptea mă rugam cu lanterna sub pătură. Sigur că m-au observat!... Dar eu mă ascundeam şi mă prefăceam că nu îmi dau seama că ei ştiau despre viețuirea mea, pentru că nu vroiam să-i smintesc cu credința mea cea nouă – fusesem aproape un ateu înainte de a-mi fi fost descoperit cancerul...

Într-una din zile comandantul unității a solicitat un voluntar care să coordoneze construcția capelei din lemn de acolo. Era vorba de muncă nenormată, peste programul de lucru şi nimeni nu s-a arătat interesat.

Eu nu aveam atunci pe nimeni. Eram necăsătorit, fără nicio obligație: deci nu aveam nimic de pierdut. Şi mai era şi frica mea față de moarte, care a constituit începutul meu într-ale pelerinajului spre Cuvântul Lui Dumnezeu.

Construcția capelei s-a săvârşit cu multă trudă. Doar entuziasmul soldaților a făcut posibilă acea minune.

Îți dai seama, frate, cât de greu îmi era când eu mă rugam lui Dumnezeu iar colegii mei,

veneau seara băuți şi cu chef de ceartă şi de discuții gălăgioase, prelungite târziu în noapte?

Nu puteam să îi comdamn! Fusesem, până de curând, asemeni lor. Fără de nicio grijă. Dedat plăcerii. Acum realizam că de fapt, înainte de încercarea ce-mi fusese sortită, eram dedat păcatului...

Am fost apoi mutat la o altă unitate militară. Aici, unde ne-am reîntâlnit.

Nu pot să descriu în cuvinte nopțile petrecute în această chilie, când, în linişea deplină, în stejarii seculari din fața clădirii, cânta cucuveaua, iar eu mă gândeam: „Doamne, pentru mine a venit?..."

Mă simțeam foarte rău, aveam dureri, şi nu aveam pe nimeni în preajmă. Să ne ferească Domnul să fim singuri în momentul morții!...

Cea mai grea perioadă era între orele unu şi patru-cinci dimineața, când groaza morții era tăbărâtă asupra sufletului meu amărât şi necredincios...

Iată că acum mi s-a încredințat înălțarea bisericii acesteia din lemn...”

Băură ceai de sunătoare făcut din plantele culese şi uscate de Părintele. Avea o savoare deosebită, mai ales că era îndulcit cu miere.

Apoi, la timpul cuvenit, Părintele deschise Psaltirea şi se rugară citind Paraclisul Maicii Domnului.

Alex, acolo unde credincioşii repetă cânturile îngerilor cu care aceştia fericesc pe Maica Domnului, spuse nişte lucruri pe care le inventă pe loc. Neştiind cele ce trebuiau spuse...

Părintele îl privi cu mirare, şi, întru marea sa smerenie, îi spuse că nu este nevoie să greşească intenționat cuvintele... Ceea ce-l determină pe Alex să caute cu tot dinadinsul să învețe corect cele arătate. Simțise marea dragoste a Părintelui şi marea lui curățenie a sufletului din faptul că nu-l judecase, nu-l criticase, ci mai degrabă luase asupra sa nevolnicia.

După aproape trei ani, participând din nou la un curs de perfecționare, Alex se duse în vizită la Părintele. Acesta se mutase de-acum în chirie, în satul din apropiere.

În cele două cămăruțe, familia părintelui îşi ducea veacul în bucurie. Cei doi copii erau înfiați: un băiat şi o fată... Mici... Însetați de dragoste părintească. Pe care Părintele şi soția sa le ofereau cu prisosință.

Aici fu locul unei discuții al cărei conținut îl urmărise de atunci pe Alex, reapărând din când în când, punându-l în dificultate, cerându-i imperativ aflarea vreunui răspuns.

- A fost pe la noi Părintele Stareț al schitului despre care ți-am povestit. M-a cercetat duhvniceşte şi i-am descoperit lucrarea mea. Iar sfinția sa mi-a spus că nu poți trăi în lume ca un călugăr la schit.

- Poate Părintele Stareț a vrut să zică altceva...

Alex părea foarte încrezător în forțele proprii, dar de fapt era orbit propria de slavă deşartă[34]... Ochii părintelui Mihai îl priviseră

[34] „Dumnezeu nu o să intre niciodată în mintea ta. Poarta pe care o foloseşte este inima ta." – Maktub / Paulo Coelho

atunci, într-un mod aparte, la fel ca în urmă cu câteva momente, când îşi luaseră rămas bun…

Acum însă, Alex plângea ca un copil în habitaclul automobilului parcat în fața clădirii centrului de îngrijiri paleative şi toate legăturile sale, clădite cu atâta încredere şi fără de grijă, cu lumea, fuseseră retezate într-o clipă.

Îl urmărea ultima privire a Părintelui Mihai, care cuprinsese în ea toată dragostea, toată suferința, toată înțelegerea lumii şi vroise parcă să se asigure că-l lăsa pe Alex în bună rânduială…

Aşa trebuie să ne fi privit Domnul Nostru Iisus Hristos când l-am răstignit şi l-am părăsit, din cauza neînțelegerii şi învârtoşării inimilor noastre…

- ***Nici n-am oprit maşina până să ajung la voi...*** De teamă că nu o să mai pornească!...

Cel mai urât mi-a fost în partea aceea de drum unde, atunci când nu-i pădure este câmpie cu puține sate, unele pustii, altele în care n-ai vrea să rămâi în pană...

- Bine c-ai ajuns!

- Dacă mâine nu porneşte, o las aici şi vin la vară după ea. Semnalul acela portocaliu din bord mi-a stat tot timpul pe creier!...

- Cum a fost drumul?

- Aglomerat. Plin de tiruri, de inconştienți care țâşnesc în fața ta din coloană şi nu au nici timp nici spațiu să intre la loc... Restricții de viteză de treizeci sau patruzeci de kilometri pe oră, unde poliția stă la agățat fraieri... Niciodată nu mi-a plăcut concepția asta a lor de a te prinde, de a determina să greşeşti, şi nu de a preveni, de a te conştientiza. Chiar dacă nu ar merge cu oricine... Dar aşa, ne consideră pe toți contravenienți, fără a ne lăsa să beneficiem de prezumția de nevinovăție...

- Hai mai bine să-ți dau ceva să mănânci...

- Bine zici! Îmi vâjâie capul de atâta condus pe drumurile astea incalificabile!

În aşteptarea cinei Alex rămase pe veranda casei care-şi deschidea perspectiva către

Dealurile Stelei[35], dealurile copilăriei sale, a căror istorie atât de densă era împletită cu povestea neamului său, a celor care trecuseră în eternitate punctând arborele genealogic al familiilor din care din care se trăgea.

Satul său natal, situat în lunca unui mic curs de apă, deşi unit fizic cu oraşul din apropiere, ca un cartier al acestuia, nu a fost niciodată parte componentă a urbei. Pe vremea orânduirii comuniste nu-i fusese acordat acest privilegiu pentru a nu le fi dat locuitorilor dreptul de a cumpăra o cantitate mai mare de zahăr, ulei sau pâine albă, pe cartelă. Mai apoi, cine ştie, poate din lene, din nepăsare, a rămas tot un sat, aparținător unei comune din care, fizic, geografic, nu face parte, fiind la propriu, înglobat în corpul oraşului.

Alex se gândea destul de des la discuțiile pe care le avea cu medicul de familie şi prietenul său totodată, discuții ce abordau din timp în timp tema morții, situația şi la starea bolnavului de cancer.

Avea în familie trei persoane decedate de cancer. Cum era mai rău: bunicul, tatăl şi mama sa.

- Ce şanse crezi că am să scap? întreba cu un fals curaj Alex.

- Sincer? Niciuna... răspundea cu un soi de sadism condescendent medicul.

Lui Alex îi părea că aşa trebuie să fi fost relația ciudată pe care chinuitorii evului mediu o

[35] „Din perspectiva mea, am petrecut o eternitate acolo." – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

observaseră că se stabileşte între călău şi victima sa...

- Ei, omul nu poate să moară sănătos! revenea acelaşi medic, ca pentru a atenua unda de şoc la adresa interlocutorului.

- Ştii, până pe la treizeci şi ceva de ani nu mi-a fost deloc frică de moarte. Eram poate ca luptătorul care crede că nu i se poate întâmpla tocmai lui să fie ucis în bătălie... Ca să nu mai spun că am fost în situații limită, chiar la evenimentele din optzeci şi nouă, când gloanțele unei ralafe de armă automată s-au înfipt la vreo doi metri de mine în trunchiul unui plop, cu un sunet pe care nu cred că ar vrea să-l audă nimeni. Atunci nu am clacat, mi-am îndeplinit misiunea. Poate sunt lucruri mari cele pe care le spun acum, dar reuşeam să-mi controlez frica, să trec de un fel de punct mort, dincolo de care orice efort, fizic sau sufletesc, era posibil. Mai mult, am început să suspectez, legat de efortul fizic, faptul că singură convingerea psihică a putinței sau a neputinței este responsabilă de tot...

Acum însă m-am trezit că-mi este frică de moarte.[36] Dar nu neapărat pentru mine. Ci pentru familia mea. Pentru sărăcia mea, care mă va expune „oprobiului public”, prin faptul că poate nu voi avea o pijama destul de şic pentru statutul meu social, poate prin faptul că nu voi avea bani destui pentru a da şpagă medicilor şi asistentelor, sau pentru a-mi plăti operația foarte

[36] „Dacă ai fi fost laş, cred că ai fi murit de frică demult, cu mulți ani în urmă.” – Arta de a visa / Carlos Castaneda, 1993.

scumpă, decontată parțial sau deloc de casa de asigurări de sănătate. Sau, mai nou, nu voi avea bani pentru medicamentele necesare actului medical pe care societatea asta nenorocită a noastră nu le mai poate asigura...

Dacă aş fi singur, nu mi-ar prea păsa. Bunică-mea spunea: „Deasupra pământului nu m-or lăsa!”.

- Ştii ce greu este să mori? Adică, din punctul de vedere al doctorului, mori foarte repede. Din punctul tău de vedere, mori foarte greu.[37] Infarctul durează câteva zeci de minute, maxim, dar acelea îți vor părea nesfârşite!

- Există o teorie conform căreia nu murim niciodată. Dar, cum tot murim, putem vorbi de infinitul finit. Adică, timpul să zicem, de zece minute, poate fi împărțit în secunde, zecimi, sutimi de secundă, miimi, milionimi, şi aşa mai departe. Deci, cu cât este mai fin împărțit, cu atât mai îndepărtat se va sfârşi. În consecință, dacă divizăm timpul dat, în unități tot mai mici, la nesfârşit, nu vom ajunge niciodată la sfârşitul acelei mulțimi. Recte, nu vom muri... Ştii, nu-mi plac spitalele. Vreau să lipsesc acolo de la apel, şi mai mult, vreau să lipsesc chiar şi de la moartea mea!...

---

[37] „O să mori trăindu-ți Legenda Personală. E mult mai bine decît să mori ca milioane de oameni, care n-au avut habar vreodată că există o Legendă Personală. Pînă atunci, nu-ți face griji. În general, moartea face ca oamenii să devină mai sensibili față de viață.” – Alchimistul / Paulo Coelho, 1988.

- Să-ți dau o veste. Vei ajunge, cel mai probabil, la spital, şi cu siguranță, vei fi prezent la moartea ta! Poate vei fi absent la înmormântarea ta...

Sora lui Alex reveni şi-l chemă la masă, scoțându-l din reveria în care se afla şi întrerupându-i rememorarea mentală a discuției.

Fusese servită friptură de vițel la cuptor asezonată cu sos de roşii crescute în grădină. Un pastel de mirosuri şi gusturi peste care au fost aşternute tihna unui pahar de vin şi bucuria liniştită de a fi acasă...

La picioarele mesei, o pisică în trei culori, cerşea, într-un fel imperativ, încă o bucată de carne. Cât de liberă era! Venea când vroia şi pleca tot aşa, spre locurile pe care doar ea le ştia şi pe care ea singură le alegea...

Noaptea care urmă fu agitată pentru Alex. Se pare că avea un simț special pentru spiritele care cutreierau locurile pe unde trăiseră. Nu era prima dată când i se întâmpla. O experientase recent cu ocazia vizitei la Gelu; şi înainte de asta, de multe ori, prin locurile pe unde se perindase...

Acum simțea că spiritul mamei sale vroia să-i vorbească iar neputința lui de a înțelege comunicarea îl îngrozea dându-i fiori reci pe şira spinării.

Când trăia astfel de lucruri ştia că se situează într-un orizont greşit. Frica este un păcat pentru că nu crezi că Dumnezeu te are în pază! Şi să mai crezi şi în spirite...[38]

---

[38] „În acest exil spiritual am învățat multe lucruri importante: că acceptăm un adevăr numai după ce l-am negat din tot sufletul, că nu

- **S*cuză-mă, încă o dată, te rog, pentru ieşirea mea...*** Ştii, vorbeam o dată sau de două ori pe an cu prietenul meu, Părintele Mihai, pe care-l admiram din tot sufletul. E unul dintre spiritele superioare ce mi s-au descoperit[39] în decursul acestei vieți, spirit în preajma căruia aş vrea mereu să mă aflu. Pusesem chiar la cale ca la sfârşitul vieții să ne lăsăm avutul, familiile, şi să luăm calea schitului unde să ne facem împreună chilie.

- Nu trebuie, mereu, să calculezi ceea ce vrei să faci. Uneori trebuie să te laşi în voia inspirației. Mai ales atunci când scrii!... spuse *Cel care înțelege.*[40]

- Vezi, l-am dezamăgit pe Părintele Stareț când i-am spus că simt un dor, acela de a mă face călugăr. Chipul său iradiase lumină şi o

---

trebuie să fugim de propriul nostru destin şi că mîna lui Dumnezeu este infinit de generoasă, în pofida severității." – Alchimistul / Paulo Coelho, 1988.

[39] „— Sînt trei tipuri de alchimişti, spuse Maestrul meu. Aceia care sînt imprecişi pentru că nu ştiu ce vorbesc; aceia care sînt imprecişi pentru că ştiu ce vorbesc, dar ştiu şi că limbajul Alchimiei este un limbaj adresat inimii şi nu rațiunii.

— Şi al treilea tip? am întrebat.

— Aceia care nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Alchimie, dar care au reuşit, prin experiența lor, să descopere Piatra Filosofală." – Alchimistul / Paulo Coelho, 1988.

[40] „Viața e entuziasm. Încearcă să–ți aminteşti unde ai lăsat entuziasmul tău. Ia-ți soția şi copiii şi încearcă să-l regăseşti, înainte de a fi prea târziu."

imensă bucurie. Care s-au transformat într-o expresie de dezamăgire din cauza continuării mele: „...la sfârşitul vieții...”.

- Încă nu erai pregătit. Lucrurile de felul acesta îți sunt îngăduite sau nu. Îți sunt dăruite, date, de sus. Rolul tău este acela de a le primi cu dragoste, acceptându-le, făcând ascultare. Dar atunci când îți vor fi dăruite!... Nimic mai mult! Şi dacă se poate, nimic mai puțin!...

- În seara aceea, pentru care îmi cer şi acum scuze, îl sunasem pe Părintele Mihai, ca de obicei, fără să mă aştept la nimic deosebit; poate o binecuvântare, poate o mustrare cu dragoste pentru că eram un păcătos; oricum, lucruri cu care eram obişnuit de acum de mai bine de zece de ani. Mereu regretam faptul că viața, distanța, ne despărțiseră...

Nu ştiu de ce l-am sunat în ceasul acela. Îmi apăruse din senin gândul de a-l suna şi un dor inexplicabil de a-i vorbi[41]...

- Cum eşti părinte?...

- Bine, bine...

Răspunsul acesta mă linişti: deci totul era în regulă. Doar că Părintele Mihai mi se păru un pic deranjat de telefonul meu; poate-l

[41] „Dar îl impresionă presimțirea lui: poate că şi el va învăța într-o zi istoria asta a Limbajului Universal, care cuprinde trecutul şi prezentul tuturor oamenilor. "Presimțiri", cum obişnuia mama lui să spună. Flăcăul începu să înțeleagă că presimțirile sînt cufundări rapide pe care sufletul le făcea în Curentul Universal al vieții, unde istoriile tuturor oamenilor sînt legate între ele şi putem afla tot pentru că totul stă scris.” – Alchimistul / Paulo Coelho, 1988.

întrerupsesem din vreo slujbă importantă, poate chiar din oficierea vreunui Maslu...

- Sunt la un centrul de îngrijiri paleative. Sunt neputincios, paralizat de la brâu în jos; cancerul de acum paisprezece ani mi-a revenit...

Alex se opri un moment. Afişa o falsă stăpânire de sine, dar era trădat de tremurul involuntar al vocii, pe care încerca în zadar să şi-l stăpânească.

- Nu am mai putut articula nimic. Mă sufocam. Nu mai găseam niciun punct de sprijin. Cuvintele acelea, spuse aşa de senin, cu aşa de totală asumare, cu atâta smerenie, cu atâta acceptare a Voii Lui Dumnezeu avuseseră asupra mea efectul unei explozii năucitoare. Eram şocat. Toate îngâmfările mele, toate părerile mele despre mine erau făcute cum inutile, comparativ cu destinul Părintelui.

Eu cine eram? Un becisnic păcătos dedesubtul tuturor păcătoşilor. Dar Părintele era un sfânt! Iar acum el era bolnav de cancer, iar eu, nesimțitor, mă aflam pe drumul pierzaniei mele prin slavă deşartă!

Vocea lui Alex se frânse înnecată de plâns.

Cel care înțelege sesiză momentul de slăbiciune al lui Alex şi preluă inițiativa în conversație, tocmai pentru a-l scuti de o cădere penibilă pe care niciunul nu şi-o dorea :

- Cum te-a întâmpinat părintele ?

- M-a întrebat direct: „Cu ce misiune prin Marele Oraş?".

- Doar ca să te văd, părinte! Să văd cum rămâne cu chilia noastră... Se pare că o vom zidi

în cer, iar Sfinția Ta se va duce acolo mai devreme, pentru a pregăti locul...”

Alex simți din nou aceeaşi bună mirească de mir care învăluia camera din partea din față a locuinței *Celui care înțelege*.

- Ştii... m-am gândit să-ți dau ceva de lucru. Eu am scris un roman pe care nu mai vreau să-l închei. Am lucrat la el aproape douăzeci de ani. Este o poveste de viață. Fără înflorituri. O poveste adevărată. Despre oameni. Cu oameni. Despre noi – sau, aşa cum ai scris tu într-o proză scurtă: „cu câțiva noi dintre voi”.

Poți să o foloseşti în romanul tău, aşa cum vei crede de cuviință...

M-am convins de dragostea ta. De aceea am îndrăznit să-ți dau o asemenea datorie. Eu cred cu tărie, aşa cum este scris în Noul Testament, că: „Dacă dragoste nu e, nimic nu e.”[42]

Alex privi cuprins de panică la fața interlocutorului său. „Oare nu ştie că eu îmi refac textele de zeci de ori?! Că pentru mine scrierea unei cărți e ca extragerea puroiului unei bube dureroase a sufletului. Că dacă nu am ce spune, nu spun nimic. Că dacă nu este în adevăr ce am de scris, nu scriu de loc ?!!!”

Cel care înțelege sesiză panica pe care o generase. „Ce scrupulos este. Poate de aceea am încredere în el, eu care nu am încredere aproape în nimeni. Pentru mine este ca o carte deschisă. Nu se ascunde, dar are îndoieli. Nu le exprimă

[42] „iubirea nu împiedică pe nimeni să-şi urmeze propriile vise.” – Maktub / Paulo Coelho

vocal dar mi le arată prin expresia feței, prin privire, prin gesturi…

Încă nu a învățat să fie liniştit. Echilibrat. Nu a ajuns la linişte. Pe scara aceea unde la bază este cunoaşterea, iar prin urcare se obține înțelegerea, nu a ajuns decât la jumătatea drumului.”

Alex nu mai avu nimic de spus despre gestul *Celui care înțelege*. Încercă să aducă din nou discuția la subiectul de mai înainte.

- Părintele Mihai, când i-am răspuns că nu am nicio misiune ci am venit doar pentru a-l vedea, mi-a zis ceva care m-a smerit cu totul: „Fie bineprimită jertfa ta!”.

Dar eu nu am simți nicio secundă că aş fi făcut vreo jertfă! Eu m-am dus să-l văd dintr-un sentiment imperios al dragostei şi al prieteniei pe care i-o purtam în lumea aceasta. N-am simțit niciun moment că m-aş jertfi pentru ceva ci mai degrabă am simțit un imbold egoist de a mă disculpa, de a mă îndreptăți pe mine văzând situația părintelui – Doamne iartă-mă!

Maică-mea murise de cancer la stomac cu vreo cinci ani înainte. Nu m-am dus s-o văd… Nu mergeam acasă decât la nunți – nu la toate - şi la înmormântări. Nu pentru că eram sălbatic ci pentru că eram sărac. Nu-mi permiteam nici drumul cu trenul…

Într-o zi îmi dăduse un telefon:

- Ştii, Alex, eu o să mor…

- Nu plânge, noi, oricum, o să ne rugăm pentru tine!

Plânsul femeii încetase imediat, strivit sub cea mai mare calitate a ei: aceea de a fi lucidă. Puternică. De a nu se face niciodată de râs!

Acum înțelegea Alex spusele celor două surori ale lui:

- A fost conştientă până în ultima clipă!

- A refuzat să fie inconştientă! S-a luptat nu cu moartea, ci cu inconştiența dată de iminența acesteia...

Cel care înțelege urmărea confesiunea cu o grijă paternă dedublată de un interes nedisimulat:

- Te simți vinovat?

- Nu ştiu. Vezi, o să-ți răspund aşa cum mi-a răspuns Părintele Mihai când l-am întrebat dacă îi este frică de moarte: „Nu ştiu...”. Vinovat din ce cauză? Moartea şi viața sunt pretutindeni. Nu le controlăm noi. Desigur că am fost un fiu denaturat şi nu mi-am văzut mama înainte de ca ea să plece în cealaltă dimensiune! Dar nici ea n-a insistat. Îi era jenă să o vedem afectată de boală. Fusese toată viața o femeie extrem de frumoasă, puternică totodată, şi, cu atât mai mult, se ferea acum să ne „cerşească” – credea ea, mila...

- Spiritele puternice comunică cu noi pe căi neînțelese.

Cel care înțelege trăise îndoielile acestea mult mai devreme. Refugiul, dezrădăcinarea,

suferința. Chiar ascunderea numelui pe care nici acum nu-l dezvăluie!...[43]

[43] „Înțelepții au înțeles că lumea aceasta naturală este doar o imagine şi o copie a Paradisului. Simpla existență a acestei lumi este o garanție că există altă lume, mai perfectă decît ea. Dumnezeu a creat-o pentru ca, prin mijlocirea lucrurilor vizibile, oamenii să poată înțelege învățăturile spirituale şi minunile ştiinței Lui." – Alchimistul / Paulo Coelho, 1988.

- ***Numele meu nu este acesta!*** Nu mă numesc aşa.[44] Încă mă feresc de represalii. De cei care ar avea vreun interes în reducerea la tăcere a celor care au curajul identității!...

Noi, bucovinenii, am început refugiul în vremurile tulburi ale războiului. Nu unul, nici zeci, ci mii! Poate zeci de mii.

Pare de necrezut acum, dar primul refugiu nu a fost în România ci în Germania. Ne-am reîntors acasă, în Bucovina, dar după puțin timp, am venit în România pentru a scăpa de teroarea roşie.

După sosirea ruşilor în țară şi ocuparea acesteia, pentru a nu fi găsiți şi deportați în Siberia, ne-am schimbat numele, ne-am ascuns identitățile şi am declarat că actele ni se pierduseră în timpul războiului.

Când am ajuns aici în zonă am locuit claie peste grămadă în câteva clădiri ale unei exploatații agricole...

Cel care înțelege avea lacrimi în ochi. Nu erau însă nici de furie, nici de mâhnire, nici de părere de rău. Era vorba mai degrabă de o asumare a unei stări de lucruri care nu mai putea fi nicicum schimbată şi care însemna acceptarea destinului. Dar nu era vorba de resemnare ci mai degrabă de un fel de ascultare

[44] „Înțelept e omul care poate abandona o situație atunci când e forțat să o facă." – Maktub / Paulo Coelho

față de voința Celui care a rânduit toate acelea să fie așa cum au fost...

-**D*e când ajunseseră la tribul europenilor*** cei cinci reprezentanți ai poporului ce locuieşte pe Insula Tanna avuseseră parte numai de lucruri minunate, pe care însă nu le înțelegeau în totalitate.

Unul dintre ei avea o durere la genunchi. Nu-l slăbea deloc dar el se prefăcea că nici nu o simte şi, în mândria sa de bărbat, suporta totul fără să se plângă.

Dacă ar fi fost în mijlocul junglei de pe Tanna, la două săptămâni distanță de satul său, cui s-ar fi plâns? Poate zeilor pădurii. Însă aici nu locuiau acei zei, fiind înlocuiți peste tot cu maşini şi aparate cărora părea că omul alb li se închină. Ele îl ajută pe omul alb să facă totul. Să meargă, să vâneze, şi chiar – vă vine să credeți ?! - să zboare...

- Noi nu ne dezbrăcăm în fața femeilor pe care nu le cunoaştem! protestă cel suferind când i se ceru să se supună unui control cu rezonanță magnetică pentru a fi diagnosticat. Ea e femeia altui bărbat![45]

---

[45] „I se făcu somn. Inima însă îl îmboldea să nu doarmă: în pofida oboselii, trebui să se supună. "Eram pe cale să pătrund în Limbajul Lumii, căci totul pe lumea asta are un sens, pînă şi zborul ereților", îşi zise. Şi profită de asta pentru a mulțumi că era îndrăgostit de o femeie. "Cînd iubeşti, lucrurile capătă un sens şi mai adînc", gîndi.” – Alchimistul / Paulo Coehlo, 1988.

Se referea la medicul femeie care urma să-l supună procedurii de investigare.

Urmă totuşi scanarea genunchiului dureros şi tovarăşii bolnavului urmăreau cu mare atenție întreaga scenă.

Omul alb a inventat tot felul de lucruri ca să se uite în corpul tău. Oasele genunchiului afectat de artroză apăreau albe şi deformate pe pozele developate şi afişate pe peretele luminos pentru a fi examinate.

- E vorba de artroză. Din păcate nu se poate face nimic. Procesul degenerativ va continua. Nu există tratament eficace pentru această boală.

- Dar de ce mi-au mai făcut fotografii dacă ştiau că nu pot să mă ajute cu nimic?!...

Tribul europenilor era oricum mai aparte decât tribul americanilor, pe care-l cunoscuseră pe timpul traversării insulei-continent, unde aceştia îşi ridicaseră nişte colibe de fier şi sticlă în care locuiau printre nori.[46]

Aceştia, europenii, avea mai mulți dumnezei, deşi ei, tannaezii ştiuseră că omul alb are un singur Dumnezeu.

Au vizitat o biserică, o moscheie, un templu mozaic şi o casă de rugăciune. Toți cei pe care-i întâlniseră spuneau că se închină lui Dumnezeu, dar îl numeau cu alte nume. Acest lucru i-a derutat de tot: cum să pui mai multe

---

[46] „Auzise vorbindu-se de miraje, şi chiar văzuse cîteva: erau dorințe care se materializau pe nisipul deşertului." – Alchimistul / Paulo Coelho, 1988.

nume aceluiaşi Dumnezeu? Oare acesta nu se supără?

Dacă şi ei ar fi făcut aşa cu zeii pădurii, numindu-i cu alte nume, aceştia s-ar fi supărat şi ar fi alungat animalele spre centrul junglei şi atunci n-ar mai fi avut carne. Sau mai rău, ar fi adus mai devreme sezonul ploios şi ar fi putrezit recoltele de manioc şi poporul ar fi murit de foame.

În munții pe care tribul europenilor îi stăpâneşte au întâlnit din nou zăpada. Această mâncare atât de rece, atât de bună:

- Zăpada e ca zahărul. Se mănâncă, dar, pentru că se topeşte, se şi bea...

Aproape de vârful muntelui nişte oameni cu încălțări lungi ca nişte sulițe alunecau ca păsările pe cer.

Ca să ajungă acolo, părintele lor european, care-i adoptase de la venirea lor şi avea grijă de ei, căruia îi spuneau tată – (aşa cum şi acasă pe Tanna, dacă cineva te primea să stai în casa lui, te adopta şi îți era tată, iar soția lui îți era mamă) – îi duse la nişte scaune legate pe frânghii din fier cu care se urcaseră, pe deasupra pământului, până la locurile fără de copaci.

Aici sus le dăduseră şi lor nişte încălțări din acelea lungi, numite schiuri, cu care alunecau mereu spre vale, cădeau şi râdeau.

Şeful de trib refuză să se prostească precum copiii, pentru că era sub demnitatea lui

iar strămoşii l-ar fi certat dacă şi-ar fi uitat îndatoririle regale.[47]

Ceilalți n-aveau decât să se prostească prin zăpadă.

Tot el, şeful de trib, desconsideră toată aventura asta cu telescaunul. Dacă ceva s-ar rupe, ar putea să moară mulți oameni, nici n-ai putea să-i numeri!...[48]

Nu-i înțelegea pe europeni! Ai crede că le place să-şi rişte viața.

- Pentru noi viața e importantă. Nu am vrea s-o pierdem pentru nimic în lume!...

Tannaezii fură nemulțumiți de mâncarea[49] ce li s-a oferit în restaurantul din apropierea pârtiei de schi. Tot şeful de trib a fost cel care a exprimat părerea tuturor:

---

[47] „(...) avea însă o demnitate şi o stăpânire de sine care-l puneau la adăpost de orice umilință, precum şi o eleganță înnăscută, umbrită doar de mâinile sale bătătorite şi unghiile roase din pricina muncii aspre." – Un veac de singurătate / Gabriel Garcia Marquez.

[48] „Dacă nu avem îndoieli asupra capacităților noastre, putem merge înainte cu misiunea care este destinul nostru. Acesta este unicul mod de a trăi cu onoare." – Maktub / Paulo Coelho

[49] „Când nu ploua, se dădea jos din hamac în timpul nopții şi cobora la râu ca să se spele. Imediat după aceea pregătea orezul pentru a doua zi, prăjea felii de banană verde şi, dacă se întâmpla să aibă la îndemână o maimuță, amesteca mâncarea cu câteva bucăți bune de carne.

Coloniştilor nu le plăcea carnea de maimuță. Nu înțelegeau că această carne tare şi plină de zgârciuri avea mult mai multe proteine decât carnea de porc sau de vacă, umflată cu tone de iarbă, apă chioară şi care nu mirosea a nimic. Pe de altă parte, carnea de maimuță trebuia mestecată mult şi bine, iar celor care nu aveau dinți proprii le dădea senzația că mâncaseră enorm fără a-şi îngreuna inutil trupul." – Bătrânul care citea romane de dragoste / Luis Sepulveda.

- Halal obiceiuri aveți. Tu îți închipui că vom mânca scârboşenia asta?! Vrei să ne omori cu mâncarea asta?! Auzi, supă „fondue"...

Mâncară până la urmă nişte friptură din carne de vită, pentru că le era foame şi pentru că văzuseră că tatăl lor european se cam supărase. El le oferise cea mai rafinată mâncare şi ei se dovediră a nu aprecia prea tare treaba asta. Ba mai mult, chiar criticaseră mândria gastronomiei europene.

După masă albii îi invitaseră la o drumeție până pe vârful muntelui. Poteca era abruptă iar pe alocuri trebuiau să se bizuie pe echipamentul de alpinism care le fusese repartizat.

- N-am înțeles de ce albii urcă în vârful muntelui: acolo nu este mâncare, nu sunt nici case, nici femei![50]...

- Acest dispozitiv emite un semnal pentru satelit şi în cazul în care se produce o avalanşă, care poate să vă îngroape în zăpadă, veți fi găsiți în cel mai scurt timp...

- Nu înțeleg. Ştiți de secole că zăpada este periculoasă. Tot vă mai arde să mergeți în vârful munților?!...

Urcuşul greu puse la încercare nu atât rezistența fizică ori curajul, superioare oricum, ale tannaezilor, ci mai degrabă spiritualitatea lor atât de dezvoltată şi de sensibilă.

---

[50] „Cel care vine din apă" o privi pe femeie şi îşi dădu seama că moartea îl chema. Făptura aceea avea în ochi pădurea. Atunci surâse copilăreşte şi în limba lui îndepărtată îi povesti că, împreună cu „cel care cântă ca apa", făcuse ce trebuia să facă venind pe teritoriul tribului *jeashmare*(...)" – Yacare / Luis Sepulveda.

- Suntem pe creastă! spuse şeful de trib. De cele două părți sunt văi către care se îndreptă spiritul meu. Dar la mijloc, unde stau eu, nu e nimic!

- Acum înțeleg ce caută albii pe vârful munților, se adresă Mudeya şefului de trib. Iată ce frumos poate fi să-ți poți răspândi spiritul până la limitele perspectivei, până la orizont.[51] Noi, pe Tanna, vedem orizontul doar când suntem pe malul oceanului, iar orizontul nostru este totdeauna sprijinit pe ape şi are întindere doar într-una din direcții. Orinzontul nostru pare că fuge dinspre pădure spre capătul apelor.

La coborâre, în zona pârtiei de schi, Mudeya ceru din nou să schieze. Se părea că genunchiul său bolnav de artroză se cerea a fi folosit la maximum dacă tot urma să devină o încheietură inutilizabilă a unui membru care, tot aşa, avea să devină inutil...

Şeful de trib, inspirat probabil de spiritele strămoşilor, nu-i interzise acestuia plăcerea de a schia, dar remarcă faptul că:

- Mudeya se dă în vânt după schi. Cred că l-a apucat boala omului alb!...

---

[51] ”Sîntem tot timpul preocupați să dăm răspunsuri. Simțim că răspunsurile sînt importante pentru a înțelege semnificația vieții. E mult mai important să trăim din plin şi să lăsăm timpul să dezvăluie secretele existenței noastre. Dacă ne preocupăm prea mult cu a da un sens vieții, împiedicăm natura din acțiunile sale şi devenim incapabili să citim semnalele lui Dumnezeu.” – Maktub / Paulo Coelho.

După coborârea de pe munte aveau să participe la sărbătorirea Anului Nou, aşa cum acest eveniment avea loc în tribul europenilor.

Multă mâncare, prea multă băutură, un fel psihotic de a se bucura de moment...

- La miezul nopții albii s-au țăcănit. Făceau tot felul de nebunii, erau peste măsură de agitați şi de lipsiți de spiritele lor. Cred că şi-au speriat strămoşii cu excesele lor. N-am înțeles nimic din sărbătoarea asta.

Unul dintre participanții la discuția cu băştinaşii tannaezi folosea foarte des expresii de felul: „sincer vă spun”, „într-adevăr a fost aşa”, „pe onoarea mea că”, obicei care, din cauza traducerii destul de slabe, făcute cuvânt cu cuvânt, nu trecu neobservat.

- De ce voi, cei din tribul europenilor, încercați mereu să întăriți spusele voastre? întrebă şeful de trib. Faceți asta de parcă noi am avea motive să nu vă credem.

Noi însă, atunci când vorbim, spunem simplu cele ce avem de spus. Altfel, ar părea că nu spunem adevăruri![52]

Într-una din zilele ce urmară Anului Nou, tatăl european îi duse pe tannaezi la o vânătoare.

Totul eşuă încă de la început. Nu vânătoarea. Nu uciderea animalelor. Ci neînțelegerea ritualurilor europenilor de către tannaezi.

---

[52] „Să ştii că – la fel şi cu alte binecuvântări spirituale – cu cât reuşeşti să dai mai multă iubire, cu atât vei primi mai multă în schimb.” – Maktub / Paulo Coelho

- Şi albii vânează. Dar fac totul anapoda! afirmă şeful de trib.

E aiurea, le spuse vânătorilor. Sunteţi prea mulţi! Sunteţi îmbrăcaţi ciudat în vestele astea portocalii.

Ar trebui să fim ascunşi ca să putem vâna...

- Trebuie să respectăm regulile de siguranţă, de protecţie a vânatului şi interesele celor care au plătit pentru a vâna. Pentru asta purtăm echipament de recunoaştere, vânăm cu anumite cartuşe, în zone stabilite precis, anumite tipuri de animale...

- Noi, pe Tanna, suntem liberi! Putem vâna oricum vrem! Nu putem însă vâna mai mult decât avem nevoie pentru a mânca, aşa ca voi. Dacă am face asta spiritele pădurii s-ar supăra şi ne-ar pedepsi!

Urmară diferite vizite pe care tannaezii le făcură în ţinutul stăpânit de tribul europenilor. Toate deveneau din ce în ce mai ciudate, pe măsură ce diferenţa dintre căile lor şi cele ale tribului adoptiv apărea mai mare, ori era mai clar receptată...

În Tanna, spre exemplu, doar şeful de trib era cel care vorbea în public, era cel mai generos şi nu se temea de nimeni.

Aici, în ţinutul tribului europenilor, toată lumea, indiferent de statutul social, poate să-şi spună părerea în public.

Tannaezii au mai observat un lucru. Albii au multe haine: pentru muncă, pentru sărbători, pentru diferite alte ocazii. Iar şefii lor sunt foarte

bogați! Şi îşi pun haine speciale pentru a arăta asta!

Mai e un aspect legat de şefii albilor: încep să lucreze foarte de dimineață.

Ei au o casă foarte mare unde lucrează. O numesc „Parlamentul Europei" şi este de o mie de ori mai mare decât coliba pentru adunări...

În interiorul Colibei Tribului European sunt multe statui şi multe picturi placate cu aur.

- Voi luați mult aur de la noi, din Tanna, şi ne-am întrebat mereu unde-l duceți? Ce faceți cu el!? Acum vedem că voi vă faceți case din aur!...

Afară, tribul europenilor protesta pentru condițiile de viață iar tannaezii ieşiră din marea casă a tribului european în strada unde guvernul se lupta cu supuşii săi.

- Uite, spuse şeful de trib. Sunt şi femei care au arme... Se pare că uneori, când şefii se supără, ies în stradă şi se bat cu poporul lor.

- Dar noi nu înțelegem: dacă sunteți din tribul european ca şi poliția – întrebă şeful tannaezilor pe unul dintre demonstranți – de ce vă luptați cu şefii?!

- Pentru că ei ne mint şi nu fac ceea ce au promis!

- Am văzut şi noi pe oamenii din casa voastră mare. Ei sunt şefi dar sunt ca nişte fântâni de cuvinte. De aceea, pentru că spun prea multe cuvinte, credem că nu spun adevărul!...

Şi mai credem că voi sunteți obsedați de femei. De aceea, voi, tribul european, v-ați ales ca simbol o femeie...

Destinația următoare fu o casă de modă.

- Acolo este casa tribului european pentru pene! spuse şeful de trib. Ne-a surprins că în țara tribului european, femeile se ocupă de pene. La noi nici nu au voie să le atingă!

- Voi albii, vedem, aveți maşini chiar şi pentru pene![53]

Cusătoreasa prindea la maşină o coroană de pene ce urmau să împodobească, să îmbrace capul unei balerine care, în schimb, îşi dezvelea trupul...

- Pentru ele, penele n-au nicio însemnătate. Sunt doar pentru dans!

Într-una din ultimele seri, când vizita tannaezilor la tribul europenilor era pe terminate, tannaezii stăteau pe o terasă şi priveau spre munții pe care îi vizitaseră. Munții aceea împodobiți cu zăpada atât de bună şi totodată atât de periculoasă. Munți pe crestele cărora se avântau mulți oameni care-şi doreau parcă să fie omorâți de zăpadă.

Şeful de trib spuse:

- Pentru ca albii să-şi facă oraşele lor înalte au distrus multe. Ne-au luat bogățiile. Iar noi, în timpul acesta, trăim tot în pădure[54], ca animalele...

---

[53] „Când o acțiune devine obişnuință, îşi pierde semnificația; şi poate sfârşi prin a provoca daune. Fiecare acțiune este acțiunea ta, şi există un singur secret: nu lăsa obişnuința să preia comanda mişcărilor tale." – Maktub / Paulo Coelho

[54] „După o vreme însă apărea din nou, sub forma unui nor negru aducător de furtună şi o ploaie de ochi galbeni neprihăniți se revărsa asupra pădurii tropicale, agățându-se de ramuri şi liane, scăldând

„E foarte ciudat! De fiecare dată când mă duc în vizită la *Cel care înțelege*, miroase a mir[55] în încăperea în care îşi primeşte discipolii. Oare o fi folosind mir pentru vreo afecțiune, pentru închinăciune, sau a început să miroase a miros de bună mirească, după cum ziceau sfinții părinți ai pustiei?!

Caietul acesta de vreo două sute de pagini pe care mi l-a încredințat, ca un roman pe care să-l termin, este de fapt o agendă cu coperți gri, cu paginile umplute cu un scris - după părerea mea - mult prea caligrafic.

Tocmai această caligrafie impecabilă îmi generează o senzație de supranatural, senzație care îmi provoacă o frică nelămurită, confuză.

Cine, dintre oameni, înafara scribilor ancestrali, perpetui, poate avea o asemenea caligrafie transcendentă?

Cu atât mai mult este inexplicabil pentru mine fenomenul acestui scris prea-frumos cu cât eu scriu foarte urât, şi dacă n-ar fi computerele de azi, eu nu aş fi produs literatură. Pentru că urăsc să scriu de mână. După câteva pagini, muşchii palmei şi ai degetelor mi se blochează şi, obligat fiind să scriu, transpir din greu, simt o

---

întreaga junglă într-o tonalitate de un galben incandescent care îl împingea încă o dată în brațele freneziei fricii şi febrei." – Bătrânul care citea romane de dragoste / Luis Sepulveda.

[55] „Dacă vom fi în stare să iubim, vom fi în stare şi să fim iubiți." – Maktub / Paulo Coelho

senzație de groază că supliciul nu se va termina curând şi sfârşesc prin a sugera literele scrise, nu prin a le scrie. Iar asta le face să fie foarte greu descifrabile chiar şi pentru mine.”

Acum Alex se afla în fața unei caligrafii desăvârşite, care-i paraliza deocamdată capacitatea de a se împotrivi, de a critica.

Îl uimise dorința *Celui care înțelege* de a-i încredința o carte nescrisă pentru a fi terminată.

Însă, un lucru învățase şi Alex în viața sa zbuciumată, trecând prin medii sociale şi experiențe extreme: „Nimic nu este întâmplător! Coincidențele nu există!”.

Înainte de a începe să parcurgă manuscrisul *Celui care înțelege*, Alex mâzgăli cu scrisul său chinuit, un moto, în care cita o propoziție auzită de la autor, concluzivă în ceea ce privea întreaga viață a acestuia:

„Eu m-am temut mai mult de viață decât de moarte!”.[56]

Deschise cu nerăbdare la prima pagină şi începu să citească o întâmplare destul de agitată, dar care părea desprinsă din realitatea de zi cu zi.

Un pescar oarecare, student, apucase pe o potecă bătută de căprioare, prin pădurea de pe malul marelui râu, pentru a ajunge mai repede acasă dar şi pentru a se ascunde de vederea eventualilor trecători.

[56] „Căutătorule de drum, nu există drum. Drumul se face mergând. Mergând se creează drumul.” – Maktub / Paulo Coelho

În drumul lui, dădu peste o maşină albă, misterios oprită în tufişuri, care era proptită cu botul într-un copac.

După ezitările inerente unei astfel de întâmplări care putea semăna cu orice, se duse să verifice despre ce era vorba...

„Cum nu-şi calcula de obicei faptele, fiind mai degrabă un impulsiv (lasă că am vreme să judec şi după...) o apucă direct spre maşină.[57]

Poate din pricina înserării, ori poate din cauza parbrizului fumuriu, nu putut să zărească nimic înăuntru.

Deschise uşa automobilului şi se adresă convențional conducătorului acestuia:

- Bună seara domnule! Nu vă simțiți bine?

Nu primi de la cel apelat niciun răspuns, niciun semn că l-ar fi auzit.

Privirea agitată a studentului dădu ocol interiorului automobilului. Nimic nu părea să fie în neregulă. Doar tăcerea aceea nefirească a ocupantului maşinii.

Pe bancheta din spate se afla o servietă diplomat, din piele neagră, fină...

Mintea i se blocă brusc şi refuză orice gând care ar fi putut să însemne vreo prejudecată, vreun principiu, în timp ce brațul i se întinse şi apucă mânerul servietei, de parcă ar fi acționat la o comandă străină.

---

[57] "Mi-a fost frică pînă în momentul în care am fost prinşi. Acum sînt prizonier, ce bine mi-ar putea face frica de ce mi s-ar putea întîmpla? Momentul de frică s-a terminat; acum este momentul pentru speranță." – Maktub / Paulo Coehlo.

Gestul îi ridică de pe ochi ceața auto-incoştienței impuse ori involuntare, iar frica îi invadă mintea şi trupul ca o flacără, prinzându-i totodată mintea ca într-o gheară.

Răzvrătite şi ele împotriva conştienței, picioarele fac o scurtă răsucire pe călcâie şi o rup la fugă.

Umbrele serii gonesc şi ele, odată cu alergarea studentului, de-a lungul potecii; crengile par brațe care se întind să-l apuce, iar tălpile picioarelor se afundă în muşchiul moale care, absorbind sunetele fugii, face ca totul să pară zbaterea unui coşmar.

Când ajunge la şosea este aproape sufocat de efortul făcut, de disperarea alergării...

Se opreşte o clipă, dezorientat, neştiind încotro s-o apuce. Strângea la piept diplomatul, în locul bețelor de pescuit şi îl cuprinse panica:

„Chiar dacă aruncă servieta diplomat, tot au să-l prindă. Poate că tipul din maşină nici nu este mort!... Cum avea oare să justifice furtul servietei? Era, fără îndoială, vorba despre un furt, chiar dacă nu ştia ce impuls îl condusese către o asemenea faptă!

Ce putea să spună în apărarea lui?:

Ştiți, m-am trezit cu servieta în brațe. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

Nu ține nici la micii găinari...”

Scutură servieta şi înăuntrul acesteia părea că se află un obiect destul de greu:

„Te pomeneşti că o fi în ea ceva de valoare?!”

Reveni apoi imediat, inundat de o senzație bruscă de vinovăție şi de scârbă, cu gândul la personajul din automobilul accidentat. Cine putea fi?!

Responsabilitatea sa față de victima accidentului începea să se contureze din ce în ce mai pregnant, mai amenințător, mai imperativ...[58]

Studentul se întoarce, de data asta la pas, la locul accidentului. Mâinile îi fremătau pe servieta diplomat al cărei mâner parcă-i ardea, prin intermediul palmelor, conştiința.

Deasupra pîlcului de pădure, aflat în apropierea aeroportului, un avion uşor plana în elipse neregulate, turându-şi inegal motorul zgomotos.

Studentul luă pulsul victimei. Bărbatul mai trăia!... În fracțiuni de secundă, instictul de ființă umană al „intrusului”, eliberase în arterele sale adrenalina necesartă fugii fără oprire către o destinație a izbăvirii: acum, pentru el, studentul care alerga, aceasta nu era nimic altceva decât salvarea victimei din automobilul accidentat.”

<Introducerea aceasta captivantă şi direct la obiect mă nelinişteşte, întrucâtva... Mi-a trezit interesul.

---

[58] „Uneori ne este frică să facem bine. Simțul nostru de culpabilitate încearcă întotdeauna să ne spună – când acționăm cu generozitate – că încercăm doar să îi impresionăm pe ceilalți. E greu pentru noi să acceptăm că suntem buni prin natură. Mascăm acțiunile noastre bune cu ironie şi indiferență, ca şi cum am trăi sinonim cu slăbiciunea.” – Maktub / Paulo Coelho

Chiar azi am conversat cu *Cel care înțelege.* I-am dus în dar o proză scurtă de-a mea, „Părintele Mihai" şi o versiune a cărții „Maktub" a lui Paulo Coehlio.

I-am povestit şi despre băştinaşii de pe Tanna, a căror ultimă aventură a fost aceea de a vizita „insula" tribului europenilor.

M-a uimit concluzia lui, după ce a suportat cu stoicism dar şi cu îngăduință, tiradele mele agitate, gesticulate din abundență:

„-Ei sunt la vârsta şi la puritatea la care mai pot încă să creeze mituri!"[59]>.

Alex întrerupse citirea manuscrisului şi începu să butoneze telecomanda televizorului, schimbând frenetic canalele, în intenția de a descoperi ceva ce merită osteneala de a-ți iradia ochii şi de a-ți spăla creierul. Găsi doar crime, nedreptăți, violențe, răsturnarea valorilor general umane, amenințări voalate sau pe față la adresa telespectatorului: cu crize, dezastre, războaie, şi Doamne, câte şi mai câte!

Se întoarse la masa de lucru. Se simțea obosit şi nu avea chef să facă nimic. Primul lucru care-i veni în minte fu acela că, din nou, paharul în plus de tărie, urmat de cel de vin roşu, nu făceau decât să-l facă prizonier în neputința alcoolicului de a crea ceva.

Parcă cineva din afara lui îl conducea să-şi cumpere tot felul de băuturi, căci cele tradiționale îi provocau o bine-ştiută scârbă.

---

[59] „Toate drumurile duc în acelaşi loc. Dar alege calea ta, şi urmeaz-o până la capăt. Nu încerca să parcurgi toate cărările." – Maktub / Paulo Coelho

Apoi, asemeni lucrătorului conştiincios din orice domeniu, şi el, Alex, îşi făcea datoria consumând tot. Deseori ajungea seara în pat cu vertij, greață, palpitații, vedere dublă.

Panicat, se ruga Prea Sfintei Fecioare Maria, căreia îi promisese în urmă cu vreo doisprezece ani, că dacă îi scapă fata, internată în spital pentru o infecție digestivă, nu va mai consuma alcool niciodată.[60]

Da!... Sigur, că da!... De atunci consumase zilnic, din ce în ce mai mult alcool, în cantități care ajungeau uneori să fie atât de mari, încât să se îmbete de trei ori pe zi.

În unele din nopțile de „boală”, simțea că este claustrofob; era captiv în întreg universul, care, de deasupra atmosferei Pământului, i se prăbuşea peste infima-i ființă, strivindu-i sufletul cu spaime care mai de care mai întunecate, mai ciudate, mai vinovate...

În clipele acelea se ruga cu disperarea celui care nu mai avea aer, cu disperarea insului cuprins de palpitații, cu aplombul celui care nu mai are niciun punct de sprijin şi cu vinovăția celui conştient că numai mila celor de la care cere salvarea mai poate însemna ceva pentru destinu-i corupt, confuz şi nemernic!

Îşi promitea de fiecare dată:

„Dacă scap – şi îi era frică de infarct, de atac cerebral, de criză diabetică, de ciroză, de

---

[60] „Nu se poate transmite credința în acelaşi fel cum explici matematica. Acceptă misterul credinței şi Universul şi se va dezvălui singur.” – Maktub / Paulo Coelho

câte şi mai câte... – de mâine nu mă mai apropiu de alcool.”

Dar acel mâine, vreme de doisprezece ani, fusese o continuă exersare a acestei legături, pe care, nu se ştie cine şi nu se ştie când sau de ce, o pusese asupra acestui suflet chinuit.

„Nu se poate să-mi fi fost dat să înțeleg atât de multe şi totodată să fiu aşa de slab...”[61]

Familia îl critica permanent, uneori cu dragoste, alteori fără înțelegere, crezând că-l ajută.

„Ştiți ce aveți de făcut. Rugați-vă pentru mine! Cereți autorul preoților!”

Ei îi cereau egoist nu să se vindece pentru sine ci să fie virtuos pentru ei. Criticile nu-l ajutau deloc. Se luptau cu el mult, dar fără speranță; era doar, cât de cât inteligent... Începuse să disimuleze stadiul de beție în care se afla.

Ascundea sticlele de băutură în cele mai neaşteptate locuri şi le găsea pe cele ascunse de familie în cele mai inedite ascunzători posibile.

Când vânătoarea lui dădea greş, cerea imperativ, cu argumente, unele mai logice, altele

---

[61] „În ziua în care trăgea să moară, maestrul îl chemă pe discipolul “bețiv” lîngă el şi îi încredință toate secretele sale oculte. Ceilalți discipoli se revoltară: ”E o ruşine! Am sacrificat totul pentru un maestru care nu este în stare să înțeleagă calitățile noastre,” spuseră. “A trebuit să încredințez toate secretele omului pe care-l cunoşteam cel mai bine. Cei care par virtuoşi deseori îşi ascund vanitatea, orgoliul şi intoleranța. Astfel, am ales unicul discipol cărui îi puteam vedea defectele: băutorul.” – Maktub / Luis Sepulveda.

mai sentimentale, să-i fie restituite sursele otrăvirii prin acest viciu absolut neobişnuit.

„Ciudat este că atunci când iau decizia să mă opresc, am dezvoltat un automatism al pervertirii sentinetului de vinovăție. Mă mint singur că mă voi lăsa de mâine şi doar azi îmi voi mai cumpăra alcool, dar, ca să marchez faptul că este pentru ultima dată, îmi cumpăr ceva scump, şi, cred eu, ceva bun, după consumarea căruia, în mod sigur mă voi lăsa...

Este doar un tertip al urâciunii – pustiirii, prin care continui să beau, cu efecte tot mai devastatoare asupra sufletului, rațiunii şi corpului, şi care mă duce într-un cerc civios, din care, Doamne fereşte, nu voi mai avea scăpare...”

Alex reveni la manuscrisul *Celui care înțelege*, căutând să scape de furia pe care o acumulase împotriva propriei persoane, în urma constatărilor pe care le făcuse mai înainte.

„Este uşor să faci tot ce vrei. Cu condiția să vrei să faci lucrurile pe care, ipocrit şi demagogic, zici că vrei să le faci...[62]” mai adăugă înciudat.

Începu să citească şi constată că descrierea scenei din camera de reanimare este făcută de cineva familiarizat cu spitalele...

Textul cotinua astfel:

„În salonul de reanimare al spitalului plămânul automat murmura stins, liniştit, regulat ca un metronom. Pe patul special, singurul dealtfel, pacientul: bărbat, trecut bine

[62] „Dacă ai comori spirituale în sufletul tău, pune-le în practică acum. Altfel ele te vor abanona.” – Maktub / Paulo Coelho

de patruzeci, păr negru înspicat cu fire argintii; frunte înaltă, brobonită de sudoare (începutul de chelie făcea fruntea şi mai înaltă, accentuându-i boltirea), ochii închişi, adânc înfundați în orbite; obrazul supt, pielea măslinie, atinsă de un luciu de bronz în dreptul pomeților.

Tubul de cauciuc introdus într-o nară şi fixat cu leucoplast dă figurii o notă stranie.

Sub cearşaf trupul mai mult se ghiceşte: două proeminențe ascuțite la capătul patului, alte două mai estompate în dreptul genunchilor, apoi restul corpului alungit, abia conturat, într-o nemişcare cadaverică...

Singurele semne de viață erau zbaterea uşoară a globilor oculari, sub pleoapele ca nişte frunze îngălbenite, străbătute de nervuri vineții şi unduirea uşoară a cearşafului în dreptul toracelui.

Din perfuzia ataşată, lichidul gălbui se scurgea în vena pacientului, ca materia inefabilă, sublimată în timp şi viață, al unei clepsidre destiniene.

La fereastră, într-un halat impecabil de alb, înalt, oarecum masiv, cu un cap impozant pe care trona o coamă lenonină, stătea doctorul. Privea absent spre parcul spitalului. Îşi abandonase mâinile păroase, cu palmele cât nişte lopeți, pe pervazul din fața ferestrei.

Întorcea din timp în timp capul, afişând o față lată, jovială, de gurmand incorigibil. Față pe care îți opreai privirea doar o secundă, înainte de a aluneca în imensitatea privirii albastre, de nuanța oțelului proaspăt călit."

Alex se opri din lectură. Durerea aceea profundă din zona pelviană, prezentă permanent de vreo câteva luni, deveni acum atroce. Se accentua foarte mult atunci când stătea pe scaunul din fața mesei de lucru... Se lupta cu ea din ce în ce mai mult şi cu din ce în ce mai puține rezultate.

Până de curând credea că poate împlini tot ceea ce-şi propunea. Îi alimentase această înfumurare trecutul, cu alte cuvinte copilăria, adolescența şi maturitatea de început, când îşi împinsese limitele fizice şi psihice dincolo de ceea ce este îndeobşte recunoscut ca stând în puterea ființei umane.

Simțise permanent, încă din primele stadii ale conştienței de sine, că este atras mereu spre altceva. Mereu spre înainte. De un destin a cărui finalitate nu o înțelegea – nici n-ar fi avut cum – dar al cărui spectru îl trăgea permanent spre o depăşire a imediatului, ca şi spre convingerea periculoasă, riscantă dar implacabilă – de neexplicat – a unei misiuni superioare, al cărei instrument era.

Oare cum putea acest simț al unei predestinări superioare spiritual să se împace cu acceptarea permanentă a înfrângerii în lupta cu alcoolul?!... Poate că senzația unui destin special era rezultatul înşelării provenite din amestecul de slavă deşartă, mințire de sine, adormire a sentimentului de culpabilitate şi totodată de falsă speranță că poate „de mâine” va îndrepta lucrurile?...

Înghiți încă un pahar de vin roşu, în pofida faptului că ştia că are deja tensiunea aterială crescută, şi, din lipsă de altceva, sau poate pentru a-şi crea un fals sentiment că face şi ceva util, luă din nou manuscrisul *Celui care înțelege* şi începu să citească o confesiune pe care eroul enigmatic al romanului o făcea, prin jurnalul său intim, copiilor săi...

„Încep acest jurnal sub imperiul unui impuls ce-mi depăşeşte voința, dominat de necesitatea de a mă elibera, prin scris, de teama de propriile-mi gânduri, de teama singurătății ce urmează lipsei de conştiență de sine, de teama zădărniciei a tot şi a toate, cu convingerea că prin cuvântul scris, acest gest magic, mă voi smulge din lanțurile care mi-au încătuşat întreaga existență. Atâta vreme cât voi mai putea, cât voi mai vrea sau cât voi mai avea curajul de a rămâne ancorat în lumea aceasta...

Şi mai scriu acest jurnal pentru voi, copiii mei iubiți, cu sentimentul că vă sunt dator cu nişte explicații care să întregească partea cunoscută de voi a existenței mele cu cele necunoscute vouă despre mine.

Eu, tatăl vostru, vă dau prin acest jurnal posibilitatea de a mă vedea aşa cum mă ştiu eu însumi.

Desigur că, de regulă, confesiunile prezintă adevărurile ce convin celui care îşi prezintă trăirile unui public căutat sau aleatoriu, dar eu încep să scriu acest jurnal într-un moment în care nu mai am nimic de pierdut!

Voi încerca să redau, pentru voi, acele momente care într-un fel sau altul, au influențat trecerea mea prin viața aceasta; voi arăta faptele aşa cum s-au reflectat ele în conştiința mea la momentul respectiv; uneori vă voi face cunoscut modul în care le privesc astăzi.

Vă las vouă, cu dragoste paternă, dreptul de a mă judeca, refuzând să-mi arog orice recurgere la apărare.

Voi înlătura toate perdelele din calea cunoaşterii voastre pentru ca voi să vă puteți plimba în voie prin trecutul meu, prin viața mea, prin sufletul meu...[63]

Am venit pe lume într-o vreme când nori tot mai negri se îngrămădeau deasupra Europei. M-am pomenit în casa unui slujbaş de primărie şi a soției sale, ca al doilea născut.

Nu-mi amintesc prea bine nici casa, modestă după spusele tatei – în realitate mai mult decât încăpătoare pentru familia noastră -, nici ulița liniştită, situată undeva prin spatele grădinii botanice; în general am amintiri cât se poate de vagi referitor la tot ce au însemnat primii ani ai copilăriei mele, atât cei petrecuți până la primul refugiu cât şi anul petrecut

---

[63] „Când apucăm pe calea noastră, ne cuprinde o mare teamă. Ne simțim obligați să facem bine fiecare lucru. Dar, din moment ce avem o singură viață de trăit, cine a spus că trebuie să păstrăm standardul `totul corect`? Dumnezeu a creat girafa, elefantul şi furnica – de ce trebuie să urmăm un standard? Un standard foloseşte doar pentru a arăta cum alții definesc realitatea lor. Deseori admirăm modelele altora, şi de multe ori putem evita greşelile comise de alții. Dar pentru a trăi bine, doar noi ştim cum.” – Maktub / Paulo Coelho

într-un lagăr din Germania, dar şi despre cei petrecuți în țară până la al doilea refugiu.

Tata era mult prea ocupat cu serviciul şi cu afacerile. Îi rămânea prea puțin timp pentru noi, copiii; mama nici ea nu prea avea vreme, ocupată fiind cu treburile gospodăriei, aşa că rămâneam în grija bunicii dinspre tată; o femeie mărunțică, toată: „argint viu”.

Memoria mea nu a reținut nici momentul veniri pe lume a surorii mele.

Primele întâmplări mai de seamă pe care mi le amintesc sunt legate de drumul pe care l-am făcut într-o iarnă, cu sania trasă de cai, la bunicii dinspre mamă.

Aveau casa ridicată pe o colină, la o margine a satului, iar drumul care ducea până la ea şerpuia în pantă ca un „S” care descria o buclă mare pornind de la poale şi terminându-se cu o buclă mai mică spre vârf.

Priveam absorbit cum se opintesc caii la deal scoțând pe nări fuioare de aburi care se risipeau în aerul înghețat şi mă minunam de puterea lor, de luciul spinărilor încordate.

Îmi spuneam că nu poate fi ceva mai frumos decât un cal în mişcare, cu muşchii jucând sub pielea lucitoare.

Am intrat în ograda largă. Bunicul, un munte de om – nu degeaba poreclit „Ursul” – ne-a ieşit în întâmpinare, s-a apropiat de sanie şi m-a ridicat ca pe un fulg; m-a ținut câteva clipe departe de el, măsurându-mă din priviri, a mormăit ceva numai de el înțeles într-o limbă pe care nu o ştiam, apoi m-a lipit de pieptul lui larg,

gâdilându-mi obrajii cu mustățile răsucite în sus...

- Te pomeneşti că ți-a fost dor de Moşu, nepoate! a rostit într-un târziu în limba mea. Atunci i-am observat privirile-i albastre invadate de vădite semne de oboseală.[64]

- Mă bucur că mai apuc să te văd. De-amu eu mi-am încheiat socotelile pe lumea asta şi-s gata de marea călătorie...[65]

Credeam că era vorba să plece cine ştie în ce ținuturi aşa că i-am spus: Ia-mă şi pe mine cu dumneata!

- Acolo chiar că nu se poate! mi-a răspuns. Tu mai ai mult de călătorit în aiastă vale a multei plângeri şi a puținei bucurii!...

---

[64] "Limbajul semnelor este acolo, în fața noastră, pentru a ne învăța modul cel mai bun în care să ne comportăm. Dar de multe ori încercăm să distorsionăm acele semne pentru a le face să coincidă cu ceea ce am fi vrut să fie la început." – Maktub / Paulo Coelho;

[65] „Este un singur lucru important în viață – să trăim propriul destin personal – misiunea care ne-a fost încredințată. Dar deseori sfârşim cu a ne încurca cu preocupări inutile care apoi distrug visul nostru." – Maktub / Paulo Coelho.

Citind, Alex îşi schimonosi faţa. Durerea pe care o simţea în zona inghinală se propaga în jos, spre genunchi, dar şi în sus, spre zona lombară.

„Uneori sunt convins că voi muri de cancer, aşa ca părinţii mei şi ca bunicul meu! Dar nu sunt pregătit să merg acum la medic… Ce să-mi spună?! Că trebuie să mă taie şi dacă scap din operaţie să mă iradieze şi să mă otrăvească prin chimioterapie, şi apoi să-mi prezică, în conformitate cu unele date ştiinţifice indubitabile, sfârşitul în câteva luni…

Mă întreb de ce unii se vindecă chiar şi de cancer şi alţii nu?

Mă descurajează această diviziune extraordinar de vastă a teoriei şi practicilor medicale, multitudinea ce pare fără sfârşit a părerilor şi nesiguranţa şi îndoiala pe care cele arătate le generează.

Un bolnav aleargă într-un spaţiu limitat către posibilele şanse de a scăpa, care, din întâmplare, îi intră în câmpul cunoaşterii.

Dar celelalte?! Dar ceilalţi?!

Mi se pare foarte nedrept ca viaţa să-ţi fie vândută pe bani. Un preşedinte american se vindecă de cancer de piele în vreme ce milioane de oameni mor din cauza asta. A avut el parte de medicamente mai scumpe sau de noroc?…

Totuşi, există cazuri de cancer vindecate prin metode pe care medicina le respinge fără a

încerca să le demonstreze culpa. Le respinge din prea multa şi prea marea frică de a nu se demonstra că merge pe un drum închis.

Bine, înțeleg că „un lucru prea bine învățat devine o piedică în calea progresului”, dar asumarea tăcerii pentru menținerea privilegiilor în acest sistem, nu are cumva o nuanță criminală?

Sper că n-am nimic, totuşi!... Poate doar vreun varicocel, de care trebuie să recunosc că mi-este foarte frică să mă operez.

Poate e ceva trecător. Probail că durerea aceasta are ceva de-a face cu faptul că în fiecare zi consum alcool...

Chiar ieri, din cauza surescitării mele, pe fondul consumului de alcool, am avut un schimb de replici cu soția.[66] Azi dimineață nu-mi aduceam aminte de ce. Sigur o fi fost vreo tâmpenie din parte-mi!

Treaba e că atunci când consum alcool lucrurile mici şi insignifiante devin obstacole de netrecut. Nu se pune problema de a avea sau a nu avea dreptate. Ci mai degrabă mi se intensifică intransingența în ceea ce priveşte respectarea principiilor pe care eu le consider general valabile şi imuabile.

Desigur că uneori am palpitații. Alteori mă simt rău. Câteodată vomit sânge. Alteori simt că

---

[66] „Mi-am dat seama că este foarte uşor să fii rău cu cei pe care-i cunoşti”, spuse. „Dacă ai fi fost un necunoscut, m-aş fi controlat mai mult. Dar din moment ce suntem prieteni – şi mă cunoşti mai bine ca oricine altcineva – am ajuns să fiu mult mai agresiv.” – Maktub / Paulo Coelho

mi se rupe stomacul de la locul său, în urma efortului de a vomita.

Dar toate astea nu mă opresc.

Oare ce trebuie să mi se întâmple ca să spun: „Nu!” acestui alcoolism? Poate vreo gravă suferință...

Durerile astea ale mele pot fi datorate vreunui cancer incipient.

Ar fi bine să-l sun pe Gelu să-i spun ce progrese, sau mai degrabă ce regrese, am făcut în scrierea romanului nostru.

- Ciau, dragule, cum eşti?

- Bine, iau în continuare ceva antibiotice pentru escare. Tu cum eşti?

- Atât de bine - glumesc, desigur – că mă invidiez singur!...

- Mă bucur să văd că eşti optimist!

- Prea optimist nu pot fi totuşi. Până acum când vorbim am făcut doar planul de idei pentru proiectul nostru comun de a scrie un roman. În rest nimic.

Nu-i vorbă, că îmi curg ideile ca sângele după un pumn sănătos în nas, dar le notez şi atât. Prea mult n-am avansat.

Poate că e mai bine aşa. Lăsăm să se coacă şi când va cădea fructul din pom va fi frumos la vedere, aromat, numai bun de mâncat!

Ştii, o să trec pe la tine duminica viitoare. Colegii mei de liceu m-au chemat la întâlnirea de douăzeci şi cinci de ani care are loc aproape de oraşul tău, la un complex hotelier.

- Bine!... Atunci ne vedem duminică...

- ***Stejara dragă, Arina şi Arin!*** Tipul ăsta ciudat, Alex, vine duminica viitoare să mă vadă. Probabil că este o coincidență ca şi întâlnirea mea cu el, dar noi trebuie să fim pregătiți să-i dăm veşti bune!

Neapărat o să-l întreb cum a fost la întâlnirea cu colegii de liceu!

Noi, foştii colegi, ne întâlnim în fiecare an. De fapt vin ei la mine acasă, ne vedem, povestim – ne aflăm în dragoste duhovnicească unul față de celălalt.

La primele întîlniri de felul acesta, fiecare din cei prezenți încerca să arate că este demn de a câştiga în competiția de a fi realizat în viață mai mult decât ceilalți. Apoi, după ce a trecut furtuna şi inconştiența tinereții, am devenit din ce în ce mai modeşti. Mai în afara competiției. Mai iertători. Şi mai doritori de a ne revedea şi de a ne împărtăşi bucuriile sau necazurile.[67]

Nu îndrăznesc să spun că am ajuns cu toții aşa de sus încât să ne bucurăm de bucuriile celuilalt, de împlinirile lui. Dar consider că am ajuns destul de sus pentru a nu mai simți invidia aceea față de cei care pot mai mult ca noi.

---

[67] „Dacă sîntem toleranți cu ceilalți, e mai uşor să acceptăm propriile noastre greşeli. În acest fel, fără vină sau amărăciune, sîntem în stare să îmbunătățim relația noastră cu viața.

Dacă, fără slăbiciuni, permitem urei, invidiei sau intoleranței să vibreze în jurul nostru, sfîrşim prin a fi consumați de acele vibrații." – Maktub / Paulo Coehlo.

Iată, eu sunt împiedicat să mă mişc liber în lumea materială... Dar, cum aş putea să simt invidie față de cei care sunt absolut sănătoşi dar şi-au transformat propria viață într-un iad pe pământ?!

Ei şi-au creat o lume în care nu pot fi niciodată mulțumiți cu starea materială pe care o au. Unii dintre ei sunt despărțiți de soți, de soții, şi îşi fac copiii să sufere, intenționat sau nu…

Ce viață este aia în care simți doar zbuciumul şi lupta pentru a avea, şi totodată nu te poți bucura de ceea ce ai obținut?...

- Ce bine, dragul meu, că noi ne putem asculta unul pe altul, ne putem încredința unul altuia. Copiii noştri sunt fericiți. Viața noastră este aşa cum vrem noi. Mai mult, este aşa cum vrei, tu, să fie!...

- Vă sunt recunoscător pentru acest fapt! Viața mea este îngăduită pentru că voi existați! Viața mea este pentru voi...

- Când va veni Alex vom fi alături de tine! Poate prin el vei reuşi să transmiți celor ce suferă, că există un infinit de posibilități; un infinit de cărări spre linişte.

Cele două zile trecură pentru Gelu ca orice alte zile. Doar tensiunea arterială prea mare îi dăduse un pic de furcă.

Se simțea slăbit. Se simțea amețit.

De vină erau şi ploile continue care se declanşaseră şi care păreau că nu se mai termină. Odată cu ploaia, presiunea atmosferică variase dramatic şi asta îl afecta întotdeauna.

În dimineața aceea de duminică asculta răpăitul egal al ploii şi se simțea foarte liniştit.

La locul lui de la masa din fața televizorului, se pregătea să ia micul dejun şi aştepta să-l primească în vizită pe cel împreună cu care urmau să scrie romanului vieților lor.

Nişte politicieni tocmai se înjurau la o emisiune de gen când, la orele zece fix, telefonul mobil sună iar Alex anunță că este în fața porții.

- Intră, te rog!...

Revederea nu dură foarte mult timp. Se salutară şi apoi Alex îi lăsă nişte cărți pe care Gelu avea să le dăruiască unor cunoştințe, în țară sau în Viena, cu ocazia vizitei anuale la spital.

- Cum a fost revederea cu colegii de liceu?

- Mai bine decât m-aş fi aşteptat! M-au încercat sentimente de bucurie, dar şi de tristețe.

Îmi aduceam aminte - eu nu am mai participat la nicio altă întrunire de acest fel – cum eram în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. Şi-mi era milă pentru sufletele acelea (şi pentru mine printre ei!), deoarece atunci eram puternici, eram frumoşi, puteam fi tot ceea ce am fi dorit să fim, iar acum suntem doar ceea ce puteam fi, împrizonierați ireversibil şi fără speranță de scăpare, în propriile noastre vieți!

Totuşi, am simțit legătura puternică dintre noi.[68] Era acolo. În gesturile făcute, în cicălelile şi în glumele aproape – dar nu tocmai – nesărate, în

---

[68] „Aşadar poate fi credință fără rugăciune. Dar nu poate exista rugăciune fără credință." – Maktub / Paulo Coelho

amintirile comune care răzbăteau din sufletele atinse de vârstă.

Am fost uimit că unii dintre colegi arătau, cu foarte mici modificări, aşa cum îi ştiam. Poate mai graşi. Poate cu cearcăne. Cu freze mai lungi sau cu chelii. Pe unii, puțini, nu i-am recunoscut la prima vedere.

- Noi, colegii de liceu, suntem foarte uniți şi acum! spuse Gelu. Dar să ştii că la cincizeci şi ceva de ani ne adunăm un picuț mai greu...

- Vreau să-ți spun că – s-ar zice că nu se poate aşa ceva! - cei mai învinşi de viață dintre colegii mei sunt cei mai realizați, din punct de vedere material.

Ei s-au lăsat robiți de afaceri, de bani, de munca lor intensă... Nici nu au „putut" participa la reuniunea noastră. Au transmis doar, prin telefon, câteva scuze referitoare la faptul că ar fi vrut să vină dar au avut nişte probleme presante de afaceri care nu sufereau amânare...

Întrebarea mea este de ce vrei să ai mai mult, mereu mai mult, dacă acest lucru te face mai puțin liber, din ce în ce mai puțin liber? Te face să fi robul dorinței tale de îmbogățire...

- Ştii, Alex, suntem înclinați să creem în jurul nostru situații care tind apoi să ne capteze toată energia, să ne facă prizonierii lor.

Suntem orbi şi nu vedem că timpul vieții trebuie să fie unul al fericirii. Alegem noi înşine să fim nefericiți, pentru că ne simțim importanți şi credem că ni se cuvine ori altceva, ori mai mult, decât ceea ce avem.

Nu suntem absolut cinstiți cu noi înşine. De fapt, nici nu prea putem fi! Cinstiți în mod absolut cu ei înşişi sunt doar sfinții!

Noi ceilalți suntem doar nişte nepricepuți ai vieții care alunecăm pe cărările destinului ca o barcă în derivă pe o mare învolburată.

- Unul dintre colegi are un picior amputat în urma rănilor cauzate de explozia unei mine în Afganistan.

M-am simți insignifiant în fața lui. Toate lucrurile mele, toate făptuirile mele, pălesc în fața unei asemenea jertfe.

Păcat că lipsa valorilor, ori mai degrabă, răsturnarea valorilor, duce la o mare lehamite, la o mare derută. Zilele acestea sunt zilele minciunii adusă la rang de adevăr absolut şi infailibil.

Totuşi, armata, mai conservatoare, nu l-a abandonat; a reuşit să-i facă rost de o proteză şi i-a dat o funcție onorantă. Cea de comandant al unui batalion.

Poate că primenirea morală a societății actuale trebuie să vină de la îmbrățişarea valorilor conservate de armată...

- Primenirea morală a societății actuale nu poate veni decât de la Biserică. Dar lupta împotriva lucrurilor şi a faptelor bune este atât de mare încât s-a ajuns la aforisme de felul acestuia: „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită!”.

- Eu am trecut prin perioade foarte periculoase pentru propria ființă, spuse Alex. Am fost de câteva ori aproape de moarte... Cred însă

că destinul individual este adevărat, iar destinul statistic, este o minciună. Reiau vorbele lui Ion Coja (Colonia penitenciară) pe care acesta le atribuie lui Petre Țuțea: „Nu există doi; doar unul!”.

Ca urmare, cred că trăim înconjurați de lucrurile, faptele, gândurile, răutățile și de oamenii pe care îi îngăduim în jurul nostru. Trăim înconjurați de „realitatea” pe care o acceptăm, pe care o lăsăm să ne împresoare, aşa cum ne-am cuprinde într-un univers; un univers numai al nostru. Care ne face să fim fericiți, să fim liniştiți, sau dimpotrivă: să fim oprimați şi nefericiți. Este opțiunea noastră. Depinde cum îl creăm...

Există însă, cred, unii fericiți care-şi dau seama că pot alege modul în care se raportează la un eveniment, la o întâmplare...

Vreau să spun că noi putem alege cum ne simțim vis – a - vis de ceva anume. Că psihicul nu este obligatoriu determinat de un fapt anume.

Şi-atunci ajungem la ceea ce ni se spune în Noul Testament: „Dacă veți auzi de războaie şi veşti despre războaie, să nu vă întristați. Sunt lucruri care trebuie să vină.”

- Cred că în urma căutărilor tale ai primit înțelegerea faptului că te poți situa în afara imediatului, mai aproape de peren.

- Este mult spus. Nu cred că am făcut aceasta într-un mod intenționat şi conştient... Cred că am primit acest dar pentru a reuşi să trec peste situația nu prea grozavă în care mă găsesc.

- În mod sigur. Însă darul acesta nu este unulîntâmplător. Şi nu este numai pentru tine. De fapt ți s-a dăruit cunoaşterea, sau mă rog, accesul, la un nivel spiritual către care tind toate ființele umane. „Mulți cei chemați, puțini cei aleşi”.

Durerea din zona inghinală reveni şi deveni atroce. Drumul cu maşina însemna vreo cinci ore de condus. Alex nu-i spusese niciodată soției despre suferința fizică ce-l măcina...

Din când în când îşi trăgea cureaua pantalonilor spre înainte, pentru a slăbi presiunea acesteia în special asupra părții stângi, ceea ce îi oferea o atenuare de scurtă durată a durerii.

Însă, de la un timp, din cauza poziției menținute câteva ore, manevra nu mai avea nici un efect iar durerea începea să radieze şi să se acutizeze din ce în ce mai tare.

În vremea din urmă ganglionii inghinali dar şi cei din zona axilară de inflamaseră şi erau dureroşi.

„Nu trebuie să-i spun nimic. La ce ar folosi să se sperie, să îi dau motive de îngrijorare? Uite-te la ea, ce bine se simte!...”

Soția lui Alex tocmai pusese un compact disc cu muzică ritmată de prin anii optzeci şi se legăna pe scaunul din dreapta şoferului, închipuid un dans.

Câmpurile verzi se succedau cu dealurile, la fel de verzi, iar automobilul gonea pe banda gri a şoselei.

„Gelu mi s-a părut foarte slăbit! gândi Alex. Se prijinea cu pieptul de masa din bucătărie şi

albul feței îi trăda starea de rău, de lipsă de energie pe care o simțea.

Puseurile astea pe care le are, urmate de căderi de tensiune, nu-i dau pace.

Dar cel mai mare pericol pentru el sunt infecțiile datorate escarelor.

Îmi pare foarte rău pentru că îmi dau seama că suferă mult. Dar, încă o dată îmi revine obsesiv ideea că nu trebuie să-mi fie milă de el. Dacă mi-ar fi milă ar fi totuna cu a crede că l-a părăsit Dumnezeu. Din slavă deşartă, m-aş substituit Domnului.

Am un singur drept: să-l iubesc cu dragoste duhovnicească şi să accept ceea ce i se întâmplă ca un plan al proniei cereşti…"

Alex revedea întâlnirea. Lăsase câteva cărți pentru a fi dăruite celor din preajma lui Gelu. Era vorba de „Studiul comparativ de retorică ortodoxă", dar şi vreo două exemplare din „Misiunea" traduse în limba engleză.

Nu-şi putuse lua ochii de la mâinile lui Gelu, răsucite, din cauza redorii, cu palmele către exterior. Când erau folosite, păreau aripile unui albatros care despicau realitatea înconjurătoare, sau poate amintirile ce-l potopeau…

Gelu îi povestise de această dată ceva ciudat:

- După accident am stat în comă foarte multă vreme. Nu mai ştiu cât. Apoi, într-o noapte, la orele două şi şaisprezece minute – aşa cum reiese din înregistrarea datelor medicale -

m-am trezit şi le-am spus celor din preajmă: „Aş mânca nişte slănină!”.

- Cum ai absolvit facultatea de economie? Accidentul a avut loc după terminarea studiilor universitare?

- Nu. Ultimii doi ani i-am făcut în scaunul cu rotile, la fără frecvență. Învățam mult, însă fără ajutorul familiei, privitor la lucrurile practice, nu m-aş fi descurcat niciodată. La facultate au fost atât de înțelegători că examele le dădeam numai oral, fiindu-mi imposibil să scriu.

- Uite, astfel de dovezi de înaltă omenie şi spiritualitate mă fac să-mi revin din când în când în ceea ce priveşte încrederea mea în oameni. Conducerea universității ar fi putut pur şi simplu să te exmatriculeze pe motive de sănătate. Să nu se complice... Dar ei au făcut totuşi acest lucru pentru tine, ceea ce-i califică printre conştiințele cele mai avansate, din toate timpurile.

Îmi spuneai data trecută când ne-am văzut că eşti îngrijorat pentru sănătate a mamei tale...

- Da! În casa asta nu poate să mai fie cineva în pat!

Nu ştiu de ce dar vreau să-ți spun că am fost o singură dată la mare. Poate sunt mai norocos decât o mare mulțime de oameni care nu a văzut niciodată marea, ori oceanul...

Am rămas cu imaginea acelei imensități albastre, acelei libertăți vaporoase arsă de soare, sărată de sarea valurilor şi strigată de țipetele pescăruşilor.

Ce maiestate imaterială aveau vapoarele albe, şi cam ruginite, ce pluteau la orizont spre destinații absconse!

Tot aşa, trebuie să-ți spun că nu găsesc vreun motiv întemeiat, dar simt nevoia să-ți spun că, în spitalul din Viena jucam zilnic table.

Sub brazii şi printre ornamentele savante alcătuite din flori ale grădinii, universul nostru avea în centrul său o cutie pătrată, cu nişte triunghiuri ascuțite, albe şi maro, alteori albe şi negre, pe care nişte destine asemănătoare se înfruntau cu nişte piese negre şi albe, mişcate încoace încolo în voia zarurilor. Nu ştiu de ce acest joc de noroc ne antrena atât de mult pasiunile, tocmai nouă, celor care avuseserăm atât de mult ghinion!...

Jucam şi poker. Mai joc şi acum, când prietenii mei şi foştii colegi vin să mă viziteze. Desigur că ei îmi țin cărțile. Dar vezi tu, Alex, am reuşit – şi să nu crezi că bravez cu intenția de a epata! – când joc, mă situez în afara răutății. Adversarii mei nu sunt duşmanii mei. Am înțeles că, deşi clamată de mulți ca fiind motorul progresului, competiția este o formă extremă a violenței!...

Să nu crezi că m-am resemnat cu situația mea! În sensul de a fi acceptat că nu trebuie să mai fac şi că nu mai am nimic de aşteptat, decât să dispar, prin moarte, cât mai curând!

La un moment dat am vrut să fac chiar politică! Politicieni de mare calibru ne-au călcat pragul casei - cu toată starea mea de accidentat!... Se pare că m-am oprit la timp!...

Înainte de accident copiii de pe stradă mă aşteptau să vin acasă pentru că le dădeam bomboane, gumă de mestecat şi biscuiți...

- Ți-am povestit despre părintele Mihai, fostul meu coleg de şcoală, care este acum bolnav de cancer în fază terminală. Marea sa dilemă, din câte pot eu înțelege, cu nevolnicele mele măsuri, este aceea de a alege să se abandoneze voii Domnului sau de a lupta cu boala, motivat fiind de: „Dacă veți avea credință cât un bob de muştar, veți spune muntelui acestuia mută-te în mare, şi el se va muta." – sper că am citat corect.

Nu ai avut niciodată acest gând: de ce tocmai tu, care erai bun? De ce tocmai ție să ți se întâmple una ca asta?...

- Îți mărturisesc că m-am îndepărtat un pic de El... Nu îi port pică, nu-L acuz de nimic. Doar că firea mea omenească, slabă, nu mai simte cu aceeaşi intensitate dragostea Lui.

Marea mea nelămurire este de ce familia unui preot, care şi aşa face atâtea sacrificii, să mai facă unul în plus? Cel legat de eforturile constante pentru supraviețuirea mea în condiția în care mă aflu?...

Acum, trebuie să-ți spun, că mă mă aflu ca şi condamnații politici de la Gherla. Ei simțeau o mai mare libertate fiind închişi, fiind împăcați cu soarta lor, decât cei aflați în afara închisorilor.

Închisoarea mea, sau mai degrabă ghiuleaua de tun legată de piciorul spiritului meu, este corpul acesta al meu, neputincios,

paralizat... Dar, aşa cum ți-am destăinuit deja, eu trăiesc firescul omenesc în mental; într-o cu totul altă dimensiune.

- Cum vezi, cum gândeşti, despre ceea ce ai pierdut?[69]

- Cum să văd altfel, decât aşa cum situația lui Einstein, spre exemplu, ne-o arată. El a scris teoria relativității, dar a pierdut pentru totdeauna liniştea. Care pentru el era soția lui şi unica lui iubire adevărată, Mileva. Ca şi pe fiul lor, pe care l-a respins şi l-a lăsat în îngrijirea Milevei... Vezi tu, Alex, savanta europeană Emilie du Chatelet spunea că: „Tot ce nu e simplu, e greşit!". De-aia eu îmi duc existența simplu, alungând gândurile prea complicate, care sunt inspirate de energiile negative.

Sper să mă bucur de soare, de flori, de prietenia celor ce mă-nconjoară, cât mai mult timp posibil. Restul este alcătuit doar din amănunte...

- Gelu dragă, ca o consecință a celor ce mi-ai spus, te întreb următoarele: Cum să mă rog pentru părintele Mihai? Să mă rog ca Dumnezeu să-i dea putere şi credință să accepte situația în care se află, ca fiind voia Domnului, sau să mă rog pentru vindecarea lui?

- Poate că taică-meu te-ar fi putut îndruma. Sau cumnatu-meu, care este preot. Eu însă, mă rog fără a avea un obiectiv anume. Pur

---

[69] „Când un om simte că sufletul său nu e satisfăcut, nu poate cere ajutor. Ia hotărîrile necesare pentru a păstra în siguranță trecerea ta în viața aceasta." – Maktub / Paulo Coehlo

şi simplu mă rog cu dragoste pentru cel care mă rog. Oricum. Oricând. Restul e de la Cel de Sus...

Vizitatorii plecară. Gelu rămase singur analizând cele vorbite dar mai ales cele simțite.

„Alex este chinuit de nelinişte! Se mişcă spiritual încoace şi încolo, dar pierde din vedere evidența: nevoia de linişte...

Sufletul său se zbate îngrozit de faptul că alcoolismul său, pe care nu l-a recunoscut față de mine, dar care mi-a fost relevat, îl împinge la sinucidere duhovnicească. Şi de-aia îmi refuză liniştea pe care i-o ofer, pacea aceasta care este pretudindeni şi pe care ar trebui doar s-o accepte. Nimic mai mult!...”[70]

[70] „Un om care caută doar lumina, evitând propriile responsabilități, nu va găsi niciodată iluminarea. Şi unul care se uită fix doar la soare va orbi.” – Maktub / Paulo Coehlo.

Un microbuz țâşni din coloană... şi intră într-o depăşire fără nicio speranță, la risc total, venind în viteză pe sensul opus direcției de mers. Sensul în care se deplasa Alex...

Acesta frână brusc şi trase automobilul cât mai la dreapta, ieşind pe marginea neasfaltată a drumului.

Microbuzul trecu razant, fără a schița măcar că încetineşte...

„Idiotul! Mă întreb dacă testele psihologice pentru obținerea permisului de conducere nu cumva ar trebui să fie mult mai restrictive. Şi poate mult mai corecte.

Nu ai ce spune despre un asemenea comportament decât că nu este unul normal. Orice altă supoziție nu ar putea fi în niciun fel argumentată."

Porțiunile de drum în lucru se succedau cu cele distruse. Participanții la trafic se deplasau de parcă era vorba de un concurs de off-road. Accelerări, depăşiri la risc, frâne mai mult sau mai puțin bruşte, slalom printre gropi şi dâlme...

„Dacă tot fură, măcar să şi facă ceva. Dar ăştia ar fi în stare să fure tot. Acum taie pensiile şi salariile bugetarilor pentru că este singurul lucru pe care-l pot controla. Celelalte soluții, cum ar fi scăderea furturilor, a corupției, a contrabandei sunt incontrolabile pentru ei. Căci hoții, corupții, contrabandiştii sunt chiar membri lor de partid, ca şi cei din mafiile asociate.

În momentul de față clasa politică, în totalitatea sa, este cancerul care ucide propriul popor!

Păcat este că toată suferința este inutilă. Oricât ar tăia, chiar tot, nu ar fi destul. Or să reuşească să fure cu mult mai mult!...

Acum câțiva ani comentam că, prin modul de a se comporta, clasa politică va înceta să fie reprezentativă pentru cei care-o votează.

Acum chiar aşa este. Vor ajunge să fie votați doar de membri lor de partid. Se vor vota ei între ei.

Nu cred că este în lume vreun exemplu mai elocvent de faliment al clasei politice a unui popor în totalitatea ei!"

- Vrei să mai conduc şi eu?
- Da! Opresc în benzinăria asta şi îți cedez volanul. Am amorțit!

Motivul era însă altul. Durerea devenise aproape insuportabilă şi Alex de-abia mai reuşea să apese ambreiajul pentru a schimba vitezele.

„N-aş vrea să mor de cancer. Mă îngrozeşte faptul că începi să miroşi pestilențial şi că devii neputincios. Nu vreau ca familia mea să mă vadă într-o astfel de situație! - probabil însă că voi muri din cauza alcoolismului şi a complicațiilor pe care acesta le va provoca...

În oricare din cazuri nu voi accepta să se cheltuiască resursele băneşti ale familiei pentru a-mi oferi, nimic altceva, decât o prelungire dureroasă a vieții, timp în care să le fiu o povară.

Mă voi muta la casa noastră de vacanță sau într-un spital şi voi primi moartea acolo...

Dar oare am dreptul să-i răpesc familiei mele prezența tatălui şi a soțului în ultimele noastre clipe petrecute împreună? Oare nu din slavă deşartă le refuz dreptul de a avea grijă, cu dragoste, de mine?

Doctorul meu ar spune că sunt nesimțit şi că am dat dovadă de inconştiență aşteptând atât. Că dacă mă prezentam de la primele dureri ar fi fost cu totul altceva.

Bla! Bla! Ai un destin şi atâta tot. Îl urmezi cu curaj sau cu laşitate. Dar tot acolo ajungi!

Ce te faci însă cu vorbele părinților Pustiei care spuneau că: „Acceptarea doctorului şi fuga din calea ucigaşului sunt o dovadă de smerenie!”?

Soția lui Alex conducea bine deşi, după părerea lui, un picuț cam agesiv. Soarele de după-amiază bătea prin parbrizul prin geamul din dreapta direct pe Alex.

Monotonia drumului, căci acum parcă dispăruseră toți de pe şosea şi le lăsaseră cale liberă, succesiunea liniştită a câmpurile colorate verde şi maro, dar şi căldura moleşitoare, îl toropiră.

O linişte plăcută, aşa cum nu mai simțise de ani de zile – în parte din cauza abuzului de alcool – îl cuprinse şi-l făcu, într-un târziu, să ațipească.

Printre pleoapele mijite văzut scris pe o tablă numele localității prin care treceau. Se numea simplu, dar atât de deosebit: „Apa”. Oare cum putea să se numească un sat aşa?!...

Căzu direct în vis. Gelu îl invitase la un meci de handball în oraş, unde ceilalți jucători erau, pe de o parte colegii de liceu ai lui Alex, pe de altă parte colegii lui Gelu.

Alex acceptase provocarea, dar ştia că ceva nu este în regulă, legat de persoana lui Gelu; nu putea însă să-şi amintească despre ce anume era vorba.

Jocul începu şi devenea, pe măsură ce trecea timpul, tot mai violent. Ei doi, Alex şi Gelu, evitau să se faulteze. Evitau până şi să se întâlnească în joc.

Într-o ultimă fază, Alex fugea cu spatele pentru a recupera mingea şi simți o izbitură puternică în spate. Însoțită de o pârâitură. Nu simți durere, doar un şoc dur în tot corpul. Apoi linişte.

Deasupra lui stăteau aplecați colegii săi de liceu, care, rând pe rând, căpăteau chipul lui; la fel şi colegii lui Gelu, care şi ei, rând pe rând, îşi schimbau fețele cu cea a lui Gelu.

Alex era îngrozit că nu se putea mişca. Mâinile şi picioarele lui cântăreau tone iar muşchii nu reuşeau să le manevreze.

Toți cei care avea chipul lui Gelu repetau încontinuu: Iartă-mă Alex! Iartă-mă Alex! Iartă-mă, n-am vrut!

Alex îşi muta privirea de la unul la celălalt, pe măsură ce aceştia rosteau acea propoziție deprecativă.

Nu ştia de ce, dar vocile lor şi repetarea continuă a aceleiaşi propoziții îl îngrozea mai

mult decât faptul că se accidentase şi că paralizase...

Se desprinse cu greutate din coşmar şi simțea în zona pieptului o apăsare puternică însoțită de o durere difuză ce-l împiedicau să respire.

- Ai visat urât! îi spuse soția, care-l scuturase de umăr pentru a-l trezi.

- Şi încă cum!...

Era transpirat. Dădu clima pe o treaptă superioară iar răcoarea aerului suflat cu forță prin fantele instalației de climatizare îl liniştiră puțin. Se abandonă din nou viselor ca şi cum ar fi vrut, înciudat, să afle finalul episodului trăit în coşmar.

De data asta se afla în curtea pensiunii ce aparținea familiei lui Gelu. Nu mai erau locuri şi el se întreba, în condițiile acestea, cum va avea loc interviul pentru care venise, străbătând o distanță aşa de mare?...

Pretutindeni lumea alerga înnebunită de spaimă, urmărită de vestea sosirii norului de cenuşă produs de vulcanului islandez, care tocmai erupsese.

Gelu conducea o motocicletă cu care trebuiau să fugă în satul Corbi, unde, din cauza situării la o aşa de mare altitudine şi din cauza protecției divine, cenuşa vulcanică nu putea ajunge.

Se opriră pentru a solicita indicații privind o rută ocolitoare, deoarece calea obişnuită spre destinația lor era blocată din vreun motiv anume...

Gelu coborâ şi Alex rămase să aibă grijă de motocicletă. Într-un moment de neatenție, motocicleta îi scăpă acestuia de sub control şi căzu într-un şanț adânc, făcându-se bucăți.

Rămaseră blocați în oraş, fără putința de a mai pleca vreodată de-acolo…

- Auzi, domnu', trezeşte-te! Că faci urât.

Tonul şi vorbele soției vrură să pară o mică ironie, dar sunară mai degrabă a îngrijorare disperată.

- Ia să nu mai dormi! Mai bine pune nişte muzică!

Deja se lăsase întunericul şi farurile rarelor maşini, care veneau din sens opus, îi orbeau.

- De ce le-o fi dând voie să monteze halogene şi alte becuri dintr-astea puternice, care-i orbesc pe ceilalți participanți la trafic?!... lansă Alex o întrebare adresată mai degrabă nimănui…

Intraseră deja în municipiul de unde îşi aveau domiciliul[71], unde lucrurile nu stăteau deloc mai bine. Aglomerația de zi cu zi şi de orice oră îi luă în primire îngreunându-le ultimii kilometri ai drumului spre casă.

[71] „Mergi pe multe străzi, întoarce-te acasă la tine şi priveşte fiecare lucru ca şi cum ar fi pentru prima dată." – Maktub / Paulo Coelho

Din cauza oboselii acumulate pe drum Alex nu putea dormi. Îl sunase pe Gelu să îi confirme că ajunsese cu bine acasă, iar acum schimba continuu canalele televizorului, negăsind nimic interesant la care să se uite.

„S-au prostit şi ăştia de la Discovery! Ore întregi cu reportaje despre rechini, şi mai multe ore cu rochii de mireascǎ şi apoi aceleaşi episoade cu rechini, văzute în prima parte a zilei, şi aceleaşi persoane nehotărâte, pierdute în încercarea de a-şi cumpăra o rochie de mireasă sau alta...

Cel care înțelege mi-a dat caietul ăla cu romanul său. Ar trebui să nu amân prea mult să-l termin de citit.

Mai ales că este aşa de bolnav şi că, din cauza anevrismului, poate muri în orice moment...

Îmi vine destul de greu să resping ideea că cel despre care a scris: accidentatul, autorul jurnalului, este chiar el. Că s-a pus în situația de a fi în comă tocmai pentru a putea dezvălui, fără nicio oprelişte, copiilor săi, dar mai ales sieşi, gândurile legate de viața proprie!"

Deşi era târziu în noapte, Alex reluă lectura manuscrisului de la momentul urcării familiei refugiate în trăsura care pleca spre un destin necunoscut.

„Când ne-am urcat în trăsură, cu puține bagaje la noi şi ne-am dus la gară, nici nu m-am

bucurat, nici n-am avut pricină de supărare, aşa după cum nu aveam motive să bănuiesc că nu mă voi mai întoarce niciodată în locurile natale, decât ca turist, cu paşaport, după zeci de ani...

În gară, după lungi ceasuri de aşteptare, ne-am urcat într-un tren de marfă, pe o platformă care transporta cherestea şi care pleca spre vechiul regat.

Tata, ajutat de câțiva prieteni, apucase să însăileze, într-o parte a platformei, un adăpost din placaj şi scândură, care urma să ne ferească atât cât se putea de gerul de afară, de ninsoare şi de vânt.

Atunci nimeni nu ştia cât avea să dureze călătoria."

Alex se opri din citit şi se duse la bucătărie de unde luă o nectarină. Roşie-gălbuie, frumoasă. Muşcă din ea şi se strâmbă...

„Aceleaşi verzituri, coapte pe vapor. E acră şi lipsită de orice parfum! Ce mai vremuri idioate trăim!"

Reveni şi reîncepu să citească, având încă în gură gustul acru, ca de murătură fadă, al nectarinei.

„Instalați în vagonul închis, spaimele mă părăsiseră, iar când tata mi-a propus să-l însoțesc, ca să căutăm prin împrejurimi nişte lapte, l-am urmat mai sprinten ca niciodată.

Am pornit printre linii, cu mâna în mâna lui mare, tăcuți, tata având o umbră de îngrijorare pe chip.

Am bătut la prima poartă, apoi la a doua, apoi la altele, întrebând de ceva lapte şi primind

acelaşi răspuns: n-avem, păcatele noastre, vremuri grele!...

Ne-am întors. Mama terminase mâncarea şi ne aştepta să ne aşezăm la masă, pe nişte geamantane care țineau loc de scaune.

După rugăciune ne-am aşternut pe înfulecat. Înghițeam cu toții dumicați mari, ca într-o uitare de toate, şi cu fiecare îmbucătură simțeam un gust amar, leşietic, gust pe care trebuie să-l fi simțit totdeauna pribegii acestui pământ.

Trei cruci largi şi un bogdaproste rostit de bunica au încheiat masa, iar eu mi-am căutat un loc mai retras lângă nişte baloți cu haine, mi-am adunat genunchii sub bărbie şi m-am cufundat în muțenie şi în gânduri, aşa cum făceam tot mai des în ultima vreme.

De undeva, de departe, începea a se desluşi un huruit surd ca de roi de bondari. Freamătul acela ce plutea în văzduh, crescând în intensitate, se apropie tot mai mult, până când aproape că explodă deasupra noastră.

Fără voie, mi-am retras capul între umeri, astupându-mi urechile.

Tata, care ieşise în uşa vagonului şi privea cerul, încercă să ne liniştească, la început, spunându-ne că sunt avioanele americane, că nu avem de ce să ne temem.

Soră-mea se trezise şi ea şi scâncea în brațele mamei care încerca să o liniştească.

Bunica îşi tremura buzele într-un fel de rugă fără cuvinte, iar în mine ghemul acela de spaime se cobora tot mai în adânc.

Din toate părțile sirenele înnebunite sfâşiau văzduhul. Prea târziu. Un uruit asurzitor de motoare grele apăsa cerul tot mai aproape. Apoi bubuiră, surd, primele explozii.

Alergam grămadă printre linii, furişați pe lângă voagoane, încercând să ieşim din triaj la loc deschis, cât mai departe de garniturile de tren.

Mama fugea cu sora mea în brațe. Eu, cu un picior încălțat doar cu ciorapul eram târât de o mână de către bunica, iar tata se istovea să ne urmeze ținând în brațe lădița cu actele şi banii.

Un şuierat ascuțit despică aerul în spatele nostru şi se sparse sec. Abia apucarăm să ne lungim la pământ! Un bubuit asurzitor şi apoi un val uriaş de foc mătură totul în cale, aruncând peste noi fum, pământ şi fier.

Undeva dinspre maidan se auzeau mitralierele antiaeriene care lătrau înnebunite.

Gândul că nu departe de vagonul nostru fuseseră garate câteva cisterne cu carburant îl paraliză pe moment pe tata, dar apoi parcă-i îndoi puterile şi voința de a ne scoate cât mai grabnic din iadul acela.

Ne furişam pe sub vagoane, gâfâind, tremurând, strigându-ne necontenit ca să nu ne pierdem unii de ceilalți, călăuziți de un instinct orb, în vreme ce de sus ploaia de foc, de fier, de moarte, nu mai contenea.

Pe maidanul ce despărțea triajul de primele case ne-am oprit, sfârşiți de oboseală, îngroziți, adunați grămadă, hotărâți să împărțim aceeaşi

soartă, oricare ar fi fost aceea, dar să fie aceeaşi pentru toți!

Adunați aşa grămadă, pe limba aceea de pământ peticit cu zăpadă murdară, afumată, păream că ne aflăm pe o plută în mijlocul infernului; nici nu mai simțeam groaza, disperarea.

Mama o legăna pe Veronica în neştire, îngânând un descântec, iar bunica se ghemui alături de mine cu trupu-i mărunțel adunat în cojocul de oaie, în care o prinsse bombardamentul, tremurându-şi buzele şi bărbia în rugăciune.

Tata scruta cerul, gânditor.

Nu se mai auzeau avioanele, nici bubuitul exploziilor, când m-am pomenit urlând, cu o mână întinsă înainte şi cu alta acoperindu-mi ochii.

La numai câțiva paşi o arătare omenească, cu hainele fumegând, gonea orbeşte spre noi.

Într-o clipă tata fu în picioare, aținându-i calea. Omul se poticni şi amândoi se prăvăliră la pământ.

Tata se desmetici repede şi se ridică. Alături, omul leşinase, în timp ce hainele, în bună parte arse, fumegau. Un obraz al nefericitului mai sfârâia, ca o halcă de carne prăjită în tigaie...

Am prins din zbor porunca tatei să-i aduc apă şi am gonit spre prima casă din apropiere. Ograda era pustie, nici țipenie de om. Am dat ocol fântânii să caut ceva în care aş fi putut lua apă, dar nu era nimic prin preajmă.

Mi-am amintit că port căciulă şi am smuls-o din cap afundând-o în găleata plină cu apă rece.

M-am năpustit apoi spre tata care pornise în întâmpinarea mea şi într-o clipită eram îngenunchiați lângă rănit, prelingând apă pe rana acestuia.

Nu cred că eram conştienți de ceea ce facem…

Rănitul deschise singurul ochi teafăr, îl privi pe tata, apoi mă privi pe mine şi ridică cu greutate mâna pentru a mă mângâia pe obraz.[72]

Gura arsă murmura ceva neînțeles. Poate că ne mulțumea. Sau poate că ne ruga să facem ceva pentru el. N-am înțeles însă ce ne spunea, iar el a murit în scurt timp.

Nopți la rând m-am zbătut în timpul coşmarurilor repetate pe care le aveam să înțeleg ce vroia acel om nefericit să-mi spună. Doar cu timpul grozăvia celor văzute se estompă, lăsându-mă în cele din urmă să pot dormi fără să strig şi să plâng în somn.”

„Azi am făcut pauză! gândi Alex. N-am înghițit alcool. Parcă mă furnică întreg corpul şi

[72] „Un bătrîn pe patul de moarte cheamă lîngă el un tînăr şi îi spune o poveste de eroism: pe timp de război ajutase un om să supraviețuiască. Îi acordase refugiu, hrană şi protecție. Cînd omul care fusese salvat era din nou în siguranță, decise să-şi trădeze salvatorul şi să-l dea pe mîna inamicului. “Cum ai reuşit să fugi?” întrebă tînărul. “Nu am fugit. Eu eram trădătorul,” spuse bătrînul. “Dar povestind istoria ca şi cum aş fi fost eroul, reuşesc să înțeleg tot ce a făcut pentru mine.” – Maktub / Paulo Coelho.

am o stare de agitație care mă determină să respir destul de accelerat.

Pulsul însă este normal. Poate că lipsa alcoolului îmi provoacă un atac de panică.”

Alex închise manuscrisul cu pricina şi se întinse în pat. Simțea cum îl cuprinde o disperare ciudată, fără obiect, de parcă ar fi avut de îndeplinit o misiune capitală, dar această misiune îi depăşea limitele.[73]

Începu să se roage şi într-un târziu căzu într-un somn agitat, cu dese întreruperi, în care coşmarul cu meciul de handball revenea sub mereu alte forme.

[73] „Dacă se depăşesc propriile limite, propria voință slăbeşte. Cine nu reuşeşte să echilibreze munca cu odihna îşi poate pierde entuziasmul şi nu poate ajunge departe." – Maktub / Paulo Coelho

„Desigur că nu pot folosi numele adevărate… în acest roman pe care vreau să-l scriu. Ar fi mult prea directe confesiunile, iar cititorii se plictisesc repede atunci când se recunosc „din prima” în personaje! Probabil că voi introduce unele elemente misterioase, dar nu vreau totuşi să ajung la prolixitatea sensurilor, ideilor şi planurilor narative şi analitice, deşi o anumită derută face bine lectorului, care, plictisit de cauzalitatea existențială, trebuie până la urmă să îşi asume nişte atitudini. În lenea lui, acesta va vedea o salvare în întretăierea planurilor şi eclectismul (nô bine că şi în florilegismul!...) – bine ar fi să-şi dea seama că este ceva căutat – aparent al direcțiilor de dezvoltare a povestirii! Altfel spus, dacă nu trebuie să-şi asume o situare morală față de o anumită problemă punctuală, căci va avea posibilitatea să treacă rapid la alte planuri ale povestirii, atunci nu-şi va asuma nicio atitudine față de niciunul dintre aspectele tratate în textul ce va fi scris. Cool, nu?!...”

Alex îşi propuse să folosească pentru unul dintre coautorii săi numele de Gelu.

Nu era vorba deloc de atribuirea unui pseudomin, adică de acel obicei burghez al unor batistofili spasmofilici care din lipsă de ocupație îşi atribuiau niscaiva nume cu scârț!

Era mai curând vorba de un botez. Numele străbunului voievod evoca putere, sugera o determinare universală.

Acest Gelu, de azi, clădise şi el o cetate într-o dimensiune paralelă, cetate pe care o dăruise Stejarei, Arinei şi lui Arin.

(Îți dai seama, distinsule cititor, cum ar fi să trăieşti într-un univers ale cărui energii necreate, materializate prin voința ta proprie, să fie numite aşa: Stejara! Arin! şi Arina!?...)

Pentru cel de-al treilea coautor, Alex se hotărâ să folosească o anonimație. O sintagmă care ar putea constitui totodată o antonomază, dar care, trebuie că este totodată o etopee: *„Cel care înțelege”.*

Considera întotdeauna necesar, în demersurile sale literare, să-şi precizeze încă de la început direcțiile în care avea să acționeze pentru realizarea proiectelor sale.

În acest sens întocmea un plan de idei în care împărțea viitoarea carte în capitole, apoi în subcapitole, iar în dreptul acestora trecea, înainte, dar şi pe timpul scrisului, ideile cu care era inspirat.

Acum el dorea ca acest roman, pe care urma să-l scrie, să fie format din poveşti culese din viața de zi cu zi, căreia va încerca să-i lărgească nu barierele existențiale ci barierele de reprezentare, pentru a genera cunoaştere...

Lărgirea aceasta a limitelor nu va fi în afara universului cunoscut, ci în afara prejudecăților privind cunoaşterea universului, unic, în care ființăm – cei mai mulți dintre noi –

şi trăim, foarte puţini dintre aceştia. Nu va fi o trece înspre „dincolo” ci mai degrabă o aprofundare a lui „aici”.

Chiar prin planul lucrării, Alex îşi propuse să sublinieze lipsa de interferare a lumii tannaezilor cu cea a omului alb, bolnav, după cum se vede, de el însuşi, suferind de pervertirea, şi inconsecinţă, de despărţirea - prin pierderea capacităţii de rezonare, de înţelegere - de simplitatea sensurilor originale!

Ce să mai vorbim de vieţile personajelor, atât de diferite, dar totodată atât de apropiate chiar şi numai prin faptul de a fi acceptate ca individuale. Nu există destine statistice, există doar destine personale!

Alex se trezise agitat în acea zi de sâmbătă, zi a săptămânii în care dădea cel mai uşor curs nevoii sufocante de a se elibera prin scris, zi în care nu era întrerupt de cine-ştie-ce activitate şi nici nu avea numărul orelor de lucru limitat la o fărâmitură de după-amiază rămasă după venirea de la serviciu.

Prima privire a lui Alex căzu pe agenda în care *Cel care înţelege* îşi aşternuse romanul vieţii. Gândurile referitoare la sarcina lui de a duce mai departe şi de a împlini această carte i se îngrămădeau în minte cam aşa ca norii unor furtuni prevestitoare de tornade, pe care îi văzuse pe la televizor cum se bulucesc să sufoce cu spaimă şi nelinişte distructivă lumea. Numai că, în acest caz era vorba despre cuprinsul creierului său, care nu reuşea să-i transmită nimic lămurit. Doar o stare de panică şi de agitaţie.

„Ieri i-am spus lui Gelu la telefon că unul dintre planurile eclectic căutate ale romanului nostru, va fi o preluare a unei părți din manuscrisul *Celui care înțelege*. Mai bine îmi muşcam limba cu dinții unui crocodil.

L-am dezamăgit. Am simțit asta din momentul de câteva secunde de tăcere al lui Gelu... Oi fi eu prea puțin telepatic, dar atunci, în momentele alea, deşi el nu spunea nimic, am simțit o apăsare sufletească teribilă şi totodată un sentiment de vinovăție pe care nu ți-l poate da decât reacția unui prieten de suflet căruia i-ai înşelat încrederea.

Gelu răspunsese, într-un târziu, de la vreun milion de ani lumină: „Da... bine!...”.

Acum trebuie recunoscut şi faptul că Alex se aflase în treabă (vorba lui Țuțea: „Aflarea în treabă ca metodă de lucru la români...”) şi fără nicio introducere îi spusese ceva de genul: „Gelu, unul dintre planurile romanului va fi preluat din manuscrisul unui personaj pe care-l cunosc personal, un autorecluzat, care, din punctul meu de vedere, se află la limita autoexcluderii sociale, deşi este perfect normal şi perfect adaptat social. Este un fel de călugăr izolat într-o crăpătură[74] a

[74] „Mântuieşte, Doamne, şi miluieşte, după mulțimea îndurărilor Tale, pe toți finții ieroschimonahi, ieromonahi, ieroschidoaconi, ierodiaconi, schimonahi şi monahi, schimonahii şi monahii, şi pe toți cei care cu evlavie şi cu înfrânare viețuiesc prin mânăstiri, prin pustii, prin peşteri, prin munți, prin închisori, prin crăpăturile pietrelor, prin ostroavele mărilor, prin orice loc şi latură şi care slujesc şi se roagă ție cu creştinească, dreaptă şi bună credință." Psaltirea - Ed.Institutului Biblic şi de Misiune al BOR, Bucureşti – 1994.

peisajului social contemporan, care refuză orice cădere, prin recunoaşterea socială, în păcatul slavei deşarte...

Alex fusese întotdeauna fascinat de caligrafia până la nivelul incunabulelor medievale, a scrisului *Celui care înțelege*. Egal cu sine însuşi, înclinat spre dreapta, cu terminații ce ilustrau arhietipal pe cel care, prin empatie, reuşeşte să pătrundă în psihicul celorlați. Era totuşi prezentă o diversitate care se datora mai mult stării sufleteşti în care diferitele capitole, diferitele fragmente, erau scrise. Întotdeauna cu cerneală. Întotdeauna cu stiloul. Întotodeauna cu cerneală neagră!...

Diferențele constau de fapt în apăsarea cu forțe diferite a peniței pe hârtia caietului.

Această variație era provocată de: durerea mărturisirii (producea un scris mărunt, zgâriat, cu o grafie atât de ordonată că încerca să ascundă semnificația cuvintelor în spatele monotoniei rezultate din egalitatea, de o perfecțiune, impersonală, a semnelor); dorința de a trece cu rapiditate peste episoadele care nu ar fi trebuit de fapt povestite (tuşe groase, cu câteva greşeli, într-un scris grăbit, subțiat şi mai mult la extremități); lupta cu conştiința încărcată (un scris gros, apăsat până ce părea că fusese făcut cu un stilou a cărui peniță avariată înşiră pete de cerneală pe o hârtie mult prea absorbantă - cam ca scrisul pensulei unui samurai, pe hârtia de

mătase naturală, în pragul stării de a-şi face harachiri...).[75]

Alex răsfoia din nou paginile caietului pe care deja îl citise. Privirea îi căzu pe următoarea frază:

„La despărțire m-am comportat neutru, nici trist, dar nici bucuros că pleacă, şi n-am simțit nicio dorință de a-i spune adevărul, şi-anume că ştiu că gestul lui mi-a ucis prietenia pentru el...”

Rămase pe gânduri, uimit de cele citite: „Ce fel de forță spirituală trebuie să-ți fie dată ca să nu ripostezi la adresa celor care vin în fața ta şi-ți declară prietenia lor, dar despre care tu ştii că dimpotrivă, sunt oricând pregătiți – uneori par că au o pricepere şi o satisfacție deosebite – în a-ți da sărutul lui Iuda!...”

Alex se opri din meditație şi reciti un episod care părea desprins dintr-un altfel de univers. *Cel care înțelege* destăinuia nebunia platonică a unei pasiuni ce-l devorase, pasiune care nu se consumase şi fizic:

„De protocol se ocupa de regulă secretara directorului. Atunci însă, aceasta era în concediu şi îi ținea locul o tânără doamnă care mie mi s-a părut a fi de o frumusețe răpitoare. Din prima clipă când am văzut-o intrând cu tava cu cafele,

---

[75] „Jonglerul se opreşte în mijlocul pieții, scoate trei portocale şi începe să le rotească în aer. Lumea se adună în jurul lui şi se minunează de grația şi eleganța mişcărilor sale. “Aşa merge şi viața, mai mult sau mai puțin,”spune cineva acolo, lîngă călător. ”Avem întotdeauna cîte o portocală în fiecare mînă şi una în aer. Dar cea care e în aer face diferența.„ – Maktub / Paulo Coelho.

întrebându-ne ce dorim să servim la micul dejun, am tresărit ca la vederea unei apariții divine, iar inima mea a început să-mi izbească puternic coşul pieptului.

Pentru o clipă am avut impresia că în sală a intrat Ea, unica – dar cu ceva mai matură acum -, Ea, fermecătoarea copilă, Dragostea mea de mult apusă, pe care o înmormântasem pe un pat de flori de tei cu baldachin din flori albe de gheață, în inima mea neconsolată, dezamăgită de prima trădare...

Emoția mi-a pompat în obraji un val de sânge ce m-a făcut să mă simt jenat şi, în încercarea de a nu mă trăda, mi-am ferit privirea şi m-am prefăcut preocupat de hârtiile pe care le aveam pe masă.

Când a ajuns în dreptul meu m-a întrebat dacă doresc să servesc lapte în cafea. Între timp, îmi revenisem oarecum din teribila surpriză, aşa că am îndrăznit să o privesc. Mă întreb şi acum dacă am reuşit să-mi ascund emoțiile...

- Mulțumesc, dar nu obişnuiesc să consum cafea. Ar fi grozav dacă ați putea să-mi aduceți un ceai de plante, de orice fel, şi fără zahăr. Dacă nu e prea mare deranjul...

M-am ridicat de la masă şi m-am prezentat:

- Victor Codreanu. Vin din municipiul reşedință de județ, dar de obârşie sunt bucovinean.

- Luana! mi-a răspuns, întinzându-mi mâna delicată, ca o ofrandă, pe care nu m-am putut stăpâni să nu o rețin ceva mai mult înainte

de a o atinge cu buzele şi a o elibera. Bine că mi-ați spus! Am să prepar imediat un ceai de tei, din care beau şi eu de obicei!

În zilele ce au urmat am observat că-mi acorda o atenție sporită; că zăbovea tot mai mult la o şuetă cu mine.

Desigur, au observat şi colegii mei!...

Unul dintre ei, mai în vârstă, mi-a destăinuit că fata aceea se pare că făcuse o pasiune pentru mine. Şi că el se simțea îndreptățit să-mi semnaleze cele ce constatase.

I-am destăinuit că şi eu mă simțeam atras de Luana; că ea îmi aducea aminte de cineva foarte drag mie, dar că nu-mi pot înşela soția, oricât de mult îmi place femeia aceasta.

Ceea ce nu i-am putut mărturisi era bătălia ce se dădea în sufletul meu între datorie, cuviință şi slăbiciune, dorință! Nu i-am putut destăinui că de ani bun sufletul meu era un câmp de luptă, o luptă continuă, cu mine însumi, ca şi cum eu aş fi fost cel mei înverşunat şi cel mai îndărătnic duşman al meu, şi că acest episod era doar una din prea multele asemenea bătălii. Răceala intervenită între mine şi soția mea, n-ar fi însemnat pentru conştiința mea decât o falsă scuză a infidelității mele. Eram conştient doar că, în mine, doar în mine, aş fi descoperit motivația faptelor mele ca şi puterea de a alege, iar dacă aş fi greşit, vinovăția pe care aş fi simțit-o n-o puteam împărți cu nimeni!...

Prin urmare îmi stabilisem cu ceva timp înainte o limită peste care să nu trec indiferent de circumstanțele care ar fi intervenit. Aşa că,

indiferent cum ar fi evoluat relația mea cu Luana, era din start o cauză pierdută...

În luna aceea cât am rămas în preajma Luanei, am trăit ca într-o vrajă. Redevenisem din nou adolescentul de altădată; retrăiam fiorul acela indescriptibil al primei iubiri, când un cuvânt, o privire, o atingere uşoară, ca din întâmplare, a mâinilor, au o încărcătură emoțională ce transcende imediatul, ce irumpe tangent marilor căi de simțire universale...

N-a fost nevoie să ne mărturisim iubirea în cuvinte! Însă toate lucrurile ce ni le spuneam, toate gesturile noastre, conțineau în ele mărturisirea unei iubiri ultime!

Când îmi oferea ceaşca de ceai, în fiecare dimineață, întârzia o clipă atingându-mi degetele, mărturisindu-mi astfel dragostea ei. Când mă întreba dacă mai doresc ceva, îmi părea că mă întreabă dacă-i accept şi dacă-i doresc dragostea! „Bună ziua!” sau „La revedere!” îmi apăreau ca procesul semiozic al naşterii aceluiaşi mesaj, repetat anaforic: „Te iubesc!”

Cu prima ocazie în care am rămas singuri i-am vorbit despre limitele prestabilite ale relației noastre. Soția mea, urma să nască. Trupul meu aparține familiei mele. Dar sufletul meu?! Ei, cu asta lucrurile stăteau cu totul altfel!...

Speram ca Luana să mă înțeleagă, să reuşesc într-un fel să nu o fac să sufere! Simțeam în acele momente, când cuvintele mele ar fi trebuit să fie strivite între buzele noastre, că sufletul se scurgea din mine producându-mi o voluptate a morții.

Dar ceea ce nu aş fi putut nicidecum să-i spun, era faptul că dacă aş fi sărutat-o, aş fi sărutat-o pe Aceea, „femeia vis”, pe care n-am sărutat-o în realitate niciodată!...[76]

Acum, mult mai târziu, am ajuns să mă întreb dacă a fost adevărată povestea aceasta de iubire dintre mine şi Luana, sau a fost numai o închipuire a mea...

„Luana!” Ce nume neobişnuit! Parcă şi el un rod al imaginației mele...

A fost un vis, dar în visul acesta al meu, ea a fost cât se poate de reală. Privirile mele s-au pierdut aievea în apele adânci ale ochilor ei...

Am revenit la familia mea senin, împăcat, fără niciun sentiment de vinovăție. Totodată, nu m-a încercat nicio părere de rău. Ba aş putea spune că iubirea pentru soția mea a devenit mai bogată.

Accentuez acest fapt: nu m-a încercat nicio părere de rău, n-am avut regrete, n-am avut remuşcări, nu m-am simțit vinovat pentru cele trăite. A fost unul dintre rarele momente în care, până şi cumplitul meu judecător – conştiința – a tăcut, împăcată.

I-am telefonat Luanei, o lună mai târziu, învins de dorința de a ştii ce se întâmplase cu ea.

Mi-a răspuns:

---

[76] „Înțeleptul rămase în picioare, în zăpadă, privind un punct fix şi contemplînd. “ Dumnezeu a fost generos cu mine că mi-a dat posibilitatea să-mi amintesc. El ştia că iarna îmi voi putea aminti întotdeauna de primăvară.” Şi surîse.” – Maktub / Paulo Coelho.

- Ai pierdut trenul acesta, dragul meu! Ai pierdut singurul tren care a însemnat vreodată ceva pentru mine!...

- Nu l-am pierdut draga mea, l-am lăsat doar să treacă...”

Alex rămase pe gânduri, lăsând manuscriul pe masa de lucru pe care o folosea la studiu şi scris. Un biroul de pe vremea lui Ceauşescu, reparat (ca să nu se dezintegreze în bucăți), nu recondiționat, pe care se afla un laptop cu rama monitorului lipită cu un lipici pe bază de răşină epoxidică (acolo unde şi lipitura aceasta cedase, rama era ținută laolaltă cu un cârlig de rufe).

Cel care înțelege fusese ispitit dar trecuse peste slăbiciunea proprie. Se ținuse în frâu! Nu aşa ca el, Alex, care acum simțea nevoia să ingurgiteze din nou alcool. Sub orice formă ar fi fost acela.

Se mira, a câta oară, că patima asta a lui nu includea şi plăcerea. Era mai degrabă ca şi cum ar fi avut o misiune. Ar fi trebuit să îndeplinească un ordin. Să împlinească o poruncă.

„Ce bine că nu simt nicio plăcere după ce beau! Acest fapt este singura mea nădejde de scăpare şi într-un fel singura apărare împotriva sentimentului acut de vină pe care îl am.”

În pofida acestui gând, paharul mare cu vin roşu fu golit dintr-o sorbire. Alex continuă apoi să citească:

„Am început acest jurnal expunând câteva din motivele care m-au determinat să-l scriu, dar

l-am ocolit pe cel mai important. Chiar şi acum, la un an de zile de când l-am început, stau în cumpănă dacă să mărturisesc acest ultim secret, sau să-l iau cu mine în nefiinţă...

Această neputinţă de a mă hotărâ îşi are originea în lipsa mea de convingere că motivul acestui demers, scrierea unui „jurnal” despre viaţa mea, poate fi justificată de starea sănătăţii mele.

Cu mai bine de un an în urmă am început să am migrene zilnice. La început nu le-am acordat prea multă atenţie. Te obişnuieşti, cu timpul, iar pragul durerii se ridică încetul cu încetul. Puneam durerile de cap pe seama oboselii, a stress-ului, a spondilozei cervicale de care sufeream de ani buni...

Nici unul dintre medicamentele pe care le luam nu-şi mai făcea efectul.

Am întîrziat cât am putut mai mult vizita la neurolog. Mi-era teamă, cu siguranţă, de un diagnostic grav.

Într-una din zile, revenind acasă ca de obicei de la muncă, am avut un episod care m-a pus pe gânduri.

La un moment dat, parcă aş fi întrerupt orice contact conştient, raţional, volitiv, cu propria persoană. Am fost aproape într-o stare de inconştienţă.

Când mi-am redobândit cunoştinţa, mi-am dat seama că era seară, iar eu şedeam pe o bancă pe faleza râului ce străbate municipiul şi priveam curgerea apei. Cum am ajuns acolo nu aveam habar!

Nu am povestit acest episod nimănui. L-am luat doar ca pe un avertisment supra celor ce avea să se întâmple cu mine, şi atunci am decis scrierea acestui jurnal.

La orizontul existenței mele începuseră să se adune nori negri, rău prevestitori.

Nu am intrat totuşi în panică, nici după ce episodul pe care vi l-am relatat, s-a repetat. Mă trezeam în diverse locuri şi nu-mi puteam explica modul în care ajunsesem acolo...

Mă simțeam ca şi cum mi-ar fi fost anulat instinctul de conservare dar speram ca totul să treacă precum un vis urât. N-a fost să fie aşa!

Boala care mă pândeşte precum un animal de pradă ce vrea să mă răpună dintr-o lovitură, dintr-un salt feroce, este acolo, în interiorul corpului meu.

Va lovi atunci când va voi, fără avertismente, fără declarații de război.

De aceea, dragii mei copii, cărora vi se adresează acest jurnal, trebuie să vă spun un singur lucru: V-am iubit! Atât.

Nici nu contează formele prin care v-am arătat aceasta sau prin care v-am ascuns setimentele mele. Nu contează nici dacă voi ați înțeles sau nu! În fața morții apropriate, contează doar ca eu să scap de povara de a nu vă fi spus ceea ce mă sufocă precum o mare şi de neînlăturat vinovăție!

Şi, dragii mei, iertați-mă încă o dată că vă fac cunoscută această latură esențială a mea: Eu m-am temut mai mult de viață, de cât de moarte!”

Alex întoarse pagina manuscrisului şi simţi o ciudă pe care nu şi-o putea reprima; o acuză aproape violentă la adresa autorului. Jurnalul se termina fără veste pe dosul paginii, tocmai atunci când nevoia de clarificare a lui, Alex, în calitate de cititor, atinsese un climax al curiozităţii![77]

„În ultima perioadă simt o acută presiune de a scrie romanul al cărui plan l-am finalizat în sfârşit! gândi Alex. Gelu este foarte bolnav şi foarte slăbit, deşi a făcut până acum de vreo douăzeci de ori dovada că este mai puternic decât noi toţi!

Cel care înţelege, mărturiseşte în jurnalul său că poate pleca dintre noi în orice moment.

Iar eu, cu durerile astea atroce de acum, numai bine nu pot fii!

Sper ca presiunea asta să nu mă facă să cad în păcatul grabei, care să impieteze asupra calităţii scrisului!

Dacă n-aş fi incapacitat în fiecarea zi de patima asta a alcoolului, aş fi terminat deja o primă formă. Dar „hoţul" mă fură zilnic şi mă ţine prizonier!..."

[77] Pe fila ultimă interioară a caietului stau scrise următoarele: „17.02.2006: Mă părăseşte Mircea Bărbunţoiu. Plecat la Întâlnirea cu Dumnezeu. Domnul să-l odihnească!".

„Azi am sunat la numărul unde răspundea Părintele Mihai*…*

Nu mi-a răspuns nimeni.

În vremea din urmă, când îl sunam, răpundea cu greutate şi mărturisea că se află sub asaltul durerilor atroce. Totuşi, nu se plângea, nu acuza pe nimeni, ci doar căuta un sprijin pentru credința sa.[78]

N-am ştiut, din momentul în care mi-a relatat cu dezinvoltură, fără rezerve, că are un cancer aflat în fază terminală, ce să-i spun.

Suferința sufletească mă sfâşia şi îmi ucidea liniştea. Îmi desființa reperele pe care le considerasem odată logic funda-mentate, lăsând în urmă doar penibilul lipsei mele de îndreptățire.

I-aş fi transmis Părintelui Mihai o cât de mică încurajare, spre uşurarea suferinței şi a luptei Sfinției Sale cu cele două, la prima vedere, căi de urmat. Dar nu eram la înălțimea misiunii ce mi se încredințase!…

Prima dintre ele era aceea că dacă va avea credință, se va întâmpla cu el o minune.[79]

[78] „Doar Iubirea ne permite să fim liberi. Doar Iubirea transformă sclavia în libertate. Dacă nu ştim să iubim, mai bine să ne oprim în loc chiar acum." – Maktub – Paulo Coehlo.

[79] 20. "(…) Dacă veți avea credință cât un grăunte de muştar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputință."Pg. 1118, Matei, Cap. 17 Schimbarea la față.

Cea de-a doua era acceptarea voii lui Dumnezeu!

Dar cine dintre cei vii este dăruit de Domnul, cu harul purtării cu dragoste a bolii şi al suferirii cu dragoste a durerii?...

Oare, grăbind ascultarea, renunțăm la credința într-o minune?...

Ce dacă accept eu suferința, renunțând la luptă?! Dacă El voieşte, mă va mântui!

Ce dacă lupt pentru a crede în mântuirea şi vindecarea mea?! El va căuta spre mântuirea mea cu dragoste, chiar dacă eu nu voi înțelege!...”

Alex cunoştea evoluția Părintelui doar în intervalul de timp cât acesta fusese militar. Însă nu mai ştia nimic concret despre viața acestuia, de mulți ani.

Cert este că părintele Mihai, în ultima perioadă a vieții sale active, fusese hirotonit preot şi slujise la o mănăstire de maici aflată în apropierea locului unde viețuia sfinția sa cu familia.

Lui Alex îi părea rău că nu se apropiase mai din timp, cu mai multă râvnă duhovnicească, de Părintele Mihai.

Privi către ceasul aflat pe peretele din camera unde îşi împlinea ascultarea în cele ale scrisului. Era trecut bine de miezul nopții, mai degrabă era spre dimineață.

Îşi spuse că de-acum trebuia să se odihnească. Era destul de obosit şi adormi relativ

repede. Sau mai degrabă ațipi şi visă că Părintele Mihai era starețul unui schit, iar el, Alex, venit ca vizitator, era ținut în afara porții de la intrare.

- Nu poți încă intra! i se adresă ferm dar cu dragoste Părintele Mihai.

- Dar de ce, Părinte Mihai?! Dacă tot am venit?! Nu despre schitul ăsta vorbeam şi plănuiam noi?!...

- Da! Despre schitul ăsta ne sfătuiam atunci... Dar tu nu ai cum să vii aici, acum! Iată şi eu de-abia am intrat şi încă nu m-am deprins... Acum lasă-mă, fiule! Când va veni vremea te voi aduce să viețuieşti aici cu noi! Iar aceasta se va săvârşi în scurt timp...

O mare jale rupea bucăți de carne vie din sufletul lui Alex. În coşul pietului i se formase o mare de lacrimi. Pe care nu le putea plânge. Pe care se zbătea să le lase să izbucnească...

O lovitură ca de pumn îi produse o durere insuportabilă în coşul pieptului.

Sări ca un arc şi se trezi stând în picioare, lângă pat, cu mâinile atârnând pe lângă corp, cu spinarea gârbovită şi cu capul căzut în piept. Ca un zombi.

Fața îi era scăldată în lacrimi şi plânsul său era acompaniat de un fel de muget chinuit pe care-l emitea în surdină. Ca un copil care plânge într-un colț al casei, unde a fost surghiunit pentru a fi pedepsit.

Nu ştia de unde, dar avea certitudinea că Părintele Mihai murise. Acest lucru îi apărea clar ca lumina zilei, al fel de real ca repirația lui

agitată, ca bubuiturile inimii care-i spărgeau timpanele.

După ce se mai linişti, începu să se simtă vinovat că el trăia, iar Părintele Mihai plecase la cele sfinte.

„Ce se va alege de copiii lui? Cei doi înfiați sunt mai mărişori, dar cel mic al lui are doar patru ani!...”

Dimineața îl găsi pe Alex într-o stare jalnică. Nu mai dormise după coşmarul avut, dar nici nu avusese curaj să-l sune, la acea oră, pe Părintele, pentru a se încredința dacă presimțirea lui era adevărată.

Într-un fel nici nu vroia să sune, încercând să întârzie aflarea veştii tragice şi confirmarea simțământului pe care-l avea.

Trecuse bine de orele zece, când formă numărul de de telefon la care, de obicei, răspundea Părintele, la al treilea sau la al patrulea sunet al soneriei.

Telefonul sună mai mult ca de obicei. Vru să închidă, dar în ultimul moment o voce de femeie, al cărei glas tremura din cauza efortului de a-şi reține plânsul, îi spuse direct:

- A murit Părintele Mihai. S-a odihnit!... Alo!... Alo!...

Alex nu mai spuse nimic, doar închise telefonul. Se aşeză pe jos, în holul apartamentului, prăbuşit sub propria durere.

O parte prea mare a sufletului îi murise, credea el, ca să mai poată supraviețui!...

Într-un târziu se ridică cu greu şi ieşi, fără un scop anume din blocul în care locuia.

Soarele ardea deja binişor. Deasupra automobi-lului său un tei tânăr clădise peste noapte miresme îmbătătoare.

„Ce mult m-am înstrăinat de natură. Betoane, computer, hârtii... Viața trece pe lângă mine iar eu sunt prizonierul aşa-zisei civilizații. După cum am ajuns, cred că n-aş mai putea să umblu cu tălpile goale prin noroi, sau să mă întind pe iarba unei pajişti pentru a mă relaxa...

Civilizația asta excesiv tehnologizată mi-a amputat cordoanele informaționale, energetice, de cunoaştere, prin care eram conectat la viață, la natură!”

Parcă se trezise dintr-o lungă perioadă de hibernare. Moartea Părintelui sfâşiase perdelele groase de inconştiență pe care, în alergarea sa spre nicăieri, Alex le clădise în juru-i. Acum vedea clar ceea ce pierduse şi ceea ce în continuare nu mai voia să piardă: viața, bucuria de a trăi, bucuria de a fi liber, de a fi el însuşi.

Ce rău îi părea de toate clipele când muncise peste măsură şi stătuse departe de familia sa, ori de momentele pe care le consumase certându-se cu te miri cine pentru nişte pricini care nici măcar nu contau, dar care atunci păruseră de netrecut. Ca şi de momentele pe care le pierduse alcoolizându-se, ori dormind, ori suferind din cauza consumului de alcool.

„Mi-am risipit o mare parte din viață. Oare voi putea recupera vreodată?”.

Nu mai avea dureri în zona inghinală.

„O fi fost vreo simplă infecție şi m-or fi durut ganglionii inghinali...” gândi Alex.

Acum însă, poate din cauza vreunei răceli sau gripe, făcuse un pic de febră şi se simțea slăbit.

Înainte de a pleca de acasă le trimisese lui Gelu, care era în Austria pentru tratament, şi *Celui care înțelege* un e-mail cu următorul text:

„Dragilor. V-am ataşat planul de idei al romanului şi câteva părți scrise la repezeală din acesta. N-am apucat să fac şi muncă de corector! Aşa că vă rog să veniți cu idei, cu propuneri, cu părți scrise dacă vreți, dar nu cu critici la adresa ortografiei!...

Am impresia că va ieşi ceva important, cel puțin pentru noi, care-l scriem, dar totodată mă tem că vom avea de suferit cu toții. Prea am exagerat cu punerea asta în palmă a sufletului!

Noroc vouă!

P.S.: Am răcit un pic. Voi revenit cu alte părți scrise, folosindu-mă de ceea ce mi-ați relatat, de ceea ce mi-ați dat voi gata scris şi de ideile ce-mi vor veni în urma discuțiilor ulterioare cu voi!”

Într-una din zilele care urmară, odată ajuns la serviciu, Alex se simți rău. Nu într-un mod obişnuit - avea mai degrabă o senzație de oboseală ce-i cuprinsese întreg corpul.

Analizele făcute de urgență arătaseră că mai avea de trăit câteva zile. Leucemia galopantă de care suferea, pe care o purtase „pe picioare” atâta timp, era într-un stadiu ultim, scăpat de sub orice control.

Internarea nu a fost un şoc pentru Alex. Se gândise de atâtea ori, vizionase de prea multe

ori evenimentele acestea, pe când se credea bolnav de cancer, încât acum se simțea departe de lucrurile care i se întâmplau. Parcă era undeva în afara lui însuşi, văzându-se întubat şi perfuzat, cu senzația că era vorba de altcineva.

„Dacă m-ar vedea Gelu cu tuburile în nas şi cu perfuziile în venă, ce s-a mai distra... Mai ales pentru că eu mă dau de ceasul morții. El, aşa de mult obişnuit cu suferința, m-ar considera probabil un plângăcios!"

Nu trecuseră decât vreo trei zile iar starea lui Alex deveni critică.

Ceruse să nu fie vizitat de familie, de rude, decât atunci când va veni clipa finală, ca să-şi ia rămas bun de la ei. Neținând cont de cererea lui, familia şi rudele stăteau pe holul salonului, iar din timp în timp, atunci când asistentele şi medicii intrau pentru tratament sau pentru consultație, îl priveau prin uşa întredeschisă.

El ştia că sunt acolo şi le era recunoscător pentru devotamentul lor. Dar totodată le mulțumea că țineau cont, atât cât se putea, de cererea lui, pentru că îi ofereau liniştea sufletească în care se putea ruga, în care se putea pune de acord cu sine însuşi. Era şi un fel de egoism prezent aici: se ținea astfel departe de suferința lor, pe care nu mai trebuia s-o îndure. Şi mai scăpa şi de penibilul, de ruşinea de a fi văzut aşa, neputincios...

În dimineața aceea frumoasă de vară, ce urmă interminabilelor zile ploioase, fuseseră anunțate călduri de până la treizeci de grade.

O linişte imensă pusese stăpânire pe Alex. Era împăcat. Printr-un semn ceruse asistentei să cheme înăuntru pe cei apropiați care stăteau pe hol.

Nici nu intraseră aceştia bine că chipul lui Alex deveni alert, un pic agitat dar zâmbitor, recunoscător.

Privea spre geamul salonului care se afla în dreapta sa. Părea că îşi întâlnise un prieten drag, pe care nu-l mai văzuse de multă vreme. Repeta grăbit, cuvintele pe care le citise odată din Pateric, atribuite unuia dintre părinții pustiei:

- Nici nu ştiți cine a venit la mine! Nici nu ştiți cine a venit la mine!

Când întorcea chipul spre cei de față, vocea îi dispărea, de parcă ar fi fost obligat să păstreze un secret grozav.

Nu mai dură mult. Chipul său rămase întors spre fereastra deschisă, dincolo de care, adierea vântului descoperea, ridicând din timp în timp perdeaua transparentă, strălucirea argintie a soarelui matinal...[80]

[80] „Nu fi niciodată preocupat. Fii atent la destinul tău şi la calea ta." – Maktub / Paulo Coehlo.

- Vreau să mă duceți afară!

Gelu se săturase de statul în pat după operația care-i scormonise din nou escarele infectate. Avusese febră, dar de data asta nu intrase în comă ca anul trecut.

Însă medicii avea totuşi un motiv de îngrijorare. Inima lui Gelu fusese foarte greu încercată, mai ales de medicația folosită pentru anestezie, dar şi din cauza antibioticelor foarte puternice şi în doze mari, administrate deoarece infecția cedase mai greu de data asta.

Parcul castelului - spital părea o inflorescența magna, un fel de previzioare a raiului. Peste tot culori, pretutindeni miresme.

Scaunul lui Gelu fu împins la umbra unui chiparos, din care două veverițe maronii coborau fără sfială şi veneau să fure fire de lână din şosetele pacientului.

Gelu zâmbi şi o imensă satisfacție îi inundă pieptul.

„Iată că eu le ajut, deşi s-ar crede la prima vedere că nu pot face nimic pentru ele.

Tot aşa s-a întâmplat şi cu Alex. Cu ideea aia ciudată a lui de a scrie un roman împreună cu mine!... I-am pus în palmă toată viața mea, toate suferințele şi toate bucuriile mele. El a preluat cu delicatețe, aşa, ca aceste ființe gingaşe, capitole întregi din experiențele mele ultimale.

Îl vedeam cum se chinuia să le mistuie într-un mod cât mai atent, ca să nu piardă nicio fărâmă... Mi-era teamă la un moment dat să nu se înnece cu atâta carne şi cu atâta sânge ale sufletului!

Mi-a trimis în manuscris câte ceva din viitorul roman. Deseară, o voi ruga pe sora Gabrielle să-mi deschidă e-mailul şi să-mi afişeze prin televizor ceea ce este pe ecranul laptop-ului.

- Guten Tag, Herr Gelu!

Gelu tresări. Parcă de nicăieri, apăruse în fața sa prințul Jochan Karl von Schwartzen-berger.

- Bună ziua, Alteța Voastră!
- Cum sunteți astăzi, domnule Gelu?

Întrebarea pusă de prinț sună ca un fel de acuză jucăuşă, un pic ironică, la adresa lui Gelu, de parcă acesta ar fi fost un prefăcut şi s-ar fi pretins bolnav ca să scape de cine ştie ce obligație, acuză care lui Gelu nu i se păru foarte lămurită, nici foarte binevoitoare... Cu toate acestea, o mare dragoste emula din vocea prințului.

- Herr Prinz. Îngăduiți-i lui Gelu să se odihnească! Vă rog!...

- Dragă doamnă Iosefine Sosnovicz! Nu este aşa de slăbit încât să refuze câteva pase cu mingea aceasta nou-nouță de handbal. Uite, simțiți cum miroase a piele proaspăt tăbăcită?

Nici nu apucă bine să-şi apropie biata doamnă Sosnovicz nasul de minge că prințul pasă cu forță în direcția lui Gelu.

Surpriza îl determină pe acesta să întindă brațele spre sfera aceea rotundă ce venea cu forță spre el şi să o apuce amortizându-i şocul pe piept.

- Her Prinz, nu se cade să faceți aşa ceva unui biet paralitic! replică Gelu şi totodată, se pomeni ridicat în picioare, cu tot trupul trepidând de forța jucătorului de handbal de altădată, de tinerețea încrederii şi de dorința de a-şi descărca energiile.

Alergă cu vigoare câțiva paşi, se înălță în săritură şi plonjă spre înainte cu toată greutatea trupului şi a avântului.

Şutul pe poarta ce apăruse de nicăieri şi care era acum apărată de prinț, fu devastator. Fâşâitul sec al plasei, lovite de minge şi împinse înapoi, sună familiar, ca un pean al victoriei.

Prințul zâmbi cu satisfacție, ridică mingea şi o aruncă înapoi lui Gelu.

- Jocul acesta va continua atât de mult cât vrei dori! îi spuse Prințul. Doar că eu acum trebuie să plec pentru a vedea dacă în spital totul este în ordine.

Gelu, cu mingea la piept, privea cum Prințul se îndepărta pe aleile parcului. Mătuşa[81] îl luă de braț şi îl conduse uşor către pâlcul acela de copaci veşnic verzi din acea parte a parcului situată aproape de mănăstirea călugărilor iezuiți... Din depărtare Gelu văzu cum Stejara, Arin şi Arina îi făceau semne cu mânile şi începuseră să alerge către el.

---

[81] Josefine Sosnovicz...

Ajunşi lângă el se aruncară cu toată greutatea entuzismului la pietul lui. Gelu reuşi cu greu să-i susțină. Îmbrățişarea lor închipuia trunchiul unui copac ale cărui ramuri se pierdeau în albastrul de vis al cerului.

De la una dintre ferestrele mănăstirii, ce dădea spre parc, Părintele Ioan privea micul grup şi zâmbea printre lacrimile care-i curgeau şuvoi…

Asistentele şi medicii sosiți de urgență la fața locului, alertați de prinzul Schwartzenberger nu putură decât să constate decesul pacientului. Totuşi, unii dintre cei care fuseseră de față mai comentaseră o vreme faptul că Prințul nu fusese foarte agitat, ci mai degrabă liniştit atunci când le ordonase să verifice starea pacientului aflat în scaunul cu rotile, în mijlocul parcului, sub chiparoşi…

Poate, se gândeau ei, că eticheta princiară nu îi permitea să afişeze o prea mare emoție… Deşi sora Gabrielle ar fi jurat că atunci, pe fața Prințului, se afişase o mare, mare, dragoste…[82]

[82] „Viața e entuziasm. Încearcă să-ți aminteşti unde ai lăsat entuziasmul tău. Ia-ți soția şi copiii şi încearcă să-l regăseşti, înainte de a fi prea tîrziu." – Maktub / Paulo Coelho.

Am ajuns acasă, Dragule!

Soția *Celui care înțelege* intrase în holul în care acesta stătea de obicei citind, scriind ori întreținându-se în lungi discuții cu prietenii. Majoritatea scriitori...

Pe-aici trecuse şi Alex. De numeroase ori. Părea că este tot timpul pe fugă. Că are tot timpul ceva de făcut, adică de scris, şi se părea că uită că printre lucrurile importante în viață, pe primele locuri, se află petrecerea unui timp de calitate, în comuniune spirituală cu prietenii.

- Ciau! Am ajuns. Ce faci, dormi cu capul pe masă?!...

Nu-l văzuse niciodată aşa! Îi puse mâna pe umăr şi încercă să-l trezească, crezând că adormise din cauza oboselii provocate de parcurgerea pe ecranul calculatorului a planului lucrării, a ideilor de roman şi a celor câtorva părți dactilografiate şi trimise de Alex.

Se cutremură în momentul în care realiză că *Cel care înțelegea* murise. Se aşteptaseră cu toții ca acest lucru să se poată întâmpla în orice moment, din cauza anevrismului aceluia, dar nu crezuseră că avea să se producă atât de curând.

Lucrurile se precipitaseră... ceremonialul, prietenii, condoleanțele... Apoi marea, cea de neînlăturat, singurătate!

Ecranul computerului rămăsese aprins toate zilele acestea, uitat în camera de lectură, afişând textele trimise.

Soția *Celui care înțelegea* privea din când în când, plecând şi revenind de la serviciu, spre strălucirea aceea albăstrie a ecranului pe care rămăsese textul acela misterios, de care simțea o teamă nedefinită să se apropie. Dacă ar fi descoperit cine-ştie-ce secret care ar fi făcut-o să-l iubească mai puțin pe *Cel care înțelegea*?... Dacă nu ar fi suportat suferința pe care i-ar fi provocat-o cele ce avea să afle prin citirea manuscrisului?...

Trecură câteva zile, sau poate săptămâni, sau poate luni... Într-una din diminețile acelea de toamnă, când din cer pare că picură plumb topit, trecu, ca de atâtea ori, prin dreptul uşii unde monitorul mereu aprins strălucea albăstriu, ca un vitraliu cu lumină îmbietoare, dincolo de care se afla un univers necunoscut.

Se aşeză la masa de scris şi citi textul ce rămăsese pe ecran, chiar acolo, la ultima pagină pe care *Cel care înțelegea* o parcursese:

„Noi, poporul de pe Insula Tanna ținem foarte mult la viețile noastre! Mergem în junglă, vânăm porci mistreți, coati şi alte animale iar femeile rămân în sat şi au grijă de copii şi prepară casava din manioc.

Imediat după anotimpul ploios, când spiritele junglei se apropie de sat şi chiar intră printre colibele tannaezilor, căutând cotloane cu linişte, ne ducem la locul unde unim cerul cu pământul şi ridicăm o construcție din crengi împletite, de pe ale căror platforme ne aruncăm legați la picioare cu liane.

Trebuie să lovim pământul cu pricepere. Nici prea tare, ca să murim, dar nici prea încet ori de loc, pentru că în acest caz spiritele nu vor îngădui rodirea casavelor şi poporul de pe Tanna va muri de foame...

Am fost în lumea Omului Alb. El este bolnav de sine însuşi.

Boala aceasta din păcate nu i se poate vindeca pentru că el a pus între mâinile, picioarele, ochii şi urechile sale, şi spiritele naturii, tot felul de lucruri din fier şi din plastic.

Spiritele rele i-au dat priceperea de a ucide natura pentru a fabrica arme cu care să ucidă alți oameni.

Vraja aceasta care a fost aruncată asupra omului alb este prea puternică. Ea nu va putea fi alungată nici de cei mai puternici dintre şamani.

Acum ne întoarcem înapoi şi vom povesti poporului Tannaez despre suferința voastră şi despre căile de care trebuie să ne ferim.

Voi, care aveți totul, nu aveți, de fapt, nimic!”

Timp de vreo două zile citi şi reciti manuscrisul. Toate i se păreau de prisos. Odată ce fuseseră arătate sentimentele şi lucrurile care stăteau la originea acelui parcurs inițiatic, nicio altă acțiune nu şi-ar mai fi avut rostul.

Selectă fişierul în care se afla manuscrisul şi tastă comanda de ştergere a acestuia.

Pe ecran apăru întrebarea: „Sunteți sigură că doriți să ştergeți fişierul?” Apăsarea încă a unei taste reîntoarse tot universul acela,

acolo, printre energiile necreate, de unde se născuse.

Se ridică de la masa de scris şi, întorcându-şi privirea spre ecranul computerului, gândi:

„Ce roman ar fi fost acesta, dacă ar fi fost scris!...”

Cuprins

Epilog

Intenția inițială vis-a-vis de această carte a fost aceea de a o prezenta cititorului fără cuvânt înainte, ori fără prolog sau epilog. Însă, trecerea la neființă a Părintelui Mihai, în săptămâna de dinaintea scoaterii de sub tipar a acestui roman, mă obligă, din dragoste, să las un semn spre eterna aducere aminte a Sfinției Sale.

M-am aşteptat ca sfârşitul Părintelui să îmi aducă multă durere şi, exact ca în carte, o descumpănire, o pierdere a punctelor de sprijin pe care le-am clădit în juru-mi. Iată că, dimpotrivă, plecarea la Domnul a Părintelui Mihai mi-a produs un simțământ de linişte, dedublat de sentimentul că mă despart doar provizoriu, de cineva drag, care a găsit drumul către eternitate. Am senzația că de fapt nici nu a plecat şi că mai este printre noi; că, de acolo de sus ne va privi, ne va îndruma, se va îngriji de noi.

În noaptea morții Părintelui am fost foarte agitat, nu-mi găseam locul, nu puteam dormi. În ce-a de-a doua noapte, o cucuvea – între blocuri, vă vine să credeți?!... – a cântat câteva zeci de minute, de părea că nu mai vrea să se oprească, deranjându-mă şi făcându-mă să am o presimțire rea.

A doua zi, deşi gândul îmi spunea că trebuie să-l sun pe Părintele Mihai, am tot amânat. Ceva mă oprea. Îmi tot repetam că o să-l sun un pic mai târziu, sau mâine...

Când totuşi am sunat, într-un târziu, a răspuns soţia Părintelui şi mi-a spus chiar aşa:

- Părintele Mihai nu mai este! A murit…

Iată cum cele inspirate în scrierea cărţii s-au întâmplat mai târziu în realitate, făcându-ne să ne gândim că suntem furnici la poalele muntelui cel mare al înţelegerii, pe care, din nevolnicie, nici măcar nu am început a-l urca!...

Dumnezeu să-l odihnească în pace pe Părintele Mihai! Fie ca dragostea lui duhovnicească să ne fie şi pe mai departe scut împotriva încercărilor care ne vor fi puse înainte, până când, cu voia Domnului, ne vom întâlni la schit, acolo, în cer!...

Marius Golea

Scris la 13.07.2010, ziua îngropării Părintelui Mihai. Dumnezeu să-l odihnească în corturile drepţilor!